

Giới thiệu Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời

Truyện Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời của tác giả Cô Tịch là một câu chuyện ngôn tình hiện đại về một mối tình lãng mạn, dễ thương. Hứa hẹn sẽ đem đến cho bạn đọc nhiều điều thú vị. An Bảo Bảo- năm nay 18 tuổi. Mẹ cô bỏ từ nhỏ, có một cô em gái năm nay lên lớp 5. Năm cô 15 tuổi, mẹ vì lao động quá sức mà trở nên yếu dần, ngã bệnh rồi mất. Thoát cái hai chị em cô đã trở thành trẻ mồ côi. Cô nghĩ là lỗi tại cô, có lẽ cô luôn muốn áp đặt người khác.

Cô muốn học tiếp, mẹ vì thương cô mà cố gắng làm lụng đến nỗi. Thế đó, nhưng cô vẫn muốn học cho đến khi nào thành công thì thôi. Bởi mẹ cô- người có thể hi sinh tính mạng mình để kiếm tiền cho cô ăn học. Cô phải thành công để nuôi lớn tiếp em gái của mình. Hai chị em cô sống nhờ của một nhà họ hàng.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gái nhà quê lên tỉnh

An Bảo Bảo tay kéo vali hành lý, trên vai mang cặp, một tay còn lại xách thêm một túi nào là gạo, mấy món lương khô. Hôm nay không có ai tiễn cô. Cô chú người thì đi làm, người thì đi dự lễ cưới, em gái phải thi cuối kì.” không có nỗi khổ nào bằng nỗi khổ này mà!” Cô ngước lên nhìn trời than vãn. Đây là lần đầu tiên cô đi xe buýt nên có chút hồi hộp, nghe mấy cô nói rằng đi xe buýt rất dễ say xe, cô lo lắng.

An Bảo Bảo- năm nay 18 tuổi. Mẹ cô bỏ từ nhỏ, có một cô em gái năm nay lên lớp 5. Năm cô 15 tuổi, mẹ vì lao động quá sức mà trở nên yếu dần, ngã bệnh rồi mất. Thoát cái hai chị em cô đã trở thành trẻ mồ côi. Cô nghĩ là lỗi tại cô, có lẽ cô luôn muốn áp đặt người khác. Cô muốn học tiếp, mẹ vì thương cô mà cố gắng làm lụng đến nỗi. Thế đó, nhưng cô vẫn muốn học cho đến khi nào thành công thì thôi. Bởi mẹ cô- người có thể hi sinh tính mạng mình để kiếm tiền cho cô ăn học. Cô phải thành công để nuôi lớn tiếp em gái của mình. Hai chị em cô sống nhờ của một nhà họ hàng. Họ cũng như ba mẹ cô, khổ khăn lắm. Nuôi con họ còn không xong chứ đừng nói nuôi hai chị em cô. Có lúc cô không muốn làm phiền họ nữa nhưng...sao có thể đây? Họ không xấu xa, ích kỷ mà chỉ là họ quá khó khăn... đến nỗi không thể nào đối tốt với hai đứa cháu này. Lần này ra đi, để lại em gái- Ân Thuận sống với cô chú cô vô cùng lo lắng.

Đầu mùa thu, không khí trở nên lạnh đi nhiều. Ở Sơn Đông này, nghe cứ nghĩ mặt trời sẽ mọc ở đây nhiều hơn, sớm hơn nơi khác nhưng không phải đâu! Mặt trời ở đây mọc rất muộn và lặn lại rất sớm. Lần đầu tiên Bảo Bảo ngồi trên xe buýt, Chú cô khuyên cô nên đi giường nằm nhưng giá vé đó rất đắt, cô tuyệt đối không thể làm phiền cô chú như vậy được. Cuối cùng, cô vẫn đi xe ngồi. Nhìn qua ô cửa sổ, ngắm nhìn từng dãy nhà, những bóng đèn neon thấp sáng cả con đường. Dần dần xe buýt thâm nhập vào đoàn người đông nghịt ngoài kia. Cô đã đi khỏi Sơn Đông..

Thật sự không thoải mái chút nào. Bảo Bảo cố gắng nhắm mắt nhưng không được, đầu đau thật là đau. Tới tận hai giờ sáng, khi chuyến xe dừng lại, cô bước xuống xe mà đầu óc choáng váng. Mọi người ở ạt lấy hành lý xuống xe.

4h sáng đã có rất nhiều người thức dậy. Giữa thành phố X, 4h sáng đã nhộn nhịp người đi tập thể dục. Đầu hè giống Sơn Đông, vô cùng tĩnh mịch. Bao trùm quanh cô là không khí tĩnh mịch vô cùng, nhiều người qua lại nhưng không so chút âm áp nào. Người thì cứ lo cho vòng eo, người lo chuyện hợp đồng, người lo chuyện gia đình. Họ đi ngang qua nhau không một lời chào hỏi. Không giống sự nhiệt tình và cởi mở của người dân Sơn Đông. Cô lạnh không chỉ vì thời tiết mà cô thấy nhớ nhà, ngày thường bây giờ cô đang ngủ cạnh A thuận rồi. Cô cầm điện thoại âm ừ có nên gọi cho A Thuận hay không thì bỗng điện thoại chột reo lên. Cô nhìn lên màn hình lóe sáng kia, dòng chữ “A thuận” hiện ra rõ mồn một. Cô nhân nút nghe, đưa điện thoại lên tai nói:

“A lô! Tiểu Thuận à?”

Giọng nói đáng yêu từ bên kia đầu dây vang lên:

“Chị đến nơi chưa ạ?”

Cô cảm thấy ấm áp trong lòng hơn cuối cùng cũng có người hỏi thăm cô rồi.

“Chị đến rồi.”

Tiếng cười vui vẻ bên kia dây vang lên, hình như là của hai hay ba người gì đó. Cô hỏi A thuận:

“Ai ngồi bên cạnh em vậy?”

“Là cô chú đó ạ! Cô chú nói nhờ em nói lại với chị là chị phải bảo trọng. Thành phố X rất rộng lớn cũng vô cùng nguy hiểm. Chị ơi! Thành phố có đẹp không ạ?”

“Ừ! Rất đẹp.” Cô mím môi đè nén nước mắt chực trào. Lâu nay cô chú chưa lần nào lo cho cô cả, không hiểu tại sao chỉ có nhiều đồ lại làm cô xúc động đến vậy.

“A Thuần này, em phải nhớ học thật giỏi đấy nhé. Cố gắng chăm sóc cho cô chú. Anh Hạo(1) đi học xa rồi nên không chăm sóc cô chú được!”

(1): Con trai duy nhất của hai cô chú học ngành Luật sư ở thành phố Y.

“Vâng ạ!” A Thuần hồn nhiên đáp lại. Cô bé quá ngây thơ để nhận ra chị của nó đang khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Một chữ cũng là yêu, hai chữ cũng là yêu, chữ thứ ba lại là hận.

Bảo Bảo phải vượt qua sự đông nghẹt của các fan Kỳ Minh Hàn.. Đúng là trong phim hẳn đã đẹp, nhưng ngoài đời thì lại đẹp hơn mấy lần. Cô đến căn tin đã quá trưa, mọi người tập trung ở đây ăn uống rất nhiều. Trong lòng cô thầm nhủ không biết hai cô bạn kia có ở đây không? Bảo Hân vỗ vai cô nói:

– “Cậu có cần tìm tờ không?”

– “Cậu có biết... ở đây bán đồ ăn như thế nào không?”

– “Không cần mất công xếp hàng, tớ lấy cho cậu rồi!”

Trong lòng cô thầm nghĩ, vậy ra là phải xếp hàng.

– “Xin chào, mình tên Ương Bảo Hân!” Bảo Hân nhanh chóng giới thiệu để còn xử lí đồng đồ ăn nằm trên bàn kia.

Một cô gái ăn mặc rất sành điệu, đứng tiếng giới thiệu:

– “Mình là cô gái dễ thương nhất trần đời_ Dương Tiêu Mặc.”

Bảo Bảo cười mỉm:

– “Mình là Bảo Bảo.”

Đột nhiên cả căn tin nháo lên, ngôi sao lớn nhất thành phố X xuất hiện_ Kỳ Minh Hàn. Tiêu Mặc nói giọng như thuyết minh:

– “Kỳ Minh Hàn, ngôi sao trường ta, thành phố X này, cả trang web của tớ nữa.”

– “À! Anh ấy cũng là một trong những cổ đông giúp trường xây dựng như ngày hôm nay, còn là một giảng viên của trường ta, là cựu sinh viên nữa đó !”

– “Sao cậu biết thế?”

Bảo Hân ằng hắng giọng nói:

– “Tiêu Mặc là con gái của hiệu trưởng thì làm sao lại không biết chứ?”

Bảo Bảo thức dậy lúc 5h30', mặt trời vẫn còn lấp ló. Cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân. Còn phải sắp xếp sách vở bỏ vào cặp, ngay lúc đó liền bị Bảo Hân chọc ghẹo:

– “Cậu bị gì vậy, hôm nay là chủ nhật mà!”

– “Hả? chủ nhật sao?”

Cô há hốc mồm bất ngờ, không thể tin được, cô bị gì vậy?

Tiêu Mặc từ phòng vệ sinh đi ra, mặt ngái ngủ rù rê:

– “Đã vậy thì chúng ta đi chơi đi, dù sao Bảo Bảo mới đến cũng nên đi chơi cho biết chứ?”

Cô chưa kịp đồng ý thì đã bị lôi đi. Một ngày dành cho sự ham chơi của Tiêu Mặc.

Biệt thự Kỷ gia, Kỷ thiếu ngồi trên ghế da vô cùng đắt tiền, tay cầm một bức ảnh trong có một cô gái rất xinh đẹp. Tay đẹp của hắn vút nhẹ bức ảnh. Nhớ đến nỗi lá cũng không thể bám cành, cát trôi đi, Ân Ngọc em đẹp như màu trắng, trong sáng và vô cùng hồn nhiên. Một căn phòng chỉ toàn là màu trắng, một tủ quần áo chứa toàn những chiếc váy kín đáo, nhu mì. Hắn chạm vào từng chiếc váy như chạm vào khuôn mặt của cô. Hắn không quan tâm Ân Ngọc ra đi hay ở lại, hắn từ đầu đến cuối vẫn yêu cô. Hình ảnh xinh đẹp trong bức ảnh thể lương ô cùng, đáng thương. Lúc đầu cô yêu hắn, hắn kiêu ngạo không đáp lại, lúc cô ra đi hắn lại yêu cô không cách nào dứt được. Có không được, vút không xong. Thử tình cảm này từ đầu không nên có, cũng không có quyền kết thúc, dây dưa không dứt, đeo bám hắn đến tận bây giờ. Hằng đêm hình ảnh cô vẫn lặp lại trong giấc mơ, 3 phần 4 thời gian trong anh luôn có cô, một phần thời gian còn lại là lúc anh học thoại phim. Hằng đêm hắn chỉ muốn bình minh mau tới nhanh nhưng cũng lại mong hoàng hôn mau qua để trả lại đêm tối cho hắn, để hắn mơ về Ân Ngọc, lúc ác mộng cũng như hoa mộng, không có chút tình cảm nào. Từ bên ngoài vọng lại giọng nói lớn tuổi:

-”Thưa Kỷ thiếu gia! Người ăn cơm chiều đi ạ?”

-”Không cần!”

Đây là câu trả lời mà bà Lương thường nghe. Cửa phòng mở tung, hắn tức giận quát:

-”Ra ngoài!”

Mạc Khải Nghiên từ bên ngoài cười lớn:

-”Cậu hối hận! Rồi cô ấy sống lại ư?”

Hắn ngược lên nhìn Mạc Khải Nghiên: “Cậu đến rồi à?”

-”Phải đến để nhìn thấy cảnh này! Đúng chứ?”

Hắn cười, cô thức nói: “Cậu có quan tâm không?”

-”Đâu cần phải lưu tâm như vậy chứ? Phong lưu như tôi, phóng đảng như tôi không phải tốt hơn sao?”

-”Đúng như cậu nói, tôi lưu tâm, không thể nào không lưu tâm. Phong lưu, phóng đảng tôi không làm được. Như cậu thì đến khi nào tìm được người thật lòng yêu cậu đây? Một cô gái một đêm 5000 nhân dân tệ mua vui cho cậu, có làm cho cậu hết buồn chán?”

Mạc Khải Nghiên im lặng hồi lâu, hắn đang suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Hắn vút vút tóc màu đỏ nhớ lại cô gái mà hắn yêu. Mọi tình đầu cũng như là tình cuối. Cô bỏ đi cùng một người giàu hơn hắn, giàu hơn rất nhiều nhưng lại là một lão già 60 tuổi. Hắn hận không thể bóp nát cô, mang cô đem về nhà nhốt cô vào lồng để cô không thể đi lang loạn với một ai đó. Hắn hận những người con gái tham tiền.

Kỷ Minh Hàn đi ra khỏi phòng. Hắn hiểu rằng Ân Ngọc chết, là chết chứ không phải là đi pha nước trái cây cho hắn, không phải hằng ngày quan tâm hắn.

Bảo Bảo, Bảo Hân, Tiêu Mặc rong ruổi khắp phố xá, nếm thử nhiều loại thức ăn, nước uống. Cả ba đi ngang qua một tiệm cắt tóc. Bảo Hân dừng lại đứng trước cửa tiệm, nói:

-”Vào không?”

-”Được!” Tiêu Mặc hưởng ứng.

Bảo Bảo không định đi vào lại bị họ kéo ù vô. Thì ra đây là tiệm cắt tóc thời trang, cắt xong nếu đẹp chủ quán không lấy tiền, còn xấu thì lấy tiền gấp đôi. Thật là lạ lùng. Bảo Bảo ngồi trên ghế hồi lâu ngắm nhìn mình trong gương chờ đợi cánh tay cao thủ của chủ quán. Sau 30’ “múa nhảy tại chỗ”, tóc của Bảo Bảo đã được cắt vô cùng “gọn gàng”. Tóc bung tỏa không khác một tổ chim có trứng. Tiêu Mặc không nhìn được bụm miệng cười, vậy mà chủ quán lại bảo đẹp mới lạ chứ. Cũng may ông ta nói đẹp mới không lấy tiền, may quá!

Ngược lại tóc của Bảo Hân và Tiêu Mặc lại được cắt gọn gàng, ông ta lại bảo nó không đẹp, lấy của hai người tiền vô cùng đắt. Thật là, Bảo Bảo vẫn tự tin bước ra khỏi quán, mặc cho Tiêu Mặc và Bảo Hân cười muốn ngã ngửa.

Nhiều người qua đường cũng cười như muốn chết. Từ đó về trường không biết có bao nhiêu người cười ngất với kiểu tóc vô cùng “mốt” này của cô.

Không biết ngày mai sẽ có vụ nổ vì cười nào nữa đây. think:

Chập tối, cả ba kéo vào quán thịt nướng. Mùi thịt nướng thơm nức mũi, vừa ngồi được bụng cô liền kêu “ọt, ọt, ọt”. Miệng cười không thành tiếng, ngượng quá đi mất. Tiêu Mặc hào phóng gọi nguyên tận năm phần. Cô phục vụ bụng đồ ăn trong bếp ra, xuyết té ngira vì kiểu tóc ngớ ngẩn và độc nhất vô nhị của Bảo Bảo. Sự xuất hiện của mái tóc xinh đẹp này đã làm cho quán ăn xôn xao hẳn lên. Cô chủ quán bật miệng cười, Bảo Bảo hiểu hết, kiểu tóc này thật ra cũng rất đặc biệt:

-”Dì ơi! Kiểu tóc này của cháu thật rất đẹp phải không?”

Cô chủ quán cười thành tiếng:

-”Cháu vui tính quá!”

-”Cháu xem nó là lời khen nhé!”

Một ngày của Bảo Bảo đã kết thúc vậy đó. Hôm nay như vậy, trong sáng như bông hoa dại không màu. Nhìn đời một cách vô tư vậy mà nanh sỏi của cuộc đời nhanh chóng vô lấy “ví tiền của ba cô gái này. Tệ đến nỗi tiền về kí túc cũng không có, cuộc bộ về tận cổng trường. Tiêu Mặc một đến nỗi sức “lết” vào trông trường cũng không còn. Ánh sao chiếu xuống khuôn mặt của cô đang kéo hai cô bạn cùng phòng vô cùng nặng, nặng như heo.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tiếng vi ô lông định mệnh

Chương 3:

Bảo Bảo uể oải thức dậy, Bảo Hân và Tiêu Mặc vẫn chưa ai thức dậy cả, cả phòng yên tĩnh. Cô cố gắng đánh thức hai cô bạn đang nướng kia nhưng mãi không. Chắc là họ hôm nay không tiết học. Cô nghĩ vậy.

Tiết học bắt đầu lúc 7h30'. Cô phải tìm lần tìm lộn mới tìm thấy được lớp học. Sau hồi lâu suy nghĩ, cô mới chọn được một chỗ ngồi ưng ý. Thật sự không thể tin nổi Bảo Hân và Tiêu Mặc học một ngành với cô, cũng cùng một lớp với cô. Bảo Hân và Tiêu Mặc la hét từ cửa đi vào, vô cùng mệt mỏi. Chắc là do hôm trước.

-”Cậu làm gì mà đi sớm thế hả?”

-”Minh lo trễ. Mà các cậu sao mệt mỏi thế?”

-”Thì là do sự điên cuồng của chúng ta đó”

-”Cũng may hôm qua chúng ta mang ít tiền, nếu không...” Nói rồi Hân Hân đưa tay làm động tác chết. Bảo Bảo im lặng hồi tưởng về ngày hôm qua... Hai cô gái đi trước, đi theo sau. Ít ỏi gọi nhau. Một tên mặc áo đen chạy xe máy vượt qua ba cô, nhanh tay chụp lấy hai cái túi sách của Bảo Hân và Tiêu Mặc, tên còn lại nhanh tay gạt lấy cặp Bảo Bảo đang xách trên tay.

-”CUỐP, CUỐP CUỐP..... ai đó giúp cháu với.”

Mọi người đều thấy đấy chứ nhưng có ai quan tâm đâu. Thật là tức quá đi mà.

Tiêu Mặc bốc hơi từ lúc nào không ai hay. Sinh viên vào lớp ngày một đông. Ai nấy đều bàn tán to nhỏ. Bảo Bảo thì mặc kệ. Thật ra kiểu tóc cũng độc đáo quá chứ. Nó được cắt tung hai bên như tổ chim, ở giữa còn uốn tròn vo hết như quả trứng, quả độc đáo, xem ra tài năng của ông chủ kia không tệ chút nào.

Vị giáo sư già nua từ cửa bước vào, trên tay ôm một quyển sách dày cộm. Bảo Hân gạt mình “leo” vào cạnh chỗ ngồi cạnh Bảo Bảo. ông giáo sư già chậm chậm tiến vào phía bàn giảng viên, chống tay lên mặt bàn nói:

-”Các cô cậu vào đây học thì làm ơn hãy cố gắng học, tôi rất ghét mấy em ngồi trong lớp nói chuyện không chú ý tôi giảng bài là tôi ghét nhất. Môn học của tôi có quan trọng hay không phụ thuộc vào các cô cậu!”

Học môn của ông ấy giúp trau dồi vốn từ rất tốt, không học sẽ không làm một biên tập viên tốt nhất, hơn nữa là không tốt nghiệp được. Ông ấy lại nói tiếp:

-”Tôi còn rất khó chịu, không bao giờ nâng điểm cho mấy cô cậu đâu! Xếp loại tôi cũng sẽ không sửa.”

-”Vâng!”

Một chữ “Vâng” thôi mà cả giảng đường kéo dài hàng km. Ông giáo sư nhìn xuống lớp, xuất nữ thì té ngửa bởi kiểu tóc vô cùng độc đáo. Láy sau mới hoàn hồn trở lại và bắt đầu buổi học chán vô cùng. Lão cứ nói đi nói lại một vấn đề khiến cô ngay cả mở mắt ra được cũng không nổi. Cô gục xuống bàn nhìn ra khung cửa sổ, ngay lúc đó bắt gặp ngay ánh mắt của Tiêu Mặc.

-”Cậu đi đâu sáng giờ thế?”

Tiêu Mặc chỉ gạt đầu không trả lời, lên vào cửa phòng. Ngồi sụp xuống đất rồi từng bước từng bước nấp sau hàng ghế lên vào. Cô ngược lên nhìn thấy sự hoảng hốt của Bảo Bảo :

-” Cậu sao thế?”

Bảo Bảo chưa kịp trả lời thì một cú đánh như trời giáng vung lên vai cô.

-” Cái cô bé này, đừng nghĩ tôi không biết cô đi đâu nhé! Cô đi gặp cái cậu Kỷ Minh Hàn gì đó chứ gì?”

-’ Dạ...em’

Cả lớp cười ồ lên, Tiêu Mặc khóc không ra nước mắt. Vừa đau chỗ giáo sư mới đánh, cả lớp lại cười ồ lên ngoại trừ Bảo Bảo và Bảo Hân. Xấu hổ chết mất đi được ấy. Mặc Mặc lấy hai tay che mặt úp xuống bàn, giả khóc:

-” Em...chỉ...em chỉ hâm mộ anh ấy thôi mà giáo sư!”

Đúng là trong cái khóc lại có sự nũng nịu vô cùng đánh thương, giáo sư không cách nào phạt cô bé này được bèn quay lại bực giảng, đánh trống lảng:

-” Chép bài đầy đủ vào!”

Bảo Bảo lo lắng nhìn Mặc Mặc, cũng may không sao. Hân Hân lắc đầu bó tay.

Tiết học trôi qua làm cho mọi người ai nấy đều lóa mắt tay rung. Chiều buông, Bảo Hân cùng Tiêu Mặc đi đâu đó để lại Bảo Bảo ngồi chả trong phòng, chán đến chết ấy chứ. Lúc này theo dõi bọn họ thì tốt biết mấy. Cô nghĩ vậy.

Bảo Bảo thong dong tản bộ hết nơi này đến nơi khác. Trường rộng ới là rộng. Các câu lạc bộ chẳng có nơi nào phù hợp với cô, cô đi tiếp. Tới hồ bơi, nước trong đấy, hồ đẹp đấy nhưng trên mặt hồ chỉ toàn là rác. Chắc là chưa có ai dọn dẹp. Không biết tại sao mọi người lại vô ý thức vậy nhỉ? Cô đi quanh khu vườn sau hồ bơi, đột nhiên nghe tiếng nhạc vì ô long từ đâu vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4: Hoa gạo rơi, quay tít. Anh yêu em bắt chắp em có đi đâu.

Trước sân khấu âm nhạc lớn của thành phố . Ba cô bạn chen lấn giữa một đồng người đứng trước của sân khấu. Một chiếc xe sang trọng từ trung tâm thành phố đi đến sân khấu. Vừa mới thấy bóng xe một đám fan đã hò hét như điên loạn, Tiêu Mặc ra sức chen lấn lên phía trên tìm đường được gần thân tượng hơn. Tiêu Mặc bỏ đi để lại Bảo Bảo và Bảo Hân xách trên tay một tấm bảng lớn ghi:

“Kỷ Minh Hàn _ Đẹp trai vô đối

_ Tài năng vô hạn”

Bảo Bảo nhăn nhó xách tấm bảng hỏi: “ Sao mình nghe nói Kỷ Minh Hàn là diễn viên, hần còn là ca sĩ nữa à?”

Hân Hân định vị lại tấm bảng trong tay trả lời: “Anh ấy còn là một đại ca sĩ vừa hát hay vừa đẹp trai nên nổi tiếng như cồn”

Trên tay hần cầm cây đàn vì ô long khê kéo nhẹ nhàng, âm thanh như cửa vào trong tim người nghe. Bài đàn quen thuộc làm cho Bảo Bảo nhận ra, hôm qua cô đã nghe. Bài hát vang lên trong không gian yên tĩnh đoạn cuối bộ phim, cô gái ngã vật trên nền nhà, tấm ảnh nam chính rơi trên nền nhà. Nam chính sắp của đi vào, gọi nữ chính dậy, nhưng cô không thể tỉnh dậy thêm một lần nào nữa. Cô đã ra đi...

Tiếng vì ô long độc diễn giữa không gian yên tĩnh, xát muối vào tim cô, không hiểu tại sao lại đau như vậy, Bảo Bảo chỉ mới xem được vài tập phim ấy nhưng lại đau như chính mình trải qua. Người đó là Kỷ Minh Hàn, chính là hần. Cô im lặng nghe hết bài, Tiếng đàn dừng, Tiêu Mặc khóc nức nở nói: “Đau lòng muốn chết.”

Bảo Bảo trốn đi đâu mất. Bảo Hân gọi điện cho cô không được lao đi tìm cô. Cô lên trốn vào phía sau sân khấu, nơi Kỷ Minh Hàn đang đứng kí tặng cho fan, vì quá đông mọi người xô đẩy, đẩy mãi đẩy cô lên sát cạnh hần, không thương tiếc xô cô một cái ngã lăn xuống nền. Quá đáng quá mà, nở long nào đập con người ta xuống nền như vậy, họ mò mất hết rồi.

Kỷ Minh Hàn nhìn ra sau thấy cô đang bị té nằm xấp trên nền đất vội đỡ dậy, tiếp sau đó rồi bế cô lên. Đám phóng viên liên tục chụp ảnh, ánh sáng flash làm cô chói mắt đưa tay lên che mắt lại, không nhìn rõ được người kia là Minh Hàn. Các fan trở

mất nhìn Kỳ Minh Hàn, không thể tin được là anh ấy đang bế cô gái quê mùa kia ư?

Bảo Hàn đi tìm khắp nơi, nhìn thấy nơi đông vui thì lại xem thử có chuyện gì, ai ngờ nhìn thấy Kỳ Minh Hàn bế Bảo Bảo đi đâu đó thì hồn vía lên mây, công nhận Bảo Bảo giỏi thật. Tiêu Mặc đi theo sau nên không thấy gì cả, hỏi Bảo Hàn thì cô lại bảo Bảo Bảo có nơi nương tựa rồi nên không cần tìm cô ấy làm gì!

Hai cô lên xe trở về trường, giao phó Bảo Bảo cho Kỳ Minh Hàn.

Kỳ Minh Hàn đưa cô ra xe, chặt đứt đường dây đeo đuôi của phóng viên. Vậy là kế hoạch tạo scandal của anh đã thành công. Lúc này anh mới nhận ra cô đang đau bụng, đau đến nỗi mồ hôi chảy ướt đầy áo, lát sau ngất đi. Thật là phiền phức, chỉ muốn tạo scandal, không ngờ cô bé này lại bệnh luôn. Hần còn phải đến công ty vì thế hắn giao cô cho quản lý đem về nhà chăm sóc. Dương Phong ngồi chờ trên ghế, canh thời gian, cậu Kỳ thiếu gia này là lần đầu tiên đến trễ hẹn như vậy. Cung không phải vì hắn trễ hẹn mà chỉ tại tên Mặc Khải Nghiên kia thúc hắn đến công ty, nếu không sẽ bỏ việc. Đúng là cao nhân ắt có cao nhân trị. Mặc Khải Nghiên kia cũng không phải dạng vừa, vừa làm bác sĩ lại vừa có thể quản lý cả một tập đoàn lớn như Kỳ thị. Cửa biệt thự mở toang, xe hơi của Kỳ Minh Hàn không thấy đâu chỉ thấy xe của quản lý, cậu quản lý hiền lành bế Bảo Bảo vào trong, giao cho người hầu gọi bác sĩ tới khám, còn mình thì ngồi xuống tiếp chuyện cung đại đạo diễn Dương Phong.

-“Thật xin lỗi vì Kỳ thiếu không thể tới được, anh ấy bận việc ở công ty. Làm phiền Dương đạo diễn chờ rồi.”

Dương Phong xem lại đồng hồ rồi nói:

-“Không sao! Vậy tôi về trước.”

Dương Phong nhìn thoáng qua cô gái ngất kia hỏi:

-“Cô ấy sao vậy?”

-“không biết nữa.”

Dương Phong nhìn qua sắc mặt cô.

-“Cô ấy đau dạ dày, cô ơi, lấy giúp tôi một ít nước muối pha hoặc nước gừng cũng được.”

Cho cô uống xong, hắn đưa cô lên phòng rồi ra về, trước khi đi còn căn dặn phải gọi bác sĩ cho cô.

Trời thay đổi nhiều màu sắc và sắc thái khác nhau. Mãn đêm buông xuống, Kỳ Minh Hàn mệt mỏi trở về nhà. Vừa đến nơi đã nghe nói cô bị bệnh, hôm nay quản gia Lương có công việc nhà nên xin nghỉ, mọi việc cứ thế mà lộn xộn vô cùng. Bảo Bảo thức dậy nhìn thấy trước mặt mình là một nam thân Kỳ Minh Hàn đang nhắm mắt lim dim ngủ không khỏi sững người, nằm nghiêng người nhìn hắn. Đẹp trai quá, mắt này, miêng này, mũi này... tất cả mọi thứ đều hoàn hảo. Nhận thấy có người đang nhìn mình hắn giật mình tỉnh dậy. Nhìn thấy cô bất giác hốt hoảng cứ ngỡ có người đột nhập. Lát sau mới nhớ ra là cô bé lúc sáng. Hắn liền nhờ cô hầu đưa cô về, không một lời cảm ơn. Cô đâu có ngờ hắn lại tạo ra một scandal như vậy.

Đề xem ngày mai sẽ sao đây.

Buổi sáng, Bảo Bảo thức dậy đã nhìn thấy nhiều người đứng trước cửa phòng mình, Bảo Hàn và Tiêu Mặc đang gật gật đầu rồi cười nói nói gì đó rất vui vẻ. Cô đứng sau lưng dọa cho Bảo Hàn giật mình ai ngờ cô ấy đột nhiên quay lại khiến cô giật mình.

-“Cậu làm gì mờ ám hay sao mà lại giật mình?”

-“À...à đâu có gì đâu. Mà chuyện gì ngoài kia vậy?”

-“Cậu chắc chưa lên mạng nhỉ? Hôm qua cậu và Kỳ Minh Hàn lên báo rồi đó!”

“Hả?”

Cái gì là lên báo chứ? Có gì đâu... Nghĩ một lát cô mới nhớ ra hôm qua là cô bị người ta đập đến nỗi không còn nhìn thấy mặt trời. Có một người đã bế cô lên, vậy ra người đó là Kỳ Minh Hàn. Hóa ra hôm qua cô ở nhà họ Kỳ cũng là do vậy. Đúng là quá xui xẻo, nghĩ lại thì cũng may mắn. Được Kỳ Minh Hàn bế một lần đã là may mắn rồi. Biết abo cô gái ngoài kia mong mà còn không được. Bảo Hàn nhận bánh của mấy cô gái kia, Tiêu Mặc thì tha hồ ăn uống. Bảo Hàn còn nói:

“Cậu lo xin giúp tờ chữ ký của anh ấy. Mỗi chữ trả bằng một món ăn đấy!”

“Hân Hân... haizz”

Bạn bè vậy đó, bán Bảo Bảo lấy thức ăn, cứ như đói sắp chết vậy.

Tán cây hoa gạo bên ngoài lung lay vì từng cơn gió xuyt qua. Bảo Bảo lặng ngắm hoa rơi, đẹp thật! Ở quê cô từng trồng loại cây rất nhiều, lúc nhỏ cô rất thích chơi trò xếp hoa thành nhiều hình dạng khác nhau. Kỷ niệm dưới tán cây hoa gạo đã khắc sâu trong lòng cô không bao giờ phai mờ.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5: Anh đưa tôi về... được không?

Bảo mang cặp trên lưng đi đến lớp. Bảo Hân và Tiêu Mặc vừa đi vừa sơn môi. Xung quanh toàn là những sinh viên nữ chia làm hai nhánh: Nhánh một là nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, nhánh hai thì...bạn biết rồi đó, ánh mắt hình viên đạn phóng ra dòng chữ” Con nhỏ xâu xí này mà cũng là người yêu của Minh Hân á. Khó tin.” Cô bỏ qua xì xào ngoài kia đi vào lớp. Các sinh viên trong lớp “ồ” lên tiếng vừa ngưỡng mộ vừa châm biếm.

“Có chuyện gì mà các cậu “ồ” lên vậy?” Cô muốn làm rõ rốt cuộc đây là có ý gì? Họ ắt hẳn rất căm ghét cô. Nếu xét về sự yêu thích của fan nữ đối với thần tượng của mình là nam thì thường suy nghĩ đến việc “ước gì mình là bạn gái của anh ấy”. Đây chắc cũng là lẽ thường. Xem ra thập phần là mỉa mai cô.

Từ trong đám nữ sinh bước ra một cô gái xinh đẹp, ăn mặc rất sang trọng, chăm chút từng nếp áo, chắc là con gái nhà quyền quý. À ta ề là đến mức khiến người khác muốn phát nôn.

“Cô đúng là gan lớn quá nhỉ? Minh Hân là người của công chúng, cô cướp anh ấy nghĩ sẽ được yên hà?”

“Tôi không cướp ai cả. Để tôi yên đi.”

Cô ta đúng là quá ngạo mạn, nghĩ Kỳ Minh Hân là của cô ta sao? Nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Bảo Bảo cô ta liền trừng mắt nhìn cô, giờ tay lên định đánh thì Tiêu Mặc bước vào. Ar liền rút tay lại. Cả đám nữ sinh sau lưng cô ta bẻ tay “rắc rắc” cơ hồ oai phong lắm. Bảo Hân trừng bộ mặt lạnh lùng của mình đi vào, ánh mắt quét trên người mấy cô gái kia làm họ lạnh sống lưng. Á kia hoảng hốt lùi lại mấy bước:

“Cô... cô định làm gì?”

“Cô nghĩ tôi sẽ làm gì?” Bảo Hân liếc mắt sắc bén nhìn cô ta .

Đường đường Bảo Hân là đại tiểu thư nhà họ Ương, đâu dễ gì tha cho cô ả kia. Bảo Hân khoanh tay trước ngực hách dịch nhìn cô:

“Tôi cảnh cáo cô, từ nay trở về sau không được ăn hiếp Bảo Bảo. Nếu không... cô biết tôi là ai rồi đó.”

Cô gái hốt hoảng giải tán đám sinh viên đang xoắn tay áo. Chỉ một lát sau không ai nói gì nữa. Buổi học trôi qua không ai còn dám nhắc đến chuyện của Bảo Bảo nữa.

Bảo Bảo gần đây tìm được một công việc làm thêm rất tốt. Bài báo về scandal của Kỳ Minh Hân và cô chỉ còn là quá khứ mặc dù đôi khi ra đường cũng có nhiều người xì xào về việc kia. Cũng chỉ tại Kỳ Minh Hân tại sao không tìm ai lại tìm cô.

Công việc tuy tốt nhưng có chút xa đại học T. Gần đây cô cũng rất hay về muộn khiến cho Tiêu Mặc và Bảo Hân vô cùng lo lắng. Ban đêm cô thường đi qua đoạn đường trải đầy hoa gạo. Giữa tháng ba hoa gạo nở tủa sắc thắm, tươi đẹp vô cùng. Dưới ánh đèn lập lờ trên đường phố vắng bóng người. Trên người cô chỉ mặc phong phanh một chiếc quần mỏng dài hơn đầu gối, áo sơ mi trắng đơn giản. Tiết trời tháng ba mát lạnh kì lạ, không còn hanh hao như tháng một tháng hai. Tuy ban ngày nóng bức khó chịu nhưng ban đêm thì không tệ chút nào. Tiết trời như vậy không đi dạo thì thật uổng phí.

Cô cứ mãi đi bộ chậm chậm ngắm nghía sắc đỏ thắm tươi của hoa gạo mà quên mất bây giờ đã muộn. Người qua lại lúc trước đã thưa thớt nhưng bây giờ càng thưa thớt hơn. Một cơn gió lạnh thổi qua làm cô rợn cả người. Bước chân cô ngầy một khăn trương, bước mãi mà sao không thấy đến cuối đường. Cô cứ có cảm giác ghê rợn làm sao? Đẹp nhờ sắc hoa nhưng ghê rợn lại là cơn gió lạnh và sự vắng vẻ ở đây. Con đường này không hiểu sao ít người qua lại quá. Một chiếc xe hơi trắng bật đèn sang lóa đi ngang qua cô, bóng người trên xe rất quen thuộc, hình như là...Kỳ Minh Hân.

Hắn nhìn qua cô gái đang bộ trên vỉa hè kia, trong cứ như... là cô gái đó, là cô gái hôm đó hắn bế đây mà. Hắn đi thẳng, chỉ có điều con gái mà đi giữa đêm như vậy rất nguy hiểm, cô không quan tâm sao? Nhưng lái xe lại cạnh cô rồi bảo cô lên xe thì có chút bất tiện. Có cách gì để cô tự nguyện lên xe của hắn thì tốt biết mấy.

Hắn lui xe lại cạnh cô, lái chậm chậm theo bước chân cô đi mà lái xe, lên tiếng hỏi:

“Này?”

Cô quay sang nhìn hắn. Suy nghĩ đầu tiên cô nhìn hắn là” Đẹp trai quá!”, sau đó mới chịu định thần lại xem xét là ai.

“Kỳ...Minh Hân.”

“Tôi kể cho cô nghe chuyện này.”

“Anh đùa hả?”

Hắn nhún vai.

“Không.”

“Trên đoạn đường này vào ba năm trước...”

Hắn nói nhỏ nhỏ đủ để cô có thể nghe được. Hắn lái xe “ừ ừ” bên cạnh cô. Không khí vô cùng lạnh lẽo, từng bước chân cô run run cố gắng bước tiếp. Hắn thò thè kể tiếp.

“Một cô gái mặc sơ mi trắng đi bộ trên đường... Không gian liền bị phá vỡ bởi một đám người chặn cô gái lại, cười độc ác...”

Hắn nhìn về mặt cô, cô có chút hoảng, đúng ý hắn, dọa cho cô bé này sợ chết khiếp.

“Họ có ý cưỡng đoạt cô. Cô không đồng ý...”

Con gió lạnh từ trong lòng cô một giây thổi đến não khiến cô nhận ra rằng mình đang rất sợ hãi.

“Thật đáng thương, cô gái bị cưỡng đoạt đến chết. Họ không

buông tha cô, giày xéo than xác cô...”

Cô vẫn tiếp tục mạnh mẽ bước đi. Thật là quá quái mà, hắn lái xe lại để kể chuyện này sao? Rõ ràng là muốn hù dọa cô mà. Hắn vẫn lái xe theo cô. Tiếp tục kể chuyện.

“Sáng hôm sau người ta tìm thấy xác cô gái bị băm vằm thành mấy mảnh. Hằng đêm trên đoạn đường này cô gái vẫn hiện về rên khóc, nguyên rủa. Ai thường đi bộ qua đây muộn thường gặp được cô ấy...”

“Im đi!”

Tiếng hét của cô làm hắn giật mình dừng xe lại rồi bước xuống xe. Cô bật tai ngồi xụp xuống nền vỉa hè run sợ. Chưa có thứ gì đáng sợ bằng ma quỷ cả. Hắn im lặng nhìn cô. Cô run run nói giọng đứt đoạn:

“Anh đưa tôi về... được không?”

Anh nghiêm túc quan sát cô. Có vẻ là hắn dọa cô hơi quá. Cô sợ đến nỗi đứng dậy ôm chặt hắn, dúi đầu vào lồng ngực ấm áp kia. Hắn nhận thấy vai cô run run, bản năng đàn ông khiến hắn vỗ vỗ lưng cô trấn an.

“Không sao rồi!”

“Là do anh, ai bảo kể chuyện ma làm gì? Đưa tôi về, nhanh lên!”

Bước lên xe, tiếng xe hơi khởi động ừ ừ như ru Bảo Bảo ngủ. Lát sau cô liền thiếp vào trong giấc ngủ. Hắn chăm chú lái xe, lát sau quay sang nhìn cô thì nào mới thấy cô dựa vào ghế ngủ ngon lành. Cô ấy đúng là... Nếu lên xe hắn ngủ thì không sao chứ nếu ngủ trên xe người khác là rất nguy hiểm. Hắn cười mím nhìn thê lương ngơ ngẩn của cô, vô cùng yên bình lại rất nữ tính dịu dàng nữ tính làm cho hắn vô tình lung lay. Hắn ằng hắng giọng tập trung lái xe mặc dù chốc chốc lại nhìn lên gương chiếu xem cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Điều kiện

Mới sáng sớm Bảo Bảo thức dậy đã lục lọi khắp nơi tìm thẻ sinh viên của mình, cũng may là ngày hôm nay không có buổi học ở lớp.

Kỷ Minh Hàn lái xe đến công ty. Khi đến cột đèn xanh đỏ hắn dừng xe lại nhìn qua gương chiếu hậu đột nhiên hắn nhớ tới hình ảnh ngủ ngon của cô khiến hắn bật cười. Cô bé này đúng là... rất đáng yêu. Nhìn kĩ lại trong gương chiếu hắn mới thấy một tấm thẻ, hình như một tấm thẻ sinh viên thì phải. Trên tấm thẻ còn in to dòng chữ “Sinh viên: An Bảo Bảo.” Không hiểu sao hắn lại thấy vui đến mức bật cười thành tiếng, cứ như tìm được thứ mà mình mất lâu rồi ấy.

Bảo Hân và Tiêu Mặc vừa bước ra khỏi phòng liền bị một đám nữ sinh chặn lại, nhìn bộ mặt họ rất ư là hung dữ. Một nữ sinh lên tiếng nói:

“Bảo Hân, Tiêu Mặc các cô định khi nào đưa cho chúng tôi chữ kí của Kỳ Minh Hân đây. Hôm trước các cô nói hôm nay sẽ đưa cho chúng tôi.”

“À...à..”

Nhìn thấy Bảo Bảo đi ra Tiêu Mặc liền kéo tay cô ra ngoài nói:

“Bây giờ... bây giờ Bảo Bảo sẽ đi xin chữ kí cho các cô, được chứ?” Tiêu Mặc vừa nói vừa nháy nháy mắt với Bảo Bảo ra hiệu. Cô hiểu được ý của Tiêu Mặc nên tiếp tục nói:

“Đúng...à..đúng vậy. Bây giờ tôi sẽ đi.”

Đám nữ sinh kia “rút quân về nước”. Bảo Bảo khoanh tay lại nhìn Bảo Hân và Tiêu Mặc:

“Các cậu xem xem, bây giờ làm sao đây?”

Tiêu Mặc nhìn Bảo Hân cười khi khi rồi quay sang phía Bảo Bảo nói:

“Dễ mà! Chỉ cần cậu đến nhà Kỳ Minh Hân xin chữ kí đi!”

“Bao nhiêu vậy?” Bảo Bảo hỏi.

“Ít thôi mà, chỉ có khoảng 150 chữ kí thôi!” Bảo Bảo đi vào phòng lấy mũ lưỡi trai đội lên đầu.

“Đúng là...! “ít quá mà!”” Bảo Bảo nhận xấp ảnh từ tay của Tiêu Mặc cho vào túi.

Cô đi khỏi phòng, Tiêu Mặc và Bảo Hân đập tay nhau. Vậy là kế hoạch thành công rồi. Thật ra những nữ sinh kia là các cô thuê đóng giả để ép Bảo Bảo đi thôi. Chữ đám người kia làm sao uy hiếp được Bảo Hân. Tiêu Mặc quẹt mũi nói:

“Mấy chữ kí kia mình sẽ kinh doanh.”

“À... lúc trước cậu nói cậu thần tượng hân mà.”

Tiêu Mặc nhún vai:

“Thần tượng thì sao chứ?”

“Thường thì thần tượng một ai mà người đó có người yêu thì chắc chắn sẽ tức giận lắm!” Tiêu Mặc cười.

“Tớ là ngoại lệ đó. Miễn sao làm ăn có lợi nhuận là được rồi.”

“Tiêu Mặc số 1!”

Bảo Bảo lấp ló ở cửa nhà hân tìm nhiều con đường vào trong nhưng không được. Bác bảo vệ liền lên tiếng:

“Cô là tiểu thư Âu hã? Mời vào?”

Nói rồi Bác mở cổng. Bảo Bảo đường đường chính chính đi vào cổng mặc dù không biết cô gái Âu tiểu thư kia là ai.

Vẫn là sự nguy nga hôm nào nhưng biệt thự có vẻ sáng lạn hơn. Vì hôm trước cô ở đây là buổi tối còn hôm nay cô đến đây lại là buổi sáng, tất nhiên sẽ khác nhau. Quản gia Lương từ trong nhà đi ra, gặp cô liền cúi người chào Bảo Bảo:

“Âu tiểu thư! Mời vào!”

Bảo Bảo đi theo sau quản gia Lương, đi vào nhà. Quản gia Lương chìa tay ra mời cô ngồi xuống. Di Lương nhận ly nước của một người khác rồi đặt lên bàn nói:

“Tiểu thư ngồi đây chờ một lát, thiếu gia sẽ về !”

Bảo Bảo thấy hơi áy náy vì cô đâu phải Âu tiểu thư gì đó nên định nói thật với quản gia Lương:

“Di oi...”

Chưa kịp để cô nói hết câu thì di Lương đã đi mất hút. Bảo Bảo lấy ly nước trên bàn uống thử một ngụm, nước mát lạnh chảy vào cổ họng làm cô thấy khoan khoái vô cùng, đúng là nước ép nho vẫn là số 1. Nhưng có điều tự nhiên vào nhà Kỳ Minh Hân cũng có chút kì kì. Bất giác cô gõ đầu mình: “

Đúng là ngốc quá đi!” Cứ mãi nhắm nháp ly nước nhỏ ngon lành kia, vừa ngắm nghía cả nhà. Nội thất trong nhà màu chủ đạo lại là trắng, đối với người như hần lại có sở thích mộc mạc như vậy thật là rất khó hiểu. Lát sau cô mới nhớ ra mục đích chính ở đây là: “Xin chữ kí”.Chỉ là sáng giờ cô đã điều tra trên mạng, Kỳ Minh Hần từ trước tới giờ chưa cho ai biết chữ kí của mình. Tuy rất nổi tiếng nhưng chưa lần nào tổ chức kí tặng cả, cô xin chưa chắc hần đã cho... Vậy chi bằng sẵn dịp này lên phòng hần tìm xem hần có kí tài liệu nào đó rồi bắt chước là được, chắc gì họ phát hiện được. Cô bỏ mũ lưỡi trai xuống ghế sofa. Vừa nghĩ ra cô liền rón rén leo lên lầu. Lần này để xem phòng hần như thế nào, hần ăn ở như thế nào?

Từng bậc, từng bậc mở ra phòng đọc sách. Phòng đọc sách vốn ở đối diện cầu thang, hôm trước lúc cô ra về có đi ngang qua phòng này. Lúc ấy phòng không đóng cửa, bên trong có bàn làm việc và nhiều sách trên kệ. Công nhận là đã từng vào đây một lần sẽ rất có lợi thế.

Cánh cửa phòng bật mở, mảng đèn trắng sáng tự động hiện lên làm cô giật mình. Có câu: “Có tật giật mình” thật là đúng.

Cô ngược mắt nhìn lên cao, giá sách cao ngất làm cô thấy thích thú vô cùng nào là bút kí, truyện ngắn, tiểu thuyết Hồng lâu mộng, Khu vườn bí ẩn, Đồi gió hú, Cuốn theo chiều gió, Tiếng chim hót trong bụi mận gai, cả cuốn Hồn ma đêm giáng sinh...Toàn những cuốn sách hay. Không ngờ hần cũng đọc những cuốn sách này. Cô cố gắng rời mắt chỗ những cuốn sách kia. Cô từng nói rằng: “Sau này cô sẽ kiếm thật nhiều tiền để mua những cuốn sách này, mua nhiều đến mức có thể tạo thành một thư viện chỉ toàn là những cuốn tiểu thuyết để tất cả mọi người ai cũng có thể đọc được mà không cần phải lên mạng Internet.” Hần có cuộc sống như vậy thật đáng ngưỡng mộ, đâu phải ai cũng có thể sống như vậy.

Cô tiến lại cạnh bàn làm việc cố gắng lục lọi nhiều nơi. Tìm mãi mà không thấy một tài liệu nào có chữ kí của hần. Quá chán nản cô liền ngồi lên ghế đuối chân ra. Đã ngồi xuống ghế thì phải chấp nhận là nó rất thoải mái, đã ngồi vào thì không thể đứng dậy, nó êm ái, ấm áp làm người ta nghiện luôn ấy chứ. Cô dựa ra sau ghế, ăng hắng giọng nói như cấp trên:

“E... hèm. Các anh chị làm việc như vậy hả? Tôi nói rồi, phải tăng gấp chỉ tiêu.”

Nói rồi cô bụm miệng cười. Ghế có bánh xe nên cô dùng chân đẩy đi khắp phòng, cười vui vẻ. Đúng là không hiểu tại sao cô lại đơn thuần tới mức chỉ cần chơi cùng cái ghế này cũng làm cô cười nhiều như vậy. Tất cả đều được ghi lại bởi một con mắt điện tử treo trên trần nhà không một ai phát hiện.

Cô rời ghế tìm thêm trong ngăn kéo tủ, tìm được một xấp giấy gì đó bên dưới có chữ kí của Kỳ Minh Hần. Bảo Bảo tập đến đổ mồ hôi mà không cách nào kí giống được. Chắc là chữ kí của hần phức tạp quá. Cô bĩu môi nói:

“Chữ kí nhìn đẹp thật đấy nhưng tại sao lại kí phức tạp vậy nhỉ? Đúng là con người phức tạp mà!”.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7: Điều kiện

Kỳ Minh Hần lái xe vào ga ra, xách cặp vào nhà. Vừa bước vào đã nhìn thấy một chiếc mũ lưỡi trai trên ghế. Hần nghĩ chắc là của một trong những người giúp việc nên không bận tâm nhiều, ung dung đi lên phòng đọc sách.

Tiếng mở cửa “cụp” làm Bảo Bảo giật mình quay người lại, thấy hần đứng ở cửa bất ngờ đứng hình. Minh Hần nhìn chăm cô hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

“Bảo Bảo... cô đến đây làm gì?

”

“Sao anh biết tên tôi?” Cô hỏi lại.

Hần đi lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế nói:

“Tôi đang hỏi cô đó?”

Bảo Bảo gãi đầu, nói như thế nào đây, chẳng nhẽ lại nói là vào đây để ăn trộm chữ kí của hần hay sao? Lát sau Bảo Bảo mới trả lời:

“Tóm lại là... tôi nhờ anh kí giúp số chữ kí này thôi!”

Cô giờ lên một xấp ảnh dày cộm. Hần nhủ mày giật phắt xấp ảnh trên tay cô xuống đặt lên bàn:

“Sao tôi phải kí?”

Cô bị hần hỏi lật ngược không cách nào trả lời được chỉ biết gãi đầu từ đầu tới cuối. Hần im lặng quan sát vẻ mặt bối rối của cô. Một lát sau, hần lên tiếng:

“Cô đi ra ngoài đi!”

Bảo Bảo nhanh chóng trốn ra ngoài. Đối diện với hắn nói thật đối với cô là rất căng thẳng. Di Lương lấy một ly nước khác thế chỗ ly nước cũ kia, còn rất tôn trọng nói:

“Tiểu thư xem vô tuyến không tôi bật giúp cô?”

Bảo Bảo cũng đang chán nên cũng có ý tưởng xem phim. Hắn không chịu ký vậy tại sao lại để cô xuống đây mà không để cô về nhỉ?

Vô tuyến được bật lên. Bộ phim đang chiếu là phim Những đóa hoa lóe sáng trong đêm, lại là hắn làm nam chính, mới tránh hắn trên phòng lại gặp hắn ở đây, thật là...

Hắn ngồi trên phòng cố gắng ký cho xong 150 tấm ảnh kia, khổ thân. Toàn là ảnh hắn chụp trên trang bìa tạp chí hoặc ảnh chụp từ phim, sau hậu trường... Cứ nghĩ nổi tiếng thì tốt, thật ra chỉ tiếng việc ký tặng là mệt rồi. Hắn bỏ công ra ký giúp cô tất nhiên là phải có điều kiện, chỉ là vẫn chưa nghĩ ra.

Tiếng chuông cổng vang lên, Dương Phong và Âu Y Nhược đi vào trong biệt thự. Ở phòng khách, Bảo Bảo ngồi chăm chú xem phim. Quả thật phim rất hay làm cô không để ý tới sự hiện diện của Dương Phong và Âu Y Nhược. Lát sau cô mới ngước lên và đột ngột nhận ra nữ chính trong phim kia đang đứng trước mắt mình. Cô ngỡ ngàng lắp bắp:

“Cô...cô?”

Dương Phong dứt tay vào túi nhìn kỹ Bảo Bảo, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới cô gái hôm trước hắn đã gặp ở đây. Bảo Bảo nhận thấy Dương Phong cứ chằm chằm nhìn mình nên ngại ngùng đỏ mặt, bộ dáng trông rất đáng yêu.

Âu Y Nhược nhếch môi định nói gì đó rồi lại thôi. Kỷ Minh Hàn trên lầu đi xuống. Vừa thấy Dương Phong và Âu Y Nhược liền lạnh nhạt lên tiếng:

“Đến rồi! Mời ngồi!”

Anh nhìn về hướng cô rồi tiến lại gần cô, nắm tay cô lên đặt xấp ảnh vào tay cô. Cô nhìn xấp ảnh cứ ngỡ anh có long tốt đến mức ký giúp cô cả trăm chữ ký. Ai ngờ hắn nói một câu làm cô từ bỏ ý nghĩ:

“Đoàn phim tôi tuyển người phụ việc. Muốn lấy những tấm ảnh có chữ ký này thì đến đó làm.” Hắn nói cứ như là ra lệnh cho người khác nếu không làm thì sẽ có chuyện lớn vậy. Và lại nếu không đồng ý thì Bảo Bảo và Tiểu Mặc sẽ bị đánh.

“Nhưng mà tôi còn phải đi làm thêm nữa!”

Kỷ Minh Hàn ngồi chéo chân trên ghế. Dương Phong và Y Nhược cũng ngồi xuống. Âu Y Nhược trên tay vẫn cầm túi xách da bận suy nghĩ một số chuyện nên không bận tâm Kỷ Thiếu nói gì. Dương Phong cười tươi rồi nói:

“Cô bé này rất tốt đó! Cứ vào đoàn phim tôi trả lương!”

Kỷ Minh Hàn nghĩ ngợi hồi lâu mới lên tiếng:

“Cô nghĩ làm ở chỗ ấy đi. Tôi trả lương!”

Dương Phong cau mày nhìn Kỷ thiếu nói:

“Không phải làm việc cho đoàn phim hay sao? Tôi là đạo diễn trả lương cho cô ấy là điều đương nhiên nhưng Kỷ thiếu cậu trả có chút gì đi!”

“Anh Dương à, anh nghĩ nhiều rồi. Chẳng phải nhờ tôi cô ấy mới làm ở đoàn phim, tôi tất nhiên là người trả lương cho cô ấy.” Kỷ Minh Hàn quyết không chịu thua nói.

Âu Y Nhược thờ ơ lên tiếng:

“Vì một tiểu nha đầu mà hai người phải tranh cãi à? Chẳng phải hai người cùng trả lương cho cô ấy là được rồi!”

Bảo Bảo tự nhiên nhận thấy mình bị dư thừa ở đây nên xin phép về trước:

“Vậy tôi về trước!”

Kỷ Minh Hàn gật gù đầu. Ánh mắt thì đang đấu đá với Dương Phong. Âu Y Nhược lịch sự nói:

“Đi cẩn thận!”

Bảo Bảo tay cầm xấp ảnh mừng rỡ đón xe buýt đi về ký túc xá. Bây giờ mới 3 giờ chiều, tới 4 giờ mới có chuyến mới. Cô đi loay quanh không biết đi đâu mới nhất được một tờ quảng cáo ăn thử món mì vẫn thần mới ở khu Hoa Kiều. Cô đi theo địa chỉ trên tờ rồi tìm đến nơi. Khu Hoa Kiều nổi tiếng với những món ăn truyền thống của người Trung Hoa đảm bảo rất ngon. Đại loại từ trước giờ cô chưa bao giờ thử ăn những món ăn của nước khác, món mì này được “cách tân” để phù hợp với khẩu vị của người bản địa. Mùi thơm của món mì tỏa ra từ quán ăn đẩy cô vào cửa.

Kỷ Minh Hàn một mình lên phòng làm việc. Dương Phong và Y Nhược có hẹn nên đi trước. Theo thói quen nên bật laptop lên xem một số tài liệu của công ty. Chỉnh sửa xong hắn gửi mail box sang cho Mạc Khải Nghiên. Gửi xong hắn mới nhớ tới chuyện lúc nãy của Bảo Bảo. Chắc chắn là đã được máy quay lại. Hắn mở tệp máy tính ra xem. Hình ảnh Bảo Bảo từ cửa rón rén đi vào. Hành động của cô lúc trước lần lượt hiện lên màn hình máy tính. Cô đứng nhìn đầy ngưỡng mộ trước kệ sách cao ngất. Mái tóc ngắn ngắn của cô làm anh không thể dừng cười được, thật là...

Cô vô tình đi vào trái tim anh. Từng chút, từng chút để anh bị “ngộ độc” từ từ. Để dần dần đáng mặt chính mình, đem lòng này trao tặng cho cô thôi. Một cô gái như cô với anh thật là có chút không công bằng với anh. Ai bảo anh không động tình với ai lại động tình với Bảo Bảo.

Bất giác hắn lấy điện thoại từ trong túi ra gọi cho ai đó: “Điều tra cho tôi cô gái tên An Bảo Bảo, trường đại học T!” Hình ảnh cô ngồi trên ghế trong màn hình máy tính đầy qua đây lại chiếc ghế, rồi còn giả giọng “xếp” nói cứ lặp đi lặp lại. Kỷ Minh Hàn nhấn nút tạo bảo vệ cho đoạn phim để chỉ có hắn mới xem được nó.

Nhưng hình như cô đang tập kí chữ kí của hắn thì phải:

“Thật là quá ngốc.”

Nhưng lúc trước hắn từng kí rặng cho một số người rồi, chẳng lẽ cô không nhớ lần trước cô gặp hắn sau sân khấu cũng là hắn đang kí tặng cho fan hay sao?

Tự nhiên xem qua đoạn phim này bao một mình của hắn không còn nữa, cô cứ như thần được vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Chờ một ngày Sơn Đông...

Tổng vụ gọi điện thoại cho Kỷ Minh Hàn thông báo về việc công ty tuyển nhân viên phó luật sư cho đội luật sư. Công ty lớn thì đương nhiên cũng phải đòi hỏi một luật sư tài năng. Tuy vậy, tổng vụ đã chọn một sinh viên mới ra trường có thành tích nổi bật từng thực tập ở công ty, hắn cũng đã thích nghi với môi trường làm việc của công ty: An Hạo- đại sinh viên khoa luật của trường đại học H. Nổi tiếng là sinh viên nghèo vượt khó dành hầu hết các khoản học bổng của trường. Sinh viên như vậy ngày nay vô cùng hiếm thấy, không nhận vào công ty thì thật là đáng tiếc.

An Hạo lái xe về Sơn Đông, thật may mắn khi vừa mới ra trường xin việc làm đã được một công ty lớn như Kỷ thị nhận vào làm. Anh định sẽ đón ba mẹ và em gái An Vân Thuận lên thành phố X. Kỷ thị có chính sách rất tốt, Kỷ thị ở thành phố X, An Hạo sống ở thành phố Y, tổng vụ liền tuân theo quy định mà mua cho hắn một căn hộ gần công ty.

An Hạo định sẽ đón ba mẹ và em gái đến đây cùng chung sống. Bốn năm qua anh đi học không có lần nào về nhà bởi mỗi khi hè đến anh liền phải tìm việc làm thêm giúp đỡ cho bố mẹ. Làm thêm ở một số phòng luật lấy kinh nghiệm cũng tốt.

Đi hết con đường quốc lộ dài đằng đẵng một khu vô cùng hoang sơ mở ra, công trời to và rộng chứ không phải theo kiểu bị những tòa nhà che lấp. Ngồi trên xe tới 4 tiếng đồng hồ làm An Hạo một mình rã rời, lái xe quay vào một con hẻm nhỏ. Tiếng trẻ con nô đùa đùa nghịch. An Hạo chớp mắt nhớ lại kí ức lúc nhỏ khi Bảo Bảo và Vân Thuận còn bé xíu, í ả í ỏi gọi “anh ơi, anh ơi” trông đáng yêu vô cùng. Nhưng bây giờ ai rồi cũng đã lớn lên, Bảo Bảo phải đi học, Vân Thuận bây giờ đã lớn, đâu còn những mộng mơ ngây thơ thơ ấu lớp 2 hay lớp 3. Mấy đứa trẻ nhìn thấy xe hơi thì trầm trồ đứng lại xuýt xoa nói:

“Xe hơi kia! Đẹp quá!”

Mấy đứa trẻ theo bước An Hạo đi đến trước nhà anh. Một đứa trẻ trong đám nhìn thấy anh bước ra khỏi xe liền chạy níu tay áo anh lại hỏi:

“Chú ơi! Chú định tìm bác An ạ?”

Đột nhiên cô bé hỏi làm anh không biết trả lời như thế nào. Chẳng nhẽ anh đi quá lâu rồi tới mức khi trở về quê mình không ai nhận ra ư? Một bác vác cuốc từ đầu đường đi vào, nhìn thấy anh liền hỏi:

“Cháu là khách ở đây à?”

An Hạo thấy trong lòng thật buồn, không ngờ mình đã đi lâu đến vậy. Anh lễ phép chào bác nông dân, rồi nói:

“Cháu... là Hạo đây ạ!”

Bác nông dân lắc đầu cố nhớ rồi nói:

“À! Cháu là tiểu Hạo, thằng bé thông minh nhất xóm đây mà!”. Bác cười rồi nói tiếp:

“Sao! Học xong rồi hả?”

An Hạo cười nhìn bác rồi nói:

“Vâng!”

“Thôi, bác về nhé!” Bác nói rồi đi ngay. Chắc là cũng có việc gì đó.

An Hạo gật đầu tự nhiên lại nhớ về hồi còn bé. Anh thường rủ mấy đứa trẻ cùng trang lứa đi chơi. Nếu gặp được ai vào Sơn Đông nhưng có vẻ giàu có hoặc sang trọng thì thường giờ bộ mặt ủy khuất đáng yêu ra xin kẻo cho cả đám. Có lần người ấy thấy mến bọn trẻ liền cho thêm tiền mua bánh, lúc ấy người ta vô cùng tốt bụng, yêu thương trẻ em chứ đâu như bây giờ, cho người khác cái gì cũng sợ người ta lợi dụng lừa mình. Thời đại thay đổi con người theo đó cũng thay đổi. An Hạo cho tay vào túi rút ra một tờ tiền đặt vào tay đứa trẻ kia rồi nói:

“Cho cháu đây, cùng các bạn ăn gì đó!”

Em bé lễ phép vòng tay cảm ơn An Hạo rồi rủ mấy đứa trẻ khác chạy đi. Anh cười nhìn theo chúng rồi quay đầu vào nhà. Vân Thuận từ trong nhà đi ra bắt gặp anh trai đang đứng trước công liên chạy ra ôm chầm lấy anh:

“Anh Hạo! Anh về rồi!”

An Hạo xoa đầu Vân Thuận. Không ngờ anh đi 4 năm Vân Thuận lại lớn nhanh đến nhường này. Khuôn mặt cô bầu bĩnh hơn lúc trước, nhìn về ngoài lại rất nữ tính chứ không “nam tính” như lúc còn bé. Chắc chắn sau này lớn lên sẽ là một giai tuyệt sắc. Từ trong nhà, dì An lặng lẽ đi ra nhìn thấy con trai vui đến mức khóc không thành lời. Bà ôm chầm lấy An Hạo, vỗ vỗ lưng anh nói:

“Con trai lớn qua rồi! Đúng là lớn quá rồi.”

An Hạo gật gật ôm lấy mẹ. Mùi này, mùi nồng ấm của mẹ. Mùi không hề khó chịu mà như vỗ về ôm lấy đứa con trai bé bỏng. Mùi mà lúc nhỏ anh không thể nào rời xa và...bây giờ cũng vậy. Chưa bao giờ anh thấy bình yên hơn lúc bên mẹ. Đúng là anh đi quá lâu rồi. Nhìn mẹ nước mắt trong vui mừng tự nhiên thấy trong lòng lạ quá, một cảm giác vui ngập tràn không cách nào tả nổi.

Người ta cứ nghĩ chỉ có tình yêu là vĩnh cửu nhưng hóa ra nó cũng chỉ là hư vô khi bị thử thách bởi thời gian. Tình cảm của mẹ có khi còn bị quên lãng. Vậy đó, ai chẳng mơ mình có bố mẹ, chỉ là họ không biết quý trọng tình cảm này mà thôi.

Ba từ trong nhà nhìn qua một lượt con trai, cười nói:

“Về rồi hả?”

An Hạo giờ đây không còn là đứa bé quậy phá suốt bé nữa mà là một người đàn ông mạnh mẽ, trưởng thành và kinh nghiệm, sẵn sàng đối mặt với giông tố cuộc đời.

Bảo Bảo ngồi trên chuyến xe về Sơn Đông. Cô không thông báo với ai trong nhà cả. Đêm hôm qua Vân Thuận gọi điện thoại cho cô nói rằng anh Hạo sẽ về thăm nhà vài hôm, con bé còn nói ước gì có chị Bảo Bảo ở đây thì tốt biết mấy. Nếu lần này cô về chắc cô bé vui lắm.

Bây giờ thành phố đã lên đèn, ánh đèn neon chớp nháng kì diệu. Điện thoại trong túi áo cô chợt sáng đèn, trên màn hình hiện lên dòng chữ “Tiêu Mặc”. Cô bắt máy.

“Bảo Bảo, cậu đi đâu vậy?” Tiêu Mặc nói hơi lớn trong điện thoại. Bảo Bảo khựng lại một chút rồi nói:

“Tớ về Sơn Đông vài hôm.”

Tiêu Mặc bên kia đầu dây bên kia đang lướt web cần hạt dưa nói:

“Cậu không báo cho tớ biết gì cả?”

Bảo Bảo cười:

“Tớ đi khoảng hai hay ba hôm thôi! Đầu phải đi luận đầu. À, cậu nộp giúp tớ luận văn cuối kì, vài hôm tớ lại về trường thôi, sắp thi rồi mà.”

Tiêu Mặc “ừ” rồi cúp máy.

Cả Sơn Đông đắm chìm trong không khí lạnh lẽo của một vùng cận núi. Chắc có lẽ tiết trời đang chuyển dần sang hè nên trời lạnh hơn, còn chốc những cơn mưa đầu mùa bắt chợt, sao mà mưa đẹp đến thế nhỉ? Thật đáng thương cho những người chưa nếm trải qua những lúc đẹp đẽ nhất của thời tiết thế này. An Hạo trong nhà đứng cạnh mẹ tìm mọi cách giúp bà dọn cơm chiều.

Bảo Bảo bước xuống khỏi xe buýt, hít một hơi không khí trong lành của Sơn Đông tươi đẹp. Cô đi từ ngoài đến cổng đề “thôn Sơn Đông”. Cô một năm

đã đi khỏi Sơn Đông nhưng khi về lúc này lại thấy quê hương trông sao khác quá. Đường làng ngõ xóm tươi đẹp hơn xưa, lúc trước sau một cơn mưa thì con đường bộ vào thôn lầy lội không tả nổi. Nhưng bây giờ tất cả như được làm lại mới, đường trải nhựa mới tinh tươm. Cô cuốc bộ vào nhà, đứng trước cái cổng cũ kĩ cô loáng thoáng nghe được tiếng nói cười trong nhà. Tay cô đặt lên song sắt đẩy vào trong, cánh cửa lâu ngày kêu “két” một tiếng chói tai rồi chừa cho cô một khoảng trống đủ để cô đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9: Mạc Khải Nghiên

Bảo Bảo từ cổng đi vào. Vân Thuận nghe có tiếng lạ ở cổng nên đi ra ngoài xem thử. Bảo Bảo trên tay xách một giỏ trái cây. Lúc đầu vì Bảo Bảo đứng ở xa nên Vân Thuận không nhìn thấy, lát sau ánh đèn ở cửa lớn rọi vào người Bảo Bảo. Vân Thuận nheo mắt nhìn kĩ người trước mặt, con bé bất ngờ không thốt nên lời. Chạy đến chỗ người trước mặt mình đó chính là điều duy nhất cô bé có thể làm lúc này. Bảo Bảo dang tay đón lấy cái ôm của em gái. Cô bé vui mặt mình vào lòng chị gái nói:

“Chị Bảo Bảo.”

Cả gia đình họ ăn xong bữa cơm chiều. Vân Thuận và An Hạo ngồi trong nhà xem chương trình thực tế. Bảo Bảo theo thói quen đi quanh quẩn trong sân nhà. Đêm nay lại là một ngày không trăng. Sao sáng như những hạt kim tuyến trên nền trời nhưng đen sang trọng.

“Bầu trời như thế này nếu có kính thiên văn thì tốt biết mấy.” Cô nghĩ vậy.

Cô đứng im nhìn ngôi sao sáng nhất trên trời. Không hiểu vì sao cô lại liên tưởng tới Kỳ Minh Hàn. Hẳn đúng là một ngôi sao, một ngôi sao to lớn, tươi đẹp, nổi bật nhất trên nền trời.

Kỳ Minh Hàn đứng cạnh ban công, điều chỉnh cho kính thiên văn nhìn rõ hơn. Qua thấu kính, ngôi sao bé nhỏ hiện ra đáng yêu vô cùng. Nó tỏa sức tỏa sáng trên nền trời rộng kia. Nó tuy nhỏ bé nhưng rất kiên cường, giữa nhiều ngôi sao to lớn tỏa sáng gay gắt ngôi sao nhỏ vẫn không lần nào lười biếng tắt ánh sáng của mình.

Điện thoại Kỳ Minh Hàn rung động, màn hình bật sáng. Số điện thoại lạ hiện lên. Hắn bắt máy.

“Kỳ thiếu, đã điều tra xong! Tài liệu thông tin sẽ được gửi mail box đến ngay.”

Hắn cúp máy, bỏ điện thoại vào túi quần, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn về hướng cực Đông.

Đi và chú đi cùng một xe hơi với An Hạo còn Bảo Bảo Vân Thuận nghịch ngợm leo lên xe chuyển nhà. Bảo Bảo nằm ngửa người trên thùng xe nhìn lên bầu trời, ánh nắng chiếu xuống rọi lên mặt cô làm cô chói mắt. Vô thức dùng bàn tay che chắn trước mặt. Vân Thuận nằm cạnh Bảo Bảo bắt chéo chân nói:

“Hôm nay trời rất đẹp!”

Bảo Bảo cười trêu cô:

“Trời đẹp á? Thật không đó?”

Cô bé cười:

“Chị nói cứ như...”

“Như gì...?”

Cô bé cười, nói tiếp:

“Như mình là đài dự báo thời tiết.”

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất suốt buổi. Nhớ lúc nhỏ mỗi khi Vân Thuận bị bắt nạt, Bảo Bảo là người rat ay “xử đẹp” người đó. Dưới nắng ban mai, Bảo Bảo và Vân Thuận ôm ấp những kỉ ức tươi đẹp thời tuổi thơ, lúc cô sống cùng mẹ, chị em cô hạnh phúc biết bao. Tuy đi đối xử với chị em cô không tệ nhưng cô cũng đâu thể lợi dụng việc này suốt ngày ăn bám họ.

Chiếc xe đi khắp nẻo đường. Không biết lúc bắt đầu đi đến giờ đã đi qua bao nhiêu con đường, rẽ bao nhiêu khúc nhưng họ ngày một gần thành phố X hơn. Từ xa, chiếc xe phóng nhanh trên đường quốc lộ, gió tấp vào mặt cô và Vân Thuận đem lại cảm giác vô cùng thích thú. Mũi xe men theo một con đường rẽ vào một khúc. Hai bên đường trồng những loại cây rụng lá vào mùa đông. Bảo Bảo nhìn quanh, ở đây trông rất quen, hình như là... cô đã đi con đường này để đến nhà của Kỳ Minh Hàn. Không lẽ, nhà của anh Hạo cũng ở trong khu này. Vân Thuận từ đầu đến giờ không ngớt lời khen thành

phố X nào là to, rộng lại còn xinh đẹp hơn cả trong suy nghĩ của nó. Càng nhìn lại càng đẹp gấp bội. Tuy là mùa hè nhưng không khí lại rất mát mẻ chứ không nóng bức như trong tưởng tượng của Vân Thuận. Cô nghĩ vậy.

Xe của An Hạo lướt qua cổng biệt thự kỷ gia, Bảo Bảo hồi hộp không biết ô tô của An Hạo sẽ dừng lại ở đâu. Chỉ vừa đích lướt qua cánh cổng, tới căn nhà sát vách biệt thự An Hạo dừng xe lại. Vân Thuận réo lên khi nhìn thấy căn hà tươi đẹp kia. Xe vận chuyển dừng lại, ở buồng lái bác lái xe cuhng anh phụ lái đi ra khỏi xe, đem mấy vật dụng nặng vào nhà trước. Bảo Bảo và Vân Thuận kéo vali đi vào cổng. Đi qua cánh cổng sắt đơn giản, căn nhà màu trắng hiện ra. Một vườn nho nhỏ trồng hoa cạnh hàng rào sắt đã lụi tàn, chắc là lâu vẫn chưa có người chăm sóc. Tuy nhiên bên trong căn nhà lại khác cứ như có người đến đây dọn dẹp thường xuyên tới mức sạch bóng vậy.

Sáng sớm, Bảo Hân về nhà mới phát hiện hôm nay lại ngày tái khám cho đứa em gái bé bỏng theo định kì. Thị trưởng Ương suốt ngày lo việc của mình. Phụ nhân lại lo làm đẹp, đúng là không ai quan tâm bé cả. Ngay cả vũ nuôi hôm nay cũng có việc bận không đưa bé đi khám được.

Thị trưởng vậy mà còn gửi lời cho quản gia dặn cô phải bé đi khám, đúng là... Trên đường đi, bé không ngừng ngó nghiêng cái này, hưởng ứng cái kia làm Hân Hân đau hết cả đầu. Nhìn thấy cái gì lạ là bé muốn mua, đòi hỏi Hân Hân không ngớt. Thật là nhức óc chết đi được. Con bé thấy chị im lặng nên vùi vỉnh tới cùng. Sau cùng tới mức cô không chịu được nữa phải lên tiếng:

“Em phải đi khám trước. Những thứ đó ở nhà đã có không mua nữa.”

Không ngừng nghĩ cô bé lại còn muốn chị mua cho mình đồ ăn, bé muốn tất cả đồ ăn. Hân Hân tặc lưỡi xoa đầu em gái nói:

“Những món ăn vỉa hè đó không thích hợp cho em, ăn vào sẽ ảnh hưởng sức khỏe.”

Cô bé nhìn chị khấn thiết liên bị đánh bật bởi ánh mắt nghiêm nghị của Hân Hân. Im lặng ngay.

Thật ra cô cũng rất tò mò rốt cuộc phòng khám Bác sĩ Mạc như thế, hẳn giờ giang ra sao tới mức cả nhà họ Ương cô khi cần khám bệnh đều tới chỗ hẳn.

Chiếc ô tô xịn của nhà thị trưởng dừng trước phòng khám. Hai chị em cô bước xuống xe ngay lập tức một cô hái từ trong phòng khám cuối người chào hai chị em cô.

“Tiểu thư, mời đi theo tôi.”

Hân Hân đi theo cô ta. Cô bé vui vẻ chạy theo cô ta, chắc có lẽ là khám nhiều lần rồi nên cô bé quen mặt, thành ra lại thân quen như vậy. Cô ta dẫn Bảo Hân và em gái đi vào một con đường vắng người, chắc có lẽ là do khác vip nên được đặc quyền chứ con đường ngoài kia đông đúc toàn người là người. Một căn phòng mát lạnh và tiện nghi được mở ra, dành cho hai chị em cô. Bên trong còn có rất nhiều đồ chơi cho trẻ em, em bé tự nhiên lấy đồ chơi xuống chơi. Thật ra cô rất phiền bởi mình dù sao bản thân nay cũng 20 tuổi mà lại có em gái 5 tuổi. Đi bên cạnh bé cô cứ có cảm giác mình là dì của nó ấy. Có trách thì phải trách ba cô 5 năm trước không chú tâm vào công tác của mình lại rảnh rỗi về nhà làm cho mẹ có thai, nếu không thì cô đã là con một rồi. Chỉ tại chưa đặt hết tâm sức vào công việc nên Ương thị trưởng đành phải đón thêm một bé nữa thôi.

Bác sĩ Mạc Khải Nghiên vuốt vuốt mái tóc nhuộm đỏ, mặc áo blu trắng trông rất đào hoa đi vào. Cô bé nhìn thấy chú liền chạy tới ôm chầm lấy Mạc Khải Nghiên nói:

“Lâu rồi cháu không gặp chú, nhớ chú lắm lắm luôn.”

Hắn nhìn qua một lượt Hân Hân rồi hỏi nhỏ bé:

“Chị của bé bế thương hả?”

Cô bé không ngần ngại gật đầu.

Cô đồng thời cùng lúc hắn nhìn mình cũng nhìn qua người hắn một lượt, suy nghĩ đầu tiên của cô là: “Tránh xa người này.” Hắn quá nham hiểm, ngay cả cô cũng cảm thấy lo lắng. Cô bé đáng yêu kia lại xem anh ta như bằng hữu nữa chứ. Đáng lo quá đi mất. Và lại ai bảo hắn đẹp quá làm gì, tới cô bé nhỏ kia cũng bị hắn mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Xâm phạm gia cư bất hợp pháp

Mạc Khải nghiến đỡ cô bé nằm xuống giường bệnh, rút ống nghe trong túi áo đo nhịp tim cho bé rồi xoa đầu nói:

“Bé có chịu ăn uống nhiều không?”

Cô bé gật gật đầu nói:

“Cháu ăn được rất nhiều nha.”

Hắn cười, nụ cười ấy trong mắt bé hẳn rất đẹp trai còn trong mắt của Hân Hân đều là giả dối.

Hắn vừa đo huyết áp cho bé vừa bắt chuyện với Hân Hân.

“Đúng Là Ương tiểu thư không hổ là danh môn khuê tú nhỉ?”

Hân Hân không buồn trả lời nhưng một phần là phép lịch sự tối thiểu, một phần hẳn cũng tôn trọng cô nên cô trả lời:

“Tôi sẽ xem nó như một lời chê vậy.”

Hắn lắc lắc đầu nói:

“Nào dám mạo phạm tiểu thư chứ?”

Hắn nói cứ như đang mỉa mai cô làm cô tức muốn chết. Đây là người duy nhất có thể nói thẳng cô, lại còn trung về mặt giả tạo kia ra nữa chứ. Hắn nhìn thấy sự “tôi muốn bóp chết anh” trong mắt cô thì ra về vô tội nhưn vai một cái tiếp tục khám cho bé. Đã vậy thì thôi trong giờ làm việc hắn còn bật điện thoại, bạn gái gọi tới nói toàn những chuyện nam nữ. Ương Bảo Hân cô xưa nay rất ghét người không phân biệt rõ công việc và tình cảm cá nhân, hơn nữa lại là bạn gái lăng lơ, đúng là đáng ghét. Cô ăng hắng giọng. Hắn nhìn cô cười khẩy một cái lại khiến cô càng thêm tức giận, đúng là mặt dày.

Giận đến mức không cách nào không lên tiếng:

“Bác sĩ Mạc. Làm ơn nghiêm túc giúp tôi.”

Mạc Khải Nghiên xoay xoay cây bút trên tay điền vào một tờ giấy có mẫu sẵn gì đó. Một cô y tá từ bên ngoài đi vào nhận lấy tờ giấy từ chỗ Mạc Khải Nghiên sau đó dẫn cô bé đi ra ngoài, Hân Hân định đi cùng rồi lại thôi. Cô ngồi xuống ghế, Mạc Khải Nghiên ngồi vào bàn làm việc kí mấy hồ sơ bệnh án. Cả hai im lặng khiến cho tiếng ù ù của máy lạnh lẫn lút. Mạc Khải Nghiên tuy đang cần cúi vào đồng hồ sơ lúc nhúc nhưng tâm hồn vẫn lơ đãng quan sát khuôn mặt ngái ngủ của Hân Hân. Tuy máy lạnh thổi ù ù nhưng cô lại đổ mồ hôi như giữa trưa hè nóng bức phải đứng dưới trời nắng thiêu đốt. Hắn tặc lưỡi cảm thán: “Thú vị. Chết.”

Cả hai không nói chuyện gì cho đến khi cô y tá dẫn cô bé vào phòng, xua đuôi không khí nặng nề ở đây. Em bé ngồi trên giường lấy đồ chơi ra chơi. Khải Nghiên nhận lấy hết quả X quang xem xét rồi gật gật đầu. Hắn nhìn sang phía Ương Bảo Hân:

“Cô đỡ dành cô bé, tôi lấy một ít máu.”

Cô gật đầu. Cô bé nhìn cô ngây thơ hỏi:

“Chị Hân Hân, chú định hút máu của em á?”

Hân Hân bật cười nhìn cô bé nói một câu ngớ ngẩn:

“Không phải là ‘hút’ mà là ‘lấy một ít máu’!”

Cô bé nhắm mắt như vẽ đau khổ lắm nhưng ngay cả mũi kim tiên đâm vào tay bé lúc nào bé cũng không hay biết. Trẻ con vô ưu vô lo đúng là.

Bảo Bảo mang va li hành lí lên phòng. Phòng cô sát cạnh phòng của Văn Thuần nằm ở tầng ba, ở giữa ngăn ra một bức tường có một lỗ thông nhỏ có chui qua chui lại. Kiến trúc đúng là độc đáo. Cô nhìn đồng hồ, đã qua 2h chiều. Cô đi ra cổng định bắt taxi thì nhìn thấy bóng xe của Kỳ Minh Hân khuất ở cuối đường. Cô đón taxi một mạch đi đến trường.

Căn phòng của giáo sư máy lạnh thổi mát rượi. Bảo Bảo đẩy cửa đi vào, hơi mát lạnh tấp vào mặt khiến cô không thể thích nghi mà vút vút mặt. Giáo sư nhìn thấy cô đi vào liền đẩy đẩy gọng kính nheo mắt nhìn kĩ cô gái trước mặt, hỏi:

“Đến nhận đề cương đúng không?”

Cô gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Giáo sư lục lọi trong ngăn kéo tủ lôi ra một tập giấy dày cộm đưa cho cô.

Cô đứng hóng mát trên sân thượng. Mọi người tập trung xem vô tuyến dưới nhà ồn ào không chịu được. Bảo Bảo lên phòng lấy tập đề cương đọc qua đọc lại, đọc lên đọc xuống mãi mà không có chữ nào vào được trong não, đau đầu.

Sân thượng nhà cô cao nên rất thoáng. Cô nhìn sang nhà bên cạnh- nhà của Kỳ Minh Hàn. Lúc cô mới dọn tới đây có để ý hình như tường của hai căn nhà dính sát vào nhau thì phải, bây giờ mới biết thêm ngay cả sân thượng cũng dính vào nhau, vậy còn gì là riêng tư nữa chứ!

Hàng dương trước ngõ như hấp dẫn nhiều lần gió thay nhau hòa vào nhà, đập vào tường rồi ủa lên sân thượng. Từng sợi gió rúc vào làn tóc cô, mang đến cảm giác thoải mái tuyệt vời. Không biết vô tình hay cố ý mà gió thổi mạnh một cái, tập giấy bay sang nhà Kỳ Minh Hàn.

“Xui quá trời xui.” Cô than lên thành tiếng.

Cô bắn tầm mắt sang phía sân thượng nhà hắn, dù sao giữa hai nhà chỉ ngăn thấp, sang nhà hắn lấy lại tập giấy có quá phiền không? Nghĩ rồi cô leo sang... Từ bên ngoài vào sẽ khó thấy rõ là cô làm gì, cứ như đang ăn trộm vậy.

Cô cẩn thận leo qua, kéo té xuống là không toàn mạng. Từng bước chậm mà chắc, cuối cùng cô cũng leo qua được. Tập giấy bị mắc vào chậu cây cảnh trên sân thượng. Cô bước thêm vài bước nữa với tay lấy tập tài liệu. Cứ nghĩ mình chỉ qua đây lấy lại nó nhưng trí tò mò của cô không ngăn được khi nhìn thấy cánh cửa phòng cạnh đó đang mở. Cô chạy ù vào trong thật nhanh.

Kỳ Minh Hàn rời phòng tắm, lộ trần nửa người trên. Màu da bánh mật sần chắc. Từng cuộn thịt lộ ra rõ mồn một dưới ánh đèn sáng như ban ngày. Vốn dĩ hắn chỉ định vào phòng thay đồ nung lại nghe tiếng tin nhắn điện thoại báo nên ghé vào phòng ngủ.

Bảo Bảo trở mắt nhìn khung cảnh lung lay trước mắt. Trên bàn cạnh giường ngủ có để một tấm ảnh nhỏ nhắn dựa trên một thanh gỗ mỏng, trong có hình một cô gái đáng yêu trong sáng. Bảo Bảo chỉ nhìn qua một lượt không kịp ghi nhớ liền bị cuốn hút bởi chiếc giường êm ái, cô ngồi lên nhún nhún. Cô khựng lại: “không biết đây là phòng của ai nhỉ? Nếu bị Kỳ Minh Hàn bắt gặp chắc hắn sẽ đòi kiện cô xâm nhập gia cư bất hợp pháp.”

Tiếng “cạch” vang lên, cô nghe thấy và kịp thời gian nhận ra là có ai đó đang vào căn phòng này. Kỳ Minh Hàn bắt ngờ vì sự xuất hiện của Bảo Bảo ở đây. Chẳng phải cô dọn tới nhà bên cạnh chứ có dọn tới nhà hắn đâu. Bảo Bảo nhắm mắt không biết ai vào phòng nhưng lại chuẩn bị tâm lý gánh chịu một vụ khởi kiện. Cô mở bàn tay nhỏ ra khoảng vài ba ngón quan sát sự việc bên ngoài. Nhìn thấy Kỳ Minh Hàn trần ngáp lo lắng. Cô xuyết nửa hét toáng khi nhìn thấy bộ ngực trần của Kỳ Minh Hàn thì bị hắn nhanh tay bị miệng lại chỉ còn lại một tiếng “à” nho nhỏ.

Cô ngược mắt nhìn người đối diện, mặt tự nhiên nóng rực. Không hiểu có phải là do sợ hãi hay là do ngại ngùng, cũng có thể là cảm nắng trước khuôn mặt tuấn tú của hắn. Điều gì cũng có thể. Cô mất tận 30 giây ngắm nhìn con người xinh đẹp trước mặt. Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, môi phớt hồng nhàn nhạt cười nói gì đó cô không nghe được.

Hắn nhíu mày lặp lại câu hỏi:

“Xâm phạm gia cư bất hợp pháp. Tôi sẽ kiện cô. Cho tôi biết tại sao lại vào đây?”

Cô giật mình tỉnh khỏi sự thờơ thức cái đẹp. Hắn bỏ tay khỏi miệng cô. Cô ngại ngùng nhìn hắn, đỏ mặt không trả lời. Hắn nhìn cô đang say sưa nhìn mình, cười nói:

“Nhớ tôi hả?”

Bảo Bảo ngượng chín cả mặt, hai má đỏ hây hây trông rất đáng yêu. Không dám nhìn thẳng vào mặt hắn nên dung tay che lại rồi để hờ mấy ngón thăm quan sát hắn. Kỳ Minh Hàn nhìn biểu cảm đáng yêu của cô. Trong mắt người khác tóc cô chắc là rất xấu xí nhưng trong mắt hắn nó là mái tóc đẹp nhất, có tác dụng tăng hiệu ứng đồ dễ thương nhất.

Cô ngáp ngừng:

“Không... không có. Tại tập tài liệu của tôi bay sang...sân thượng nhà của anh nên...nên tôi sang lấy...”

Hắn nhướn vai, nhìn biểu cảm của cô không kiềm được xoa xoa đầu cô một cái:

“Tập tài liệu bay qua sân thượng chứ nó có đi vào phòng của tôi không?”

Cô theo thói quen đưa tay gãi đầu liền bắt gặp tay hắn ở chóp đầu mình. Hắn thuận thế nắm chặt tay cô làm cô không thoát được. Khẽ kháng đặt lên môi một nụ hôn nồng thắm nhất có thể. Bảo Bảo có ý phẩm kháng liền bị hắn ngăn lại. Thế nào rồi cũng gục ngã mà thôi. Hắn ôm chặt gáy cô khiến cô không thể giãy giụa mà đón nhận hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Hẹn hò

Môi rồi môi. Tim nổi lên. Bảo Bảo choáng ngợp trước hành động lạ lùng của Kỳ Minh Hàn cứng họng không biết nói gì.

Kỷ Minh Hàn vút vút khuôn mặt bầu bĩnh của Bảo Bảo, nói:

“Thử hẹn hò với tôi được không?”

Bảo Bảo còn đang ngơ ngác. Nhìn từ bên ngoài chắc chắn rất dễ suy nghĩ “đen tối” bởi Minh Hàn chỉ quấn một chiếc khăn nửa người dưới, còn hôn Bảo Bảo = Liên tưởng xa xăm

(T/G: Đang bận liên tưởng)

Bảo Bảo hoá đá gật đầu. Kỷ Minh Hàn không nói lời nào với tay lấy quần áo trên đầu giường, đi ra khỏi phòng. Bảo Bảo cứ ngồi đó, môi bị hôn qua phiến đỏ yêu nị.

Lát sau, Kỷ Minh Hàn mở cửa phòng đi tới cạnh ghế bên đàn piano. Ngón tay lả lướt trên phím đàn tựa không nhưng làm cho nó phát ra âm thanh đáng yêu, khiến con người đang buồn cũng sẽ cười, đang chán sẽ hết chán... Và khiến ai kia đang hóa đá phải mong ngóng để xem nốt tiếp theo sẽ trầm hay bổng.

“Kỷ Minh Hàn, rốt cuộc anh biết bao nhiêu thứ, biết đàn bao nhiêu loại, hát được bao nhiêu bài mà tại sao anh lại khiến tôi gật đầu vậy?”

Kỷ Minh Hàn không có ngừng đàn mà ngừng nhìn vào cuốn sổ trước mặt mà quay sang nhìn Bảo Bảo đang “chém gió”.

“Tôi tài giỏi là đúng. Nhưng yêu tôi hay không lại là do em chứ?”

Bảo bảo còn cãi cớ:

“Ai bảo anh hôn tôi?”

Kỷ Minh Hàn nghiêm trọng nói:

“Là do em. Đều là do em.”

“Tại sao?”

“Quá đáng yêu.”

Bảo Bảo gật gật: “Vậy thì tốt.”

Kỷ Minh Hàn đàn bài hát Breathless, ngân nga hát theo.

Sáng hôm sau.

Bảo Bảo đứng trước tủ quần áo suy nghĩ không biết lựa chọn bộ quần áo nào cho phù hợp với buổi hẹn hò đầu tiên này. Nghĩ tới chuyện tối hôm qua, bất giác ním cười. Vân Thuận chui ra từ cái lỗ trên tường hù cô một cái làm cô giật bắn mình.

“Ha, chị Bảo Bảo có chuyện gì vui lại không chia sẻ với tiểu Thuận nha.”

“Đâu có.”

Cô bé nhìn sâu vào đôi mắt cô. Gật gật đầu rồi nói:

“Chắc chắn là có chuyện gì, trông chị vui chưa kìa. Hay là...chị có bạn trai hả?”

Bảo Bảo co chút chột dạ, dù sao cũng đang nói dối con bé, tất nhiên là có lỗi rồi. Cô đành phải...tiếp tục nói dối.

“Vân Thuận à, chị như thế làm sao có bạn trai được.”

Cô bé gật gật đầu, chọc ghẹo Bảo Bảo: “À, ra là vậy nhỉ?”

Bảo Bảo biểu môi: ‘ hử. Em thấy chị xấu xí lắm chứ gì?’

Vân Thuận kịch liệt lắc đầu: “Đâu có.”

Bảo bảo cười, tiếp tục lựa chọn quần áo. Vân Thuận nhìn thấy Bảo bảo cứ lấy cái kia bỏ cái này, thử cái kia nhưng lại muốn mặc cái nọ không nhận nổi phải góp ý:

“Sao chị không mặc một bộ váy đơn giản nào đó cho thật thoải mái. Hôm nay chắc chắn chị đi chơi có đúng không?”

Bảo Bảo gật gật đầu, lựa chọn nhảy một chiếc váy màu xanh da trời nhạt dài tới đầu gối. Vậy là xong khâu chuẩn bị quần áo.

Kỷ Minh Hàn đứng trước cửa nhà cô. Hấn không ăn mặc như thường ngày mà ăm ặc vô cùng thoải mái. Một chiếc quần đùi short là một lựa chọn khá thú vị. Hấn mặc cùng với áo thun thể thao vô cùng phong lưu lại rất xa hoa. Đúng là người đẹp vì lựa mà lựa đẹp nhờ người. Hấn đứng chờ cô một tay bỏ vào trong túi quần, dựa vào mũi xe, phong cách của người nổi tiếng có khác, lại thích làm dáng cho thật đẹp.

Bảo Bảo rón rén mở cửa nhà đi ra, bắt gặp Kỷ Minh Hàn đứng dựa vào mũi xe phong lưu khoáng đạt không khỏi ngẩn người. Nhận thấy có người đang nhìn mình dăm đuối, hấn quay lại. Bảo Bảo ằng hắng giọng đánh trống lảng để tránh bị hấn nắm thóp, một khi hấn phát hiện ra cô đang nhìn hấn chắc chắn sẽ chọc ghẹo cô đến mức không thể chịu nổi. Cô đi lại gần hấn, trong tim hồi hộp không biết hấn sẽ nói gì. Hấn ra hiệu cho cô lên xe, cứ ngỡ hấn sẽ mở cửa giúp cô thanh lịch như soái ca ngôn tình. Ai ngờ hấn lên ghế bên kia một cái vèo, chẳng để tâm gì đến cô. Bảo Bảo vừa mới lên xe nhìn thấy nội thất bên trong xuyt xoa nói:

“Đẹp quá đi mất.”

Hấn ngồi vào ghế trước xe tập trung lái xe, nghe Bảo Bảo nói. Cô nhìn thấy Kỷ Minh Hàn im lặng hồi lâu mới hỏi:

“Hàn Hàn anh đi đâu vậy?”

Kỷ thiếu định sẽ đưa cô đi ăn ở Snow restaurant.

“Đến Snow restaurant.”

Bảo Bảo lấy điện thoại ra tra xem nhà hàng đó ở đâu mới nhìn thấy dòng chữ “Nhà hàng hạng 5 sao.” Chắc chắn đồ ăn ở đây sẽ rất đắt. Kỷ Minh Hàn nhìn thấy vẻ mặt không vừa ý của cô thì cung chiêu ra mặt nói:

“Không thích ở đó vậy em muốn đi đâu?”

Trong đầu cô đột nhiên nảy ra ý định đến một nơi. Vừa có thể tham quan, lại vừa có thể nghỉ chân, dù sao bây giờ cũng là lúc trời nắng rất gắt, đi ngoài đường rất không tốt.

“Chúng ta đi siêu thị. Em muốn mua một món đồ.”

Hấn gật đầu, quay xe lại. Cô mừng rỡ nhìn hấn trong khi hấn lại rất bất ngờ trước lựa chọn của cô nhưng không nói gì. Nếu là những cô gái khác nghe nói tới Snow restaurant sẽ vui đến mức không ngừng cười. Còn Bảo Bảo thì không. Ngay cả lúc trước Ân Ngọc muốn đi trực thăng riêng một lần hấn cũng có thể đồng ý. Ý nghĩ kia thoáng qua làm hấn vô cùng hối hận. Chẳng lẽ hấn lại dễ dàng so sánh Ân Ngọc với Bảo Bảo như vậy. Hấn mở ngăn kéo trong xe, lấy ra một cái Ipad, đưa cho Bảo Bảo:

“Xem như chuộc lỗi vậy.”

Bảo Bảo ngờ ngác nhận lấy máy từ tay của Kỷ Minh Hàn. Không hiểu tại sao hấn lại đưa cho mình máy kia.

“Ồ đó có game, nhạc, muốn chơi gì thì chơi. Wifi mật khẩu là tên em.”

Bảo Bảo bất ngờ vì hấn đổi mật khẩu Wifi là tên của cô.

“Không lẽ là tên em thật á?”

Kỷ Minh Hàn gật đầu rồi nói:

“Ngay cả mật khẩu nhà, mật khẩu phòng.”

Bảo Bảo cười nhìn hấn: “Đi thôi.”

Xe dừng trước cổng siêu thị. Bảo Bảo xuống xe, Kỷ Minh Hàn xuống xe liền có điện thoại, hấn đi về một góc nghe điện thoại. Cô đứng cạnh mũi xe chờ hấn. Đột nhiên, một bàn tay to lớn nắm lấy vai cô làm giật mình quay lại. Theo quán tính thót lên một câu:

“Anh đạo diễn đẹp trai.”

Dương Phong ngạc nhiên trước câu nói tự nhiên của cô. Không lẽ trong đầu cô hấn đẹp trai ư? Không lẽ là... Nghĩ vậy tự nhiên cảm thấy vui làm sao. Nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào cho đúng. Bảo Bảo ngày thơ nhìn sâu vào sự ngại ngùng của anh, khẽ cười:

“Ai bảo anh đẹp trai quá làm gì? Vậy từ nay em không gọi anh như vậy nữa.”

Anh lắc lắc đầu: “Không sao.”

Dương Phong bắt đầu đi gãi gãi đầu:

“Em đến đây với ai vậy?”

Bảo Bảo nhìn về hướng của Kỳ Minh Hàn đang đứng nói chuyện điện thoại nói:

“Đi cùng với Kỳ thiếu.”

Dương Phong nhìn về hướng Kỳ Minh Hàn, gật đầu. Minh Hàn rút tay khỏi túi quần, đi lại chỗ của Bảo Bảo. Nhìn thấy Dương Phong hần lịch sự giờ tay ra nói:

“Đã lâu không gặp.”

Dương phong giờ tay nắm lấy bàn tay của hắn, bắt tay xã giao. Dương Phong bỏ tay khỏi tay của Kỳ Minh Hàn nói:

“Tôi đi trước.”

Bảo Bảo gật đầu nhìn về hướng Dương Phong vào siêu thị. Kỳ Minh Hàn nắm tay cô kéo vào trong. Siêu thị rộng lớn tiện nghi, bên trong máy lạnh hoàn toàn trái ngược với sự nóng bức bên ngoài. Từng đợt khí lạnh ủa vào người làm cho Bảo Bảo rùng mình vài cái. Kỳ Minh Hàn quan tâm nhìn cô hỏi:

“Em lạnh sao?”

Cô nhìn hắn lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Hẹn hò (tt)

Bảo Bảo định sẽ mua một thứ gì đó cho Kỳ Minh Hàn nên cứ đi vòng vòng tìm mãi mà không ra thứ gì nên dừng lại trước khu thức ăn. Cô nhân viên cầm củi nướng thịt bò, mùi hương tỏa ra vô cùng hấp dẫn. Cô bán hàng vui vẻ mời gọi tuy nhiên hầu hết mọi người đều tập trung ở nơi bán kim chi nhà làm. Bảo Bảo kéo tay Kỳ Minh Hàn lại chỗ cô bán hàng. Cô bán hàng dùng tăm xiên một miếng thịt đưa cho cô. Bảo Bảo nhận lấy cho vào miệng, lát sau mới thốt lên:

‘Oa! Ngon quá.’ Bảo Bảo ngừng nhai, dùng một cây tăm khác xiên một miếng thịt đem giờ trước mặt Kỳ thiếu. Hắn bắt đắ dĩ nhận lấy miếng thịt, Bảo Bảo vui vẻ cười cười vỗ tay. Kỳ Minh Hàn nhìn thấy hành động trẻ con của Bảo Bảo không nhịn được bật cười thành tiếng.

Kỳ Minh Hàn vui vẻ nhìn nụ cười trên môi của Bảo Bảo, nhìn cô bán hàng nói:

“Cho tôi hai phần.”

Cô bán hàng vui vẻ lấy hai phần cho vào túi đưa cho hắn. Bảo Bảo vui vẻ đi loanh quanh tìm xem có nơi nào hay ho nữa không.

Kỳ thiếu nhận điện thoại đứng bên ngoài.

“Tổng giám đốc. cổ phiếu rớt xuống 5% rồi ạ.”

“Lại là chuyện hôm trước nữa hả?” Kỳ Minh Hàn khó chịu nói.

“Cậu nói với Mạc Khải Nghiên mau mau dẹp loạn tin đồn kia, nếu không tôi sẽ... Cậu nói với An Hạo xử lý giúp tôi, càng đừng làm lớn càng tốt. Nếu tòa soạn đó đòi hỏi thì cứ đưa họ con số, nếu còn truy cứu tôi sẽ đưa dàn luật sư ra khỏi kiện thì hậu quả họ phải cố gắng lấy.”

Người bên kai đầu dây văng vẳng vô cùng bình tĩnh, chuyện này cũng tương đối quen thuộc. Mạc Khải Nghiên nổi tiếng là vô cùng phong lưu, nhiều phen hạ giá cổ phiếu, có lần hạ như sắp phá sản nhưng không hiểu sao mỗi lần như vậy Khải Nghiên lần nào cũng có thể giải quyết được.

Nhiều người đẩy xe siêu thị chạy đến một bàn ăn hình như là bán há cảo thì phải. Bảo Bảo cũng theo “hội đồng” mà đẩy xe chạy đến. Ai ăn xong hầu như đều mua thêm, ngay cả cô cũng vậy. Kỳ Minh Hàn bên ngoài nghe điện thoại nên không để ý đến cô.

Thoáng chốc cô nhân viên giao cho Bảo Bảo túi há cảo. Cô cứ nghĩ mình đi đâu Kỳ Minh Hàn sẽ cùng mình đi nên không gọi hắn, một mạch đi đến dãy xếp toàn những loại thực phẩm khô. Mãi ngó nghiêng ngó dọc nên cô va phải một người, cô ấy loạng choạng ngã xuống. Bên cạnh cô gái là một kim tự tháp được xếp ngăn nắp bằng những lon nước, theo cú ngã của cô gái mà lắt lư rồi lăn long lóc trên nền. Bảo Bảo hoảng hốt nhìn những gì mình đã làm ra thì áy náy vô cùng, cuối xuống đỡ cô gái rồi rút:

“Xin lỗi, xin lỗi chị. Tôi không cố ý.”

Cô gái tựa theo Bảo Bảo đứng dậy. Lúc này cô mới nhận ra bụng cô gái kia to hơn người, không lẽ... là mang thai. Một ý nghĩ chợt đến làm cô không

ngừng run rẩy.

“Chị ơi. Chị không sao chứ?”

Cô gái tươi cười ngược mặt nhìn Bảo Bảo: “Không sao!”

Thình lình cô gái đột nhiên lấp bắp, cố ý che dấu mặt, tìm cách tránh đi. Bảo Bảo nhìn kĩ cô gái trước, rất quen thuộc. Hệt như là...:

“Hạ Đình, là cậu đúng không?” Cô gái tìm mọi cách thoát khỏi tay Bảo Bảo, cố ý dùng tay che mặt nói:

“Xin lỗi, chắc cô nhận lầm người rồi. Tôi không phải Hạ Đình.”

Bảo Bảo nhìn ngu quan trước mặt, rõ ràng là Hạ Đình mà. Cô gái hất tay Bảo Bảo ra, một mạch đi mất hút.

Kỷ Minh Hàn vỗ vai cô làm cô giật mình quay lại. Kỷ Minh Hàn nhìn đồng nước ngọt lặn dưới nền một phần hiểu được vấn đề:

“Em làm chúng ngã ư?”

Cô ngại ngại nhìn đồng lon nước lặn lóc rồi gật đầu. Kỷ Minh Hàn cốc đầu cô một cái nói:

“Không hiểu em có phải con gái không mà tại sao lại bất cần đến vậy?”

Đáp lại là một tiếng “hừ” của cô.

Nhân viên siêu thị nghe tiếng đồ vỡ mới chạy đến. Về mặt người nhân viên có vẻ khó chịu, chắc là kim tự tháp nước đổ đã nhiều lần rồi. Cô thấy có lỗi nên cuối người thấp xuống nói:

“Tôi xin lỗi.” Người nhân viên tuy khó chịu nhưng vẫn lịch sự đáp lại:

“Không sao thưa quý khách.” Anh nhân viên cúi húi dọn dẹp, tỉ mỉ xếp lại. Bảo Bảo cũng ngồi sụp xuống cùng xếp lại. Kỷ Minh Hàn nhìn hành động tử tế của cô cũng ngồi xuống cùng cô xếp lại đồng lộn xộn. Anh nhân viên bất ngờ trước hành động ấy. Thường thì các khách hàng trước kia sẽ bỏ đi, không buồn để ý đến nhân viên như anh.

Kỷ Minh Hàn vui vẻ xếp cùng Bảo Bảo. Giọng điệu trách nhiệm nói với anh nhân viên:

“Nước là do chúng tôi làm ngã, chúng tôi sẽ dọn.”

Bảo Bảo cười mím gật đầu. Trong lòng lại không ngừng nghĩ đến cô gái lúc này.

Lúc còn học ở Sơn Đông, cô và Hạ Đình có thời cãi nhau vì một bài kiểm tra. Lúc ấy, người bạn nam ngồi cạnh cô tên là Ngưu Viễn học rất tệ. Cô còn nhớ bài kiểm tra đó là vào lần thi học kì. Hạ Đình nổi tiếng là học rất giỏi nhưng không hiểu tại sao lại ganh ghét Bảo Bảo. Cô đang làm bài kiểm tra, đến câu số 12 thì không biết làm. Ngưu Viễn quay bài của Hạ Đình rồi lại chỉ sang cho Bảo Bảo. Vốn dĩ bài kiểm tra tối đa 100 điểm thì câu hỏi đó đã chiếm mất 45 điểm, cô đành phải chép bài của Ngưu Viễn. Lúc ấy cô cảm thấy xấu hổ. Đường đường cô là học sinh giỏi lại đi chép bài của học sinh yếu như Ngưu Viễn không xấu hổ không phải người. Phải truy cứu cô bởi nếu cô chịu khó học một chút thì tốt. Bài kiểm tra lần đó cô chỉ có 40 điểm. Không ngờ Hạ Đình cố ý chỉ bài sai cho Ngưu Viễn rồi để cậu ta chỉ cho Bảo Bảo. Tóm lại cũng chỉ muốn hại cô. Cô giáo còn trừ thêm điểm cô bởi cô và Ngưu Viễn làm bài sai y hệt nhau. Sau một thời gian tra hỏi Ngưu Viễn, cậu ta cuối cùng cũng chịu nói ra. Bảo Bảo tức giận đi tìm Hạ Đình. Tóm tắt cuộc đối thoại như sau:

Cô : Tại sao cậu lại làm như vậy?

Hạ Đình: Thế nào, cảm giác bị phản bội ấy?

Cô: Tức giận!

Hạ Đình lắc lắc đầu nói: Tại cô ngốc. Tôi đã làm vậy đó. Không phải cô cũng chép bài của Ngưu Viễn hay sao?

Cảm giác lúc này của cô hoàn toàn là sự thất vọng ê chề. Cô ta nói đúng, ai bảo mình chép bài của Ngưu Viễn. Bảo Bảo không nói lời nào, im lặng quay đi. Từ đó trở đi cô không bao giờ chép bài của ai nữa. Hạ Đình và cô từ đó trở mặt thành thù. Lúc nhỏ cô không biết tại sao Hạ Đình lại làm như vậy, đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu được. Kim tự tháp nước ngọt được cô và hắn cùng giúp anh nhân viên chữa lại. Làm xong, anh ta không ngớt lời:

“Cảm ơn quý khách đã giúp đỡ. Một mình tôi có làm tới chiều cũng không xong”. Kỷ Minh Hàn gật đầu theo lệ rồi nói: “Làm xong là tốt rồi.”

Bảo Bảo thoát khỏi kí ức. Thật ra những chuyện trong quá khứ không đáng để ta phải nhớ một đời, từ lâu cô cũng đã thông cảm cho Hạ Đình và tha thứ cho cô ấy, chỉ là cái tôi của Hạ Đình quá lớn khiến cô ấy không chấp nhận quay lại làm bạn với Bảo Bảo.

“Hàn, chúng ta đi biển đi.”

Kỷ Minh Hàn bất ngờ trước đề nghị của cô.

“Bảo Bảo em không sợ nắng à?”

Bảo Bửu mỗi nói:

“Chỉ sợ đến nơi đông người fan của anh là túa ra đầy thì lại khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 13: Hẹn hò (tt)

Kỷ Minh Hàn ngấm nghĩ hồi lâu mới dắt Bảo Bảo ra cổng. Vừa ra đến nơi thì tiếng một người lại rú lên: “Kỷ Minh Hàn, Kỷ Minh Hàn kia.”

Đám phóng viên ảnh không biết đánh hơi từ đâu ủa ra chụp ảnh. Đám fan hò reo bao vây cô và hắn. Nhiều người vừa cầm giấy bút xin chữ kí, có người còn xăm soi Bảo Bảo. Kỷ Minh Hàn nháy mắt nhìn cô, nói nhỏ: “Chạy!”

Hai người nhanh chóng chạy ra xe, đóng chặt cửa lại. Đám người đuổi theo Minh Hàn như ong vỡ tổ, tán loạn, nam nữ ai nấy đều đuổi theo thân tượng của mình. Rượt đuổi như thế thật mệt xem ra cũng rất vui, cứ nghĩ hắn nắm tay cô cùng chạy là một trong những chi tiết lớn trong phim. Bảo Bảo đắm chìm trong hạnh phúc. Trở về hiện tại, thực tiễn tàn khốc. Người xung quanh xe đông đúc tới nỗi che kín cả cửa kính. Không còn phương án nào hay hơn, duy nhất gọi bảo vệ là điều mà hắn đang làm. Bảo Bảo thành thạo còn kể lại lần đầu tiên cô gặp được hắn. Cô ngồi trên ghế trong xe, vu vơ nói chuyện:

“Lúc đó, lúc anh đến đại học T. Anh cùng đi chung với mấy tên vệ sĩ trông rất oai. “

Kỷ Minh Hàn quan tâm kéo cài dây an toàn cho cô. Tiếp cận quá sát nhau khiến cho cô ngây ngốc đỏ mặt. “Vậy bây giờ không có vệ sĩ nên không oai hay sao?”

Kỷ Minh Hàn nhìn sang phía cô quan sát biểu hiện của cô. Cài xong dây hắn vẫn giữ nguyên tư thế như vậy. Cô nhích người ra xa hắn một chút. Hắn nhìn đôi mắt phốt lò của cô, cất giọng khàn khàn nói:

“Sao không nói gì?”

Bảo Bảo nhăn mặt nhưn mày, đánh lừa bản thân nói:

“Phải nói gì?”

Chính xác là lúc này ngượng quá nên không có câu nào để nói.

Minh Hàn cười trừ:

“Vậy cho dù tôi làm gì em cũng sẽ không nói đúng không?”

Cô miễn cưỡng trả lời: “Đ...đúng.”

Hắn áp sát người gần cô hơn nữa. Gần đến mức có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của cô. Hắn cười ranh mãnh nhìn cô. Bảo Bảo đánh hơi thấy có mùi mờ ám nên lên tiếng đập tắt một câu:

“Anh định...” Cô chưa kịp nói hết câu thì sau gáy đã bị hắn nắm chặt, kéo gần lại bên hắn. Ngay lập tức môi bạc phủ lên môi hồng chúm chím của cô.

Đám fan bị bác bảo vệ đuổi đi. Họ nhanh chóng tan rã. Trong xe Kỷ Minh Hàn còn chưa chịu buông, vẫn vương hôn lên môi cô theo kiểu vang lên tiếng “chụt, chụt” vô cùng ám muội.

Rời khỏi môi hắn cô ngây ngốc mặt đỏ lựng. Hai má hây hây đáng yêu, môi bị hắn vùi dập đến nổi đỏ lựng, son môi bị nhoè rất nhiều. Cô âm ức nói không ra câu: “Hàn...”

Hắn quan tâm xoa xoa đầu cô nói:

“Đã nói là sẽ không nói gì cho dù tôi làm gì em rồi mà.”

Nói rồi hắn mở ngăn trong xe lấy ra một hộp khăn giấy, cẩn thận lau vết son bị nhoè của cô.

Cô nhìn hạnh động chăm sóc của hắn mà chìm ngập trong hạnh phúc. Trong tâm trí cô hiện lên viễn cảnh tươi đẹp của tương lai. Dưới lễ đường trang

nghiêm, bác An dắt cô vào lễ đường. Minh Hàn mặc bộ com lê chỉnh tề đứng đối diện, từng bước từng bước tiến lại gần hẳn hơn. Giây phút bác An trao tay cô cho hẳn, lễ đường im lặng chúc phúc cho đôi tình nhân sống đến răng long đầu bạc.

Mãi tưởng tượng mà cô không để ý Kỳ Minh Hàn khởi động xe, đi ra khỏi thành phố X.

-@-@-@-@-@-@-

_____Khu nghỉ mát An Thực_____

Quản lý hốt hoảng nói với nhân viên:

“Chủ tịch sẽ đến ngay bây giờ. Mọi người giúp tôi chuyển khách từ khu vip 5 sang các khu khác. Nếu có thể thì bồi thường cho họ.”

Các nhân viên đồng loạt nói lớn: “Rõ.”

Quản lý nhanh chóng đi vào nhà bếp, dặn dò họ chuẩn bị một bàn ăn. Các chuyên viên chuyên nghiệp khẩn trương chuẩn bị lại thuyền du ngoạn, sẵn sàng đón tiếp.

Chiếc Elemento dừng lại trước tourist resorts nổi tiếng. Bảo Bảo theo chân Kỳ Minh Hàn đi vào trong. Một dàn nhân viên xếp hàng dài đồng loạt cúi chào hẳn, đồng thanh: “Chào chủ tịch.”

Trong đầu cô hiện lên không biết bao nhiêu bất ngờ. Hẳn là...chủ tịch ư?

Kỳ Minh Hàn dặn dò cô nhân viên gì đó rồi đi vào toà nhà lớn. Cô nhân viên trước mặt Bảo Bảo lịch sự cúi chào, nói:

“Mời tiểu thư đi cùng tôi.”

Cô gật đầu đi theo cô nhân viên. Cô ấy dẫn cô đi vào một căn phòng. Bên trong toàn là quần áo. Cô nhân viên quay sang nhìn cô nói:

“Chủ tịch nói tiểu thư hãy chọn cho mình một bộ quần áo.”

Cô trở mắt nhìn đồng quần áo đẹp trước mặt không tin vào mắt mình. Cô nhân viên cúi chào rồi ra khỏi phòng. Bảo Bảo chìm đắm trong thế giới tươi đẹp. Nhiều chiếc váy vô cùng bắt mắt, có chiếc lại rất đơn giản.

Bảo Bảo sau một hồi đắn đo cuối cùng cũng chọn cho mình một chiếc. Chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản, cổ áo áo xếp vòng rất đáng yêu, trên vòng eo còn đính những hạt cườm ngũ sắc. Cô mặc nó vào người, rất vừa vặn cứ như là may riêng cho cô vậy.

Cô bước ra khỏi phòng, cô nhân viên kinh ngạc nhìn Bảo Bảo rồi nhanh chóng đưa cô ra bờ biển. Gió biển tấp vào mặt cô thổi tung mái tóc của cô. Tóc “tổ quạ” của một năm trước giờ đây đã trở thành mái tóc dài hơn vai, nữ tính vô cùng. Sóng biển đập vào chân cô, lên mắt cá, ướt chân váy, cảm giác mát lạnh dưới chân làm cô sáng khoái vô cùng. Mặt trời lặn phía Tây, cô đứng đối diện nó. Ánh nắng chói mắt xoáy sâu làm cô thấy khó chịu bèn tay nhỏ lên che mặt lại. Bỗng nhiên có một bàn tay lớn hơn chắn trước mắt cô, rồi một cảm giác là lạ trên đầu truyền đến. Theo quán tính cô quay đầu, bắt gặp ánh mắt trêu mến của Hàn Hàn. Cô cười rồi nói:

“Hàn Hàn.”

Hắn đội mũ rộng vành lên cho cô, mỉm cười yêu thương. Hẳn choàng tay qua vai cô, nói:

“Đừng đi dưới nắng, sẽ bệnh đó.”

Bảo Bảo dùng chân đập đập nước nói:

“Biết rồi mà.”

Hắn đứng cạnh cô. Bảo Bảo cười nửa miệng đen tối. Cô nhanh chóng đẩy tay hẳn ra, chạy ra xa biển hất nước vào người hẳn, Hàn Hàn lau lau vệt nước trên người. Cũng như cô hẳn cũng chạy xa hất nước lên người cô, cười vui vẻ.

“Bảo Bảo, em dám hất nước vào người anh hả?”

Bảo Bảo bị hất nước tới tấp lấy hai tay che mặt, cười lớn:

“Hàn Hàn hôm nay anh chết với em. Á.”

Hắn hất tung một tia nước lên mặt cô. Hai người hất nước qua lại y hệt hai đứa trẻ.

Từ phía xa, Dương Phong từ từ trên lầu nhìn xuống bên dưới, tay cầm ly rượu vang lắc lắc, một ngụm uống cạn. Rượu nồng ấm như gợi nhắc lại chuyện quá khứ, em họ đại đột Ân Ngọc.

--- ----

Kỷ Minh Hàn đưa Bảo Bảo lên một con thuyền rất lớn. Người lái thuyền ngả mũ kính chào theo phong cách của người Châu Âu. Nhìn kĩ mới thấy ông ta là người ngoại quốc, thảo nào mũi cao và mắt màu xanh.

Cô ngồi vào trong khoang, bên trong có cả một bàn tiệc lớn. Cũng may lúc này sau khi nghịch nước với Hàn Hàn, nếu không cô thật không hợp với phong cách của bàn ăn này rồi. Hàn Hàn ngồi xuống ghế, bật nắp chai rượu vang hạng nhẹ. Thuyền rẽ nước tiến tới phía trước. Cô nhận lấy ly rượu hân từ trong tay của Hàn Hàn. Khó khăn lắm cô mới thử đưa nó lên môi nhấp một ngụm, đôi mắt lấp lánh nhìn hân nói:

“Ngon quá!”

Hân rót thêm một ít vào ly của cô, rồi gắp một ít thức ăn cho vào bát cô.

“Chắc em đói rồi.”

Bảo Bảo gật đầu, gấp miếng thịt bỏ vào bát hân.

Một đoàn người ngoại quốc mặc quần áo truyền thống của người Ý. Họ ngả mũ chào Bảo Bảo và Hàn Hàn. Dùng đàn gảy lên một bài hát rất vui tai. Hình như là bài hát truyền thống của Ý. Những cô gái mặc váy truyền thống nhảy chéo chân theo điệu nhạc. Bảo Bảo vỗ tay cười tít mắt nói: “Thật là hay quá.”

Người đàn ông lái thuyền nhờ người lái giúp. Tiến tới trước bàn ăn, dùng khăn ăn bật lửa lên đốt khăn cháy. Bảo Bảo hốt hoảng nhìn khăn cháy, từ trong đám khói ông ta lấy ra một nhánh hồng đưa cho Hàn Hàn:

“Chủ tịch hãy tặng nó cho người chủ tịch yêu thương.”

Hàn Hàn vui vẻ nhận lấy. Bảo Bảo chuẩn bị nhận nhánh hồng, Hàn Hàn đưa nó cho cô:

“Tặng em. Người anh yêu thương.”

Bảo Bảo vui vẻ nhận lấy. Hàn Hàn nói:

“Bao nhiêu vậy hả chú?”

Ông ấy ngả mũ lắc đầu nói:

“Đây là hoa tôi tặng cho chủ tịch. Chúc hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: Bệnh viện

Thức ăn được dọn dẹp rất nhanh chóng. Bên trong khoang thuyền mát mẻ. Bảo Bảo đứng bên mạn thuyền phóng tầm mắt rất xa, ngỡ như có thể nhìn thấy cực quang. Kỷ Minh Hàn từ trong khoang đi ra, trên tay cầm theo một cây đàn vi ô lông đứng sau lưng cô.

Hoàng hôn ngã trên mặt biển, kì diệu và hoang sơ. Mặt nước gợn sóng phản chiếu khung cảnh xinh đẹp trên bầu trời. Hàn Hàn vừa nói giọng thì thầm như sóng biển vỗ mạn thuyền.

“Rất đẹp đúng không?”

Cô không đầu lại mà chỉ khe khẽ gật đầu. Hàn Hàn đặt đàn lên vai, tiếng đàn ngân dài. Nền trời loang lổ tràn ngập sắc đỏ của hoàng hôn. Cô nhắm mắt thưởng thức. Tiếng đàn vừa buồn lại không buồn, vắng vắng không ngớt. Nếu như lần trước, khúc đàn làm người ta nao lòng thì giờ đây bài đàn lại làm người ta thấy phấn chấn.

Thuyền rẽ sóng thật nhanh. Gió tấp vào mặt cô, cảm giác vô cùng thoải mái. Gió vô tình hất tung mũ của cô, chiếc mũ theo đó rơi xuống nước, nổi lênh đênh trên mặt nước. Cô hoảng hốt đuổi theo chiếc mũ nhưng không kịp.

“A.” Bảo Bảo với tay lấy lại mũ nhưng không ngờ một bước trượt ngay. Kỷ Minh Hàn đặt nhanh đàn xuống bàn.

Bảo Bảo bị bơm trời lên rồi lại lặn xuống, không rõ đã uống bao nhiêu ngụm nước mặn. Hàn Hàn nhảy xuống nước. Bảo Bảo chỉ kịp với với tay rồi chìm xuống. Bác lái thuyền cho thuyền dừng lại, lo lắng nhìn chủ tịch lặn hụp tìm Bảo Bảo.

Cô mất ý thức nhắm chặt mắt. Kỷ Minh Hàn hoảng loạn tìm cô. Trái tim hân như ngừng đập ở giây phút ấy, giây phút Bảo Bảo rơi xuống nước. Minh

Hàn hít lấy một hơi sâu rồi lặn xuống biển. Cô trong vô vọng giờ tay lên nín kéo gì đó.

Kỷ Minh Hàn bắt được tay của cô, dùng hết sức kéo lên. Đưa Bảo Bảo lên khỏi mặt nước, lái thuyền đỡ cô lên thuyền. Minh Hàn vừa đập nước chuẩn bị lên thuyền bỗng nhiên gân chân co rút không thể đập nước lần nào nữa. Cơ thể bất động của dần rơi vào dòng nước sâu. Trong đầu hẳn hoàn toàn chỉ có hình ảnh của Bảo Bảo. Từng đọc: “Chết đuối là một cái chết từ từ. Từng đợt từng đợt nước mặn chất tràn vào lồng ngực. Vùng vẫy như thế nào nhưng không có người tới cứu lại càng đau đớn. Sẽ khó chịu tới cùng...”

Trong đầu hẳn duy chỉ có hình ảnh của Bảo Bảo. Tim đau duy bởi sắp phải xa lìa người mình yêu thương. Tất cả đau đớn của cái chết cận kề không thể sánh bằng nỗi lo lắng trong lòng hẳn. Sự bất lực dồn dập làm con người thất vọng ê chề. Những tưởng hẳn cứu được cô, cũng là cứu được bản thân. Không ngờ, Bảo Bảo được cứu. Còn hẳn sẽ mãi mãi bị vùi sâu. Ước muốn lớn nhất của hẳn bây giờ chính là có thể biết được cô đã an toàn. Hẳn muốn mở miệng nói rằng: “Anh yêu em”. Vô thức lời Hàn Hàn thức tỉnh, bất lực giữa cơ may có thể bơi.

Bảo Bảo nằm bất động trên thuyền. Người lái tàu lo lắng nhìn cô không biết cách nào giúp cô tỉnh lại. Thật là may mắn khi cô cử động mí mắt, cố gắng tỉnh lại. Khi trái tim đã hoạt động trở lại mới tìm kiếm hình bóng Kỷ Minh Hàn nhưng đáp lại chỉ là sự yên tĩnh đáng sợ. Cô cố gắng hé môi liền bị ho sặc sụa, khó khăn lắm mới nói được một câu:

“Kỷ Thiếu....đâu rồi?”

Người lái thuyền bấy giờ mới phát hiện chủ tịch chưa lên thuyền. Ông ta mặt mày tái đi và hoảng loạn:

“Tôi...sẽ tìm”

Nói rồi ông ta nhảy ùm xuống nước. Bảo Bảo ho vài lần nữa lúc này mới nhớ ra người đưa mình lên chính là hẳn. Đến bây giờ hẳn vẫn chưa lên thuyền.Lẽ nào...

Cô cố gắng bác bỏ ý kiến trong đầu nhưng không phủ nhận được sự thật. Cô loạng choạng đứng dậy, vịn vào mạn thuyền, đứng dậy. Dưới ánh mặt trời nhạt nhòa, cô tìm mọi cách quan sát tìm xem có nơi nào có Kỷ Minh Hàn, hoàn toàn không. Mặt nước yên lặng đến đáng sợ. Hình ảnh cô gái chặt vật bước từng bước trông thấy vừa quật cường bảo vệ tình yêu, vừa dịu dàng nín giữ nó.

“Kỷ Minh Hàn, anh không...”

Con choáng váng ập đến nhanh chóng tới mức cô không kịp chống đỡ, ngã vật trên thuyền.

Dưới tầng nước sâu vang lên giọng nói của cô: “Kỷ Minh Hàn...” không rõ đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần nhưng chắc chắn Kỷ Minh Hàn đã nghe được nó bằng trái tim sắp ngừng đập kia. Rốt cuộc tình yêu là thứ gì lại khiến người trong cuộc không ngừng nín kéo, không dè hi sinh tính mạng, không cam tâm bỏ lại người yêu thương?

(Em muốn cùng anh nắm tay nhau một đời hạnh phúc....)

Trí óc cô chợt nhận ra bản thân đang nằm trên thứ gì đó êm ái và mềm mại. Bảo Bảo cố gắng mở mí mắt, cơ thể dần thích ứng, lát sau mới có thể nhìn rõ. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là trần nhà trắng muốt, máy lạnh thổi ù ù. Thoạt đầu cô mới quan sát xung quanh, một chiếc giường trơ trọi giữa phòng. Ở mép giường ghi bảng tên Kỷ Minh Hàn. Bấy giờ cô mới nhận ra tại sao trong phòng không có hẳn.

Cô vịn tay vào cạnh giường, ngồi dậy. Cánh cửa phòng vang lên một tiếng “cạch”.

Hai cô y tá đi vào, dọn dẹp giường, họ nói chuyện gì đó đại khái là người trên giường đã tử vong. Bảo Bảo không tin vào tai mình, đã chết ư?

“Nức cười...”Cô uất nghẹn trong tiếng khóc không thành tiếng.

Cô tiến lại bên giường kêu khóc thảm thiết:

“Kỷ Minh Hàn, giường vẫn còn ấm, tại sao anh lại ra đi như vậy. Rõ ràng anh còn chưa nói yêu em mà, tại sao vậy?”

Hai cô y tá ngơ ngác trước hành động của cô.

Kỷ Minh Hàn ngồi ở ghế chờ nói chuyện với bác An. Bác có vẻ rất quan tâm Bảo Bảo nói:

“Cậu Kỷ, tuy tôi không phải là cha ruột của tiểu Bảo nhưng dù sao đối với tôi nó cũng như một đứa con tôi nuôi từ nhỏ đến lớn, tôi rất yêu thương nó.”

Kỷ Minh Hàn lễ phép:

“Vâng, cháu biết. Hôm nay cháu chính thức xin phép bác cho cháu có thể hẹn hò với Bảo Bảo.”

Bác An cơ hồ cũng tương đối hài lòng, trong đầu thầm nghĩ:

“Lần này tuy Bảo Bảo phải nhập viện nhưng người cứu nó lại là cậu ấy, xem ra cũng là do số phận sắp đặt. Nếu cậu ta thật lòng, chỉ bằng chấp nhận.”

Tuy không phải cha mẹ ruột nhưng bác An và di cảm thấy rất có lỗi với Bảo Bảo bởi trước khi mẹ cô qua đời có nhờ nuôi cô trưởng thành, ăn học thật tốt mới yên lòng nhắm mắt. Sinh thời ba mẹ cô ăn ở lương thiện, phúc đức một phần nuôi lớn Vân Thuần và Bảo Bảo như ngày hôm nay.

“Cậu là một người đàn ông tốt, hãy làm cho con bé hạnh phúc.” Bác An nói rồi vỗ chắc nịch vai hắn. Minh Hàn trù mền gật đầu.

Kỷ Minh Hàn đứng dậy tiễn Bác An đi trước còn mình thì đi về hướng phòng bệnh của Bảo Bảo, trong đầu thầm nghĩ thế vậy rồi mà cô ấy vẫn chưa dậy hay sao?

Từ bên ngoài hắn nghe được tiếng âm ỉ bên trong. Hắn lo lắng mở tung cửa phòng. Đập vào mắt hắn là hình ảnh của giấy đánh đập trên, một phần là “Kỷ Minh Hàn, sao anh bỏ em mà đi, làm sao em sống thiếu anh được?”, một lại trách móc “Em sẽ hận anh cả đời này.”

Hắn đứng nhìn cô hồi lâu, bật cười thành tiếng:

“Thì ra không nỡ xa anh đến thế cơ à?”

Bảo Bảo từ từ ngược lên, vẫn là bộ dáng hơi kiêu ngạo, giọng điệu trêu đùa. Cô không tin người trước mắt là Kỷ Minh Hàn, không phải người trên giường này đã từ vong rồi hay sao? Cô ngồi dậy, khom người quan sát một lần nữa cái bảng tên kia. Nhìn kĩ lại thì tấm bảng đâu có ghi tên Kỷ Minh Hàn mà là Viễn Minh Hàn. Hoá ra cô đang nhầm hay sao?

Hắn lại tiếp tục chọc ghẹo cô:

“Có muốn ôm anh bây giờ không?”

Bảo Bảo bị trêu đến mức mặt đỏ đến mang tai, ngượng ngừng leo xuống giường, gãi gãi đầu nói:

“Em...em xin lỗi.”

Hai cô y tá lắc đầu đẩy giường ra ngoài. Kỷ Minh Hàn bước dài đến cạnh cô. Bảo Bảo cười cười đánh trống lảng, lấy điện trên bàn nói:

“Hôm qua em không về nhà, chắc mọi người rất lo, em đi gọi điện thoại đây.”

Cô vừa quay đi liền bị hắn níu tay lại, dùng bàn tay to lớn nắm cầm cô hát cao hơn bình thường. Hắn cất giọng vô cùng mờ ám nói:

“Nói đi, em cần anh đến mức nào?”

Bảo Bảo ngờ ngác không biết phải trả lời như thế nào, không dám nhìn thẳng vào mắt nâu của hắn. Bất giác không hiểu tại sao cô lại níu lấy cổ hắn kéo lại gần mình, nhón gót chân lên đặt lên môi hắn một nụ hôn phớt nhẹ rồi ngai ngừng khom lưng, nhìn ngón chân, ngón tay bấm bấm vào nhau, xấu hổ đến mức đỏ mặt không cách nào hết được. Kỷ Minh Hàn hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ có hành động như vậy. Ngay tức khắc ôm cô vào lòng không còn một khe hở nào. Cứ ngỡ như nếu bỏ qua giây phút này sẽ không có lần nào gần cô hơn được nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, Bảo Bảo hốt hồng đẩy Minh Hàn ra, đảm bảo đứng xa hắn một không cách vừa tầm. Di An đi vào treentay mang theo một tờ giấy, cô ngạc nhiên bởi sự có mặt của Di An ở đây. Di An vui vẻ nói:

“Con được xuất viện rồi, về nhà thôi tiểu Bảo.”

Bảo Bảo đi theo sau Di An, quay lại nhìn về phía Kỷ Minh Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15: Hộp Bảo

Hắn nằm ngửa trên giường, chán ghét nhìn trần nhà trắng vô cảm. Trong lòng dâng sự chán nản không chịu nổi. Tiêu Mặc có kì du lịch dài ngày, Bảo Bảo gần đây lại không chịu đến trường. Từ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân giữa không gian yên tĩnh. Hắn sợ đến toát cả mồ hôi lạnh. Tối hôm qua cô mới xem xong một bộ phim ma cũng có mấy âm thanh kì dị này. Cô lắc đầu tự nhủ với bản thân để bớt sợ.

Bảo Bảo mở cửa phòng, trông thấy hắn từ lâu đã leo vào trong góc giường, dùng chăn bịt kín người mình lại, run lập ca lập cập. Bảo Bảo đặt túi đồ ăn lên bàn, tranh thủ dọa hắn một trận không ngờ cô nàng lạnh lợi phát hiện ra, tung chăn lên đầu cô trùm kín cả người cô lại, Bảo Bảo đánh trống lảng:

“Bảo Bảo...cậu không đi chơi ở đâu à?”

Hân Hân giương ánh mắt soi mói nhưng cũng không hỏi gì. Cô bật dậy chu miệng úy khuất nhìn Bảo Bảo:

“Ba mẹ tớ sau một lần tớ xuýt bị chết đuối nên không cho tớ đi đâu nữa. “

Bảo Bảo xoay người ngồi giường, sát cạnh Hân Hân. Hân Hân nhìn thấy gói trên bàn nên chạy lại mở ra. Vui vẻ nói:

“Dù sao cũng có cậu đến chơi với tớ là được rồi.”

Hân Hân tháo gói bím bím ra, theo thói quen mở laptop ra. Bảo Bảo đặt tay lên cạnh giường. Một thứ gì đó bên dưới nệm cứng cứng, tay cô chạm phải một góc của vật đó. Bảo Bảo lật nệm ra, một xấp ảnh quen thuộc lộ ra. Cô nắm chúng lên. Tấm ảnh nào cũng có chữ kí của Kỷ Minh Hàn, không phải đây là những tấm ảnh lúc trước hay sao?

Cô bất ngờ nhìn tấm ảnh trên tay. Hân Hân nhìn thấy xấp ảnh trên tay cô, chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Bảo Bảo.

“Hân Hân, tại sao chúng lại ở đây?”

Hân Hân chột dạ bầm bầm mấy ngón tay, hồi lỗi nói:

“Tớ... chỉ muốn đẩy cậu lại gần Kỷ Minh Hàn hơn thôi.”

Bảo Bảo giương bộ mặt nghiêm trọng nhìn Hân Hân rồi đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy cổ Hân Hân:

“Cảm ơn cậu, không ngờ cậu đã giúp tớ.”

Hân Hân cứ ngỡ Bảo Bảo sẽ giận lắm, không ngờ cô lại hành xử như vậy. Hân Hân nhìn Bảo Bảo nói:

“Cậu không giận sao?”

Cô hoàn toàn lắc đầu. Hân Hân thở phào nhẹ nhõm. Cô click chuột lên màn hình máy tính. Vô số tin tức mới được đăng lên. Hân Hân rong ruổi nhiều tin tức của các sao. Trong đó tin tức nhiều người xem nhất lại là tin mang tên tiêu đề “Sao hạng A có bạn gái“. Hân Hân click ngay vào tiêu đề đó. Hàng loạt ảnh hiện ra sau cú click chuột. Hân Hân trở mắt nhìn người trong ảnh, rõ ràng là Kỷ Minh Hàn và Bảo Bảo. Bảo Bảo ngồi bắt chéo chân trên ghế, trên tay cầm cuốn nhật kí mình luôn đem theo, ghi ghi chép chép. Nhớ lần đầu cô thấy hân ngoại đời thật là vào đầu năm học. Lúc ấy cô cảm thấy hân rất đẹp trai, đó cũng là ấn tượng đầu tiên. Xem ra cô và hân khá có duyên. Lần thứ hai là lần hân kí tặng.

Hân Hân click vào tiêu đề kia. Hàng loạt những tấm ảnh của Kỷ Minh Hàn tay trong tay với...Bảo Bảo. Hân Hân cười gian thâm nghĩ: “Xem ra lần này có kết cục tốt đẹp đây.”

Hân Hân kéo xuống dưới, rất nhiều bình luận. Một phần là của người trong giới, một phần là của fan hâm mộ. Có người thì mừng thay cho hân cuối cùng sau khi Ân Ngọc chết cũng có người yêu thương. Có người lại phản đối kịch liệt, họ cho rằng Bảo Bảo không hợp với Kỷ Minh Hàn. Hân Hân bức xúc vô cùng. Có hợp hay không đâu tới lượt họ chen vào.

Bảo Bảo rời ghế đi lại gần Hân Hân. Cô từ sau lưng của Hân Hân đọc hết tất cả. Sau khi Hân Hân quay người lại mới phát hiện ra Bảo Bảo này giờ đã đọc, cô biết Bảo Bảo rất buồn.

Bảo thất thần nhìn màn hình sáng loá. Trong lòng cô dâng lên cảm xúc tự ti và bất lực.

Lâu lắm rồi Mạc Khải Nghiên mới có thể ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc điều hành. Trên màn hình ẩn hiện bản đồ cổ phiếu đang giảm xuống nhanh chóng. Phòng kinh doanh nháo nhào tung toé giữa đồng giấy tờ và điện thoại đang reo, phong cảnh vô cùng hỗn loạn.

Huỳnh Hiểu-phó giám đốc điều hành không khỏi xanh mặt nhìn cổ phiếu rớt giá 25%.

Mạc Khải Nghiên bình tĩnh ngồi trên ghế, im lặng nghĩ cách, tiếng chuông điện thoại reo lên. Mạc Khải Nghiên nhanh chóng bắt máy Bên kia đường dây vang lên giọng nói khàn khàn của Kỷ Minh Hàn:

“Có cách rồi, chỉ cần công bố hôn ước kia là được.”

Mạc Khải Nghiên cúp máy. Điện thoại riêng của hân rung lên báo tin nhắn mới. Người nhắn tin được lưu tên là “đàn em“. Nội dung là “Điều tra xong thừa giám đốc Mạc“.

Mạc Khải Nghiên ngồi dựa trên ghế, trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Thư ký bên ngoài mang cà phê vào:

“Mời giám đốc.” Giọng nói dễ nghe của cô ta vang lên.

Khải Nghiên nhận lấy ly cà phê, nói:

“Chuẩn bị họp báo cho tôi, đúng 3h chiều nay.”

Cô thư ký gật đầu đi ra ngoài, sắp xếp họp báo ngay lập tức.

Cánh phóng viên trong toà soạn bàn nhau vui vẻ bởi lâu lắm rồi Kỳ thị mới có một lần cổ phiếu rớt giá thậm tệ như vậy, không chừng lần này Kỳ thị sẽ phá sản mất. Đến giờ phút này đã giảm mất 30%. Khó tách Mạc Khải Nghiên khăn trương mở họp báo.

Trước cổng Kỳ thị. Phóng viên đứng đầy lúc nhúc. Các nhân viên nhỏ đã có người chuẩn bị dọn sẵn đồ đạc chuẩn bị đi khỏi công ty thật sớm tránh lúc công ty phá sản vẫn đứng trong công ty. Họp báo lần này được ăn cả ngã về không, công ty sẽ phá sản, cổ đông tập trung ở cổng công ty đông như kiến. Từ cổ đông lớn như Ương thị trưởng, Huỳnh Hiểu, phó giám đốc dự án, giám đốc marketing, phòng dự án... đều tập trung, duy chỉ chủ tịch Kỳ Minh Hàn vẫn chưa đến. Không khí ở đây vô cùng căng thẳng, căng vì lần này nếu không thành công hơn 1000 nhân viên của tập đoàn sẽ thất nghiệp. thiệt hại vô cùng lớn, Kỳ Thị nắm giữ sinh diệt của thành phố X vì thế hầu như tất cả các cổ đông đều cống hiến hết mức.

Ương Khải Uy gọi điện thoại cho Kỳ Minh Hàn, nhận được câu trả lời làm ông ta vô cùng vui mừng:

“Ông Ương. Có chuyện gì vậy?” Kỳ Minh Hàn bình tĩnh chờ mọi việc diễn ra.

“Chủ tịch cậu đùa à? Họp báo...cậu chưa nhận được tin à.”

Kỳ Minh Hàn lẩn lẩn cây bút bi trên tay nói:

“Biết rồi.”

“Vậy sao tới tận bây giờ cậu chưa đến?” Lão hấp tấp nói.

“Lát nữa đến...”

Thật là tức chết mà, đến bây giờ hán còn có thời gian đùa được:

“Kỳ Thị sẽ sụp đổ.” Lão nhắc nhở.

“Lần này sẽ không sụp đổ mà cổ phiếu sẽ tăng gấp ba lần.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16: Họp báo (tt)

Căn phòng lớn mở ra, giám đốc điều hành Mạc Khải Nghiên ngồi ngay ngắn trên ghế. Cánh phóng viên ủa vào phòng, ồn ào náo nhiệt, nếu không phải tiếng nói chuyện thì là tiếng máy ảnh “rắc rắc”, ánh đèn flash chớp choáng cả căn phòng khiến người ta nhìn vào hoa cả mắt.

Bảo Hân ăn mặc vô cùng nghiêm túc, váy công sở ôm sát, áo sơ mi nữ màu trắng trường thành, tóc buộc cao cá tính. Ương Khải Uy đi trước, Bảo Hân đi sau nhần nhần nhỏ nhỏ nói:

“Cha à! Kỳ Thị có như thế nào con đến cũng đâu có tác dụng gì.”

Ương Khải Uy từ đầu tới cuối nhất quyết không nói một lời nào, đưa cô vào phòng họp báo. Phóng viên nhanh tay lẹ mắt chụp lấy vài tấm ảnh của Mạc Khải Nghiên. Một vài phóng viên nữ chưa có gia đình xì xào to nhỏ về hán. Nào là Mạc Khải Nghiên rất có khí chất, phong thái khác người... Cánh cửa mở toang, Ương Khải Uy đi vào phòng, Bảo Hân đi theo sau. Ông ta ngồi xuống ghế cổ đông, Hân Hân đứng sau lưng lão.

Mạc Khải Nghiên nhìn đồng hồ, kim giờ chỉ đúng 15h30, hán chỉnh lại micro, nói:

“Buổi họp báo bắt đầu.”

Câu nói vừa dứt, một phóng viên đứng dậy hỏi:

“Giám đốc Mạc, xin ông giải thích về sự việc đang đình đám gần đây. Có tin Ông và ca sĩ Hạ Tinh có mối quan hệ mờ ám, hơn nữa Hạ Tinh là người đã có gia đình. Vậy mối quan hệ kia có phải là sự thật không?”

Hai tay hán đan vào nhau, gật đầu nói:

“Tôi và Hạ Tinh sự thật là có quan hệ, nhưng tôi chỉ xem cô ấy như một người bạn. Nếu không tin mọi người thử đối chiếu với Hạ Tinh!”

Hạ Tĩnh đôi mắt thất thần vô hồn, lâu lắm mới nói được một câu:

“Đúng như lời của giám đốc Mạc nói.”

Phóng viên đứng dậy hỏi Hạ Tĩnh, câu hỏi rất soi mói:

“Vậy những tấm ảnh kia từ đâu thừa cô Hạ?”

Hạ Tĩnh xấu hổ không dám nhìn thẳng vào mắt người phóng viên kia, lát sau mới nhận thấy ánh mắt căm phẫn của Mạc Khải Nghiên mới mở miệng:

“Thật ra...tôi...tôi...đã tạo scandal để...hại Mạc tổng. Thật ra...hôm đó tôi đã... lừa Mạc tổng uống rượu say, đưa anh ta lên phòng, chỉ chụp lấy vài tấm rồi đưa cho cánh phóng viên. Tôi và Mạc tổng hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra...”

Thái độ của cánh phóng viên lại rất khinh bỉ, người phụ nữ xấu xa như vậy thật khó chấp nhận.

Nhiều người lại tỏ vẻ rất thương cảm cho Mạc Khải Nghiên. Nhiều người có biểu hiện tức giận như muốn đánh cả Hạ Tĩnh.

Cách đây không lâu, vào một đêm mệt mỏi, Mạc Khải Nghiên đến quán bar “Đam mê” uống rượu giải khuây. Hạ Tĩnh tuy là diễn viên nổi tiếng nhưng rất thường xuyên đến đây uống rượu, xuất thân chưa chắc đã trong sạch. Hạ Tĩnh tìm mọi cách quyến rũ cho bằng được hắn. Đối với phụ nữ, khi các cô đã muốn thì hắn sẽ không từ chối. Tuy nhiên hắn không phải là kẻ dễ dãi, bắt được người nào là vui vẻ với người đó. không biết rốt cuộc cô ta bỏ thứ thuốc gì vào ly rượu của hắn khiến hắn không còn biết đất dầy trời cao. Cô ta chắc đã thừa cơ chụp vài tấm hình gửi cho cánh báo chí. Xem ra hắn không làm gì cô ta cả.

Câu hỏi của một phóng viên khác khiến hắn thoát khỏi hồi tưởng:

“Thưa ông, Hạ Tĩnh đã thừa nhận mình bịa đặt. Vậy ông có định yêu cầu bồi thường hay không? Bởi lần này vì sự việc trên mà Kỳ Thị đã tổn thất rất lớn không phải sao?”

Mạc Khải Nghiên nghiêm mặt nói:

“Dù sao Hạ Tĩnh cũng là diễn viên, trải qua những việc như vậy cô ấy mang không ít tai tiếng đối với giới trong nghề. Tôi sẽ không truy cứu. Còn nữa, việc này đã giải quyết xong, rất mong các bạn phóng viên từ nay về sau không đăng những bài báo ảnh hưởng tới Hạ Tĩnh.”

Có vẻ như Hạ Tĩnh làm sai nhưng Mạc Khải Nghiên lại rất thương hại, chắc là thông cảm.

Các phóng viên đều có ý đã hiểu. Cô phóng viên tiếp tục hỏi tiếp:

“Vậy thưa giám đốc Mạc, hợp báo hôm nay chỉ để giải thích về sự việc kia thôi hay sao?”

Mạc Khải Nghiên nhìn về phía Ương Khải Uy, gật đầu. Ương Khải Uy ra hiệu cho Bảo Hân lại cạnh Mạc Khải Nghiên. Vốn dĩ cô chẳng ưa gì hắn cả, bị cha bắt ép phải nể mặt nghe theo. Mạc Khải Nghiên nở nụ cười nham hiểm rồi nhìn cô, xoay mặt về hướng báo chí, tay nhanh chóng nắm chặt cổ tay Bảo Hân nói:

“Tôi và Ương Bảo Hân- con gái của cô đồng lớn thứ ba của Kỳ Thị sẽ kết hôn.”

Tất cả phóng viên im lặng hoảng hốt.

Bảo Hân đột ngột bị nắm tay không kịp giằng tay hắn ra, nghe câu nói nhất thời hoá đá. Mạc Khải Nghiên nhanh tay rút điện thoại lên bàn, mở ra một tấm hình bên trong mẹ và em gái cô bị bắt trói. Hân Hân giật dử nhìn hắn. Hắn vùi ôm cô, ghé sát tai cô nói:

“Im lặng. Bằng không...”

“Hắn dám uy hiếp cô ư? “Bấy giờ cô chỉ muốn nói câu này.

Ở đâu đó Ương phu nhân và con gái đang hóng mát ở bờ biển. Phục vụ cung kính đưa nước dừa cho hai người.

“Mẹ, vậy là chị Hân Hân sẽ kết hôn với anh Khải Nghiên có đúng không ạ?”

Ương phu nhân gật đầu nói:

“Chắc là bây giờ thằng bé nhận được tấm ảnh kia rồi. Hân Hân sẽ không làm gì được nó.”

Cánh phóng viên nhanh chụp lấy bức ảnh quý hiếm kia. Cuối cùng thì “nhị hoàng tử lông bông” cũng có bến đỗ. Sau một hồi trả lời những câu hỏi xoay

quanh vấn đề hôn nhân của hắn và Hân Hân. Lát sau mới có người hỏi một chủ đề khác:

“Giám đốc Mạc, tại sao hôm nay chủ tịch Kỳ không đến?”

Hân Hân vừa đứng vừa trừng mắt với hắn, trong lòng uất ức mà không thể nói ra. Mạc Khải Nghiên nhún vai ra vẻ vô tội. Cửa phòng bật tung, Kỳ Minh Hàn mặc com lê đen tiến vào trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Bảo Bảo bị hắn kéo theo bước ngắn bước dài đuổi theo hắn. Nhiều phóng viên đứng dậy xách máy ảnh chụp lấy đề. Có tiếng xì xào to nhỏ về Bảo Bảo. Mạc Khải Nghiên nhìn thấy Kỳ Minh Hàn trong lòng vô cùng vui vẻ, đứng lên theo lệ rồi cúi người chào theo nguyên tắc. Kỳ Minh Hàn ngồi xuống ghế, chiếc ghế uy lực nhất - ghế chủ tịch. Phóng viên liên tục tranh thủ lúc hắn ngồi trên bàn “xì” vài tấm hình. Bảo Bảo nhất thời loá mắt không kịp thích ứng nên giơ bàn tay lên che mắt lại.

Kỳ Minh Hàn chỉnh lại micro, nói:

“Tôi đến rồi. Mọi người có gì cứ hỏi?”

Phóng viên báo ngôi sao là người đứng dậy đầu tiên, hắn ta nhanh chóng đặt câu hỏi: “Kỳ tiền sinh, cuối cùng ông đã đến. Xin mạn phép hỏi thẳng. Gần đây tin tức ông hẹn hò với cô An Bảo Bảo có đúng hay không?”

Trong câu hỏi kia là sự soi mói vừa khẳng định. Kỳ Minh Hàn đứng dậy đi sang phía Bảo Bảo, nắm tay cô kéo lại gần mình, nói:

“Đúng vậy, tôi lấy danh là chủ tịch của Kỳ thị tuyên bố An Bảo sẽ là bà Kỳ tương lai.”

Tất cả phóng viên ai nấy đều hết hồn với lời tuyên bố này. Bảo Bảo ngạc nhiên nhìn hắn, hắn nhìn cô nháy mắt một cái. Rõ ràng là hắn nói với cô đưa cô đến công ty xem kịch hay, kịch hay là thế này sao? Thì ra vở kịch này là cô cùng đóng nhưng là kịch thật.

Cuộc họp báo thành công tốt đẹp, cánh phóng viên tan, các cổ đông cũng đi ra khỏi phòng. Lát sau trưởng phòng kinh doanh không hiểu sao lại hốt ha hốt hải cầm máy tính bảng, xô cửa phòng chạy vào:

“Chủ tịch, chủ tịch, cổ phiếu tăng lên chóng mặt.”

Đúng như lời hắn nói, không lâu nữa giá cổ phiếu sẽ tăng gấp ba lần.

Kỳ Minh Hàn lấy máy tính bảng, nhìn con số đang lớn dần rồi gật đầu.

“Rất tốt, nhờ phó luật sư An và anh chuẩn bị cho tôi một bản hợp đồng với DBC, được chứ?”

Anh trưởng phòng gật đầu đi ngay. Kỳ Minh Hàn kéo tay Bảo Bảo ra khỏi phòng còn Bảo Bảo mãi quen thuộc với suy nghĩ:

“Tại sao lại là phó luật sư An, không phải anh Hạo nói rằng đang làm việc tại một công ty lớn, không lẽ là Kỳ Thị hay sao?”

Mạc Khải Nghiên bỏ cổ tay Hân Hân ra, Hân Hân ngay lập tức bá đạo nắm cổ áo hắn:

“Mau thả mẹ và em gái tôi ra. Tôi cảnh cáo anh, lợi dụng tôi không dễ đâu. Đừng nghĩ tôi không dám làm gì anh đấy.”

Mạc Khải Nghiên cười khẩy:

“Vậy em sẽ làm gì tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17: Hậu hợp báo

Hân Hân nhìn ánh mắt thách thức của Mạc Khải Nghiên, trong lòng thầm nghĩ: “Cái tên bác sĩ chết dẫm này, không lẽ nào cô lại thua hắn sao?” Nhất thời bận suy nghĩ nên cô hơi khựng lại. Khải Nghiên nhìn ánh mắt rung rinh của Hân Hân, lấy điện thoại trên bàn, đi ra khỏi phòng. Cô uất ức đập đập giày cao gót xuống sàn: “Tức chết ta rồi.”

Kỳ Minh Hàn đưa Bảo Bảo vào phòng chủ tịch. Hắn ra hiệu cho thư ký mang vào phòng một ly nước ép nho. Bảo Bảo ngờ ngác ngồi xuống ghế. Kỳ Minh Hàn vội vàng bật máy tính lên làm gì đó. Lát sau, cô thư ký mang ly nước vào phòng.

30 phút trôi qua, Bảo Bảo chán chường hết bấm điện thoại rồi nằm xuống ghế. Kỳ Minh Hàn nhìn thấy cô chán nên bắt chuyện:

“Em chán lắm à?”

Bảo Bảo ngập ngừng trả lời:

“Anh có chuyện gì cần em giúp không?”

Bảo Bảo đưa ly nước lên miệng định uống bị câu hỏi của hắn đánh động bởi câu trả lời xuyết nửa nước lên tận khoang mũi:

“Có rất nhiều, xử lí cả ngày cũng không hết.”

Cô ho sặc sụa. Không biết hắn đứng sau lưng cô khi nào, vỗ vỗ lưng cô trách nhỏ:

“Thật là không cần thận gì hết.”

Bảo Bảo uống một ngụm nước, vừa ho vừa nói:

“À...cảm ơn anh.”

Kỷ Minh hàn lấy xấp tài liệu gì đó trên bàn đưa cho cô, nói:

“Có một số tài liệu đã được máy dịch ra nhưng vẫn chưa sắp xếp lại câu cú. Em là sinh viên ngành báo chí chắc chắn có vốn từ ngữ rất tốt. Em làm giúp anh được không?”

Bảo Bảo vui vẻ gật đầu:

“Được.”

Hắn ngồi trên ghế xem qua mấy bản hợp đồng và kế hoạch bị trì trệ trong thời gian qua. Bảo Bảo tập trung vào xấp giấy, chỉnh lại cho thật hợp lí. Hai giờ đồng hồ trôi qua. Không biết từ lúc nào Kỷ Minh Hàn đã ngủ gục trên bàn không biết trời trăng mây núi là gì. Cô ngập ngừng ngập dài đứng dậy lại gần bàn làm việc của hắn mới biết hắn đang ngủ. Trông hắn lúc đang ngủ cũng đẹp trai không kém lúc không ngủ. Lúc này cô nhìn lên màn hình máy tính của hắn. Vì Kỷ Minh Hàn ngủ trên bàn phim máy tính nên đầu cách cứ thep đó mà chạy u u trên màn hình, không biết là chạy bao lâu rồi.

Mắt nhắm chặt rất bình yên nhưng đôi môi lại không yên phận mà chốc chốc lại cử động vài cái. Bảo Bảo mãi nhìn hắn lát sau mới nghĩ ra được trò gì đó để chọc phá hắn. Cô dùng bút màu vẽ râu mèo cho hắn, điểm thêm trên mũi một chấm đen. Còn vẽ thêm cho hắn vào nốt ruồi ở khóe mắt, ở cánh mũi... Chưa hết, cô còn cho giấy bỏ đi vào máy cắt giấy rồi buộc lại thành chùm như mái tóc bạc trắng trên đầu của những ông tiên trong phim, khuôn mặt hắn biến dị đến không ngờ.

Bảo Bảo ngồi đối diện hắn cười khúc khích. Không ngờ lúc hắn ngủ lại ngủ say đến mức cô vẽ lên mặt hắn nhưng hắn vẫn không nhận ra.

Cô ngập vài cái nữa, chúng nhanh chóng đưa cô vào giấc ngủ.

Lúc này Kỷ Minh Hàn mới mở mắt dậy nhìn cô, âm thầm cười mỉm:

“Thật là...”

Hắn lấy nắm giấy trên đầu xuống, lắc đầu không ngờ mức độ trẻ con của cô lại cao như vậy.

Hắn vào phòng vệ sinh rửa mặt, thật ra không phải hắn không biết Bảo Bảo vẽ lên mặt mình mà là đang giả vờ để xem cô sẽ làm gì tiếp theo.

Một ý nghĩ tình quái loé lên trong đầu hắn. Bây giờ Bảo Bảo đang ngủ, là cơ hội trả đũa tuyệt vời nhất. Hắn đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Bảo Bảo nằm nghiêng mặt sang một bên. Kỷ Minh Hàn rút bút bi trong túi áo ra vẽ vòng tròn ở mắt, vẽ thêm một sợi dây y hệt cướp biển, vẽ thêm hàm râu hải hươc với vài cọng râu mọc cong lên ở khóe môi. Hắn vừa vẽ vừa bật miệng cười. Bảo Bảo cảm thấy ngứa ngứa trên mặt, dùng tay gãi gãi.

Vẽ xong, hắn ngồi lại bàn làm việc. Chốc chốc hắn dò xét xem cô ngủ dậy hay chưa.

Giờ tan sở, cô thư ký trong lúc dọn dẹp bàn mới phát hiện có tài liệu mà mình chưa đưa cho Kỷ Minh Hàn bên gối cửa phòng hắn.

Sau khi câu nói mời vào của hắn vang lên, cô thư ký đẩy cửa đi vào, đưa tập tài liệu cho hắn.

Bảo Bảo nháy nháy mắt thức dậy, bụng kêu “ọt, ọt, ọt”.

Cô vừa xoa bụng vừa nói:

“Hàn Hàn, chúng ta đi ăn gì đi.”

Cô vừa nói đồng thời ngước lên, cô thư ký vừa nhìn thấy khuôn mặt cô đã không thể nhịn cười, cô thư ký che miệng không nhịn được. Bảo Bảo dụi dụi mắt nhìn về phía Kỷ Minh Hàn. Hắn ký xong tờ giấy đưa cho cô thư ký. Bảo Bảo nhìn cô thư ký đi ra ngoài vừa đi vừa cười. Bảo Bảo đứng dậy trong

lòng trần ngập nghi ngờ đi lấy gương soi. Trong gương phản chiếu lại gương mặt của cô, nét vẽ bút bi vẽ ngoằn ngoèo trên mặt. Bảo Bảo tức giận vừa giẫm giẫm chân lên nền nhà khóc lóc thê thảm:

“Hàn Hàn...Anh, tại sao vẽ mặt em xấu như vậy chứ? Không biết đâu, bắt đền anh đấy.”

“Em nói hay thật đấy, em cũng vẽ mặt anh còn gì, đây là đạo lí trả thù, anh rất rất tuân thủ mà.”

Cô vừa nói vừa đi vào phòng vệ sinh. Kỷ Minh Hàn nhìn cô buồn cười muốn chết. Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Kỷ Minh Hàn lên tiếng mời vào. An Hạo từ ngoài đi vào, trên tay nắm theo bản hợp đồng dày cộm, An Hạo đứng trước bàn làm việc của Kỷ Minh Hàn, khiêm nhường đưa bản hợp đồng cho hắn:

“Chủ tịch, hợp đồng đã soạn xong, mời anh xem qua.”

Kỷ Minh Hàn ngay từ đầu đã biết An Hạo là anh trai của Bảo Bảo, chỉ là Bảo Bảo không biết chuyện này, có cơ hội nói cho cô thì tốt biết mấy. Hắn lấy bản hợp đồng đặt lên bàn nói:

“Được rồi.”

Bảng hợp đồng dài tận một trăm mấy điều nhất thời chưa thể đọc qua hết được. Kim đồng hồ chỉ 5h30', Kỷ Minh Hàn vừa đọc vừa nói:

“Cậu có thể về, bản hợp đồng này tôi sẽ đọc kỹ, ngày mai trợ lí của tôi sẽ mang lên cho cậu.”

An Hạo gật đầu, đi ra ngoài, lúc đi va phải Bảo Bảo, số tài liệu rơi tung xuống đất. Kỷ Minh Hàn nhìn về hướng An Hạo đứng nhìn thấy hai người họ đang cúi nhặt giấy tờ rơi trên đất gật đầu, cơ hội đúng là đây.

Bảo Bảo chỉ lo nhặt mấy tờ giấy kia lên, lúc sau mới để ý đến người đối diện là An Hạo, bất thành linh lên tiếng:

“Anh Hạo, sao anh lại ở đây?”

An Hạo bất ngờ nhìn Bảo Bảo:

“Anh làm việc ở đây, còn em?”

Bảo Bảo gãi gãi đầu không biết nên trả lời như thế nào thì câu nói của Kỷ Minh Hàn vang lên:

“An Hạo là phó luật sư của Kỷ thị. Bảo Bảo là bạn gái của tôi.”

Bảo Bảo và An Hạo đều ngạc nhiên. Kỷ Minh Hàn lấy áo khoác trên giá treo áo mặc vào người, đi lại gần cô. An Hạo hiểu chuyện đi ra ngoài. Lúc này Bảo Bảo mới sực nhớ ra vết mực trên mặt mình nãy giờ cô không rửa ra. Kỷ Minh Hàn nhìn mặt cô bật cười thành tiếng. Cô xị mặt nhìn hắn nói:

“Anh quá đáng quá đi, em sẽ trả thù, sẽ trả thù...”

Cô vừa nói vừa chạy lại bàn làm việc của hắn lấy ra một cây bút bi.

Hắn ngửi thấy mùi nguy hiểm nên đi trốn trước. Cô nắm bút bi đuổi theo hắn. Giằng co, rượt đuổi cuối cùng cô cũng vẽ được lên mặt hắn một ông mặt trời ở giữa trán. Hắn nhăn nhó giữ tay cô lại, nói:

“Rồi, rồi, trả thù xong chưa hả?”

Bảo Bảo lắc đầu, hắn nhanh chóng đứng dậy chạy lại cạnh ghế sofa. Cô hứng thú đuổi theo. Cô chỉ lo đuổi theo hắn mà không lo nhìn xuống đất, cô vấp chân ghế ngã nhào xuống đất. Hắn thót tim nhào tới ôm lấy cô. Cây bút cô cầm trên tay cứ thế chĩa thẳng vào bụng hắn. Cô hét hoảng hét lên rồi ném cây bút rơi xuống đất. Hắn đỡ được eo cô. Cô hét hoảng đến phát khóc, nước nờ hời:

“Anh...có sao không?”

Hắn vút vút tóc cô gọn gàng rồi trả lời:

“Không sao cả.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 18: Hậu hợp báo (tt)

Lúc này cô mới thở hắt ra nhẹ nhõm. Hấn lấy khăn mùi xoa trong túi áo lau mồ hôi trên trán cô, cung chiều hỏi:

“Vết mực không làm sạch được à?”

Cô gật đầu. Kỳ Minh Hàn đứng dậy, dứt tay vào túi quần nói:

“Vây cũng tốt, sau này chúng ta đừng làm sạch nó. Vết mực của em là do anh vẽ, vết mực của anh là do em vẽ, xem như là vết mực chứng giám tình yêu, không phải rất hay sao?”

Bảo Bảo như không tin vào tai mình, hấn đang nói đùa hay sao?

Tiếng gõ cửa bên ngoài mang lên, chắc là của nhân viên cửa hàng pizza, họ tới giao bánh. Hấn ằng hắng giọng định đi mở cửa thì cô đã ngăn lại, tự mình đi ra ngoài. Chuyện tiếp theo chắc ta đã đoán được. Anh nhân viên vừa nhận tiền vừa cười, dù thế nào cô cũng cuối gằm mặt. Thà cô lộ diện với dung nhan như vậy còn tốt hơn ngôi sao Kỳ Minh Hàn bị mất hình tượng bởi “ông mặt trời” trên trán, chắc chắn sẽ làm trò cười cho người ta.

Kỳ Minh Hàn ngồi trên ghế đọc lại bản hợp đồng. Bảo Bảo mang hộp pizza vào. Cô đặt hộp bánh lên ghế rồi len lén đi vào nhà vệ sinh lấy điện thoại lên mạng tìm thử xem có cách nào làm sạch vết mực kia được không. Nhiều người trực tuyến chỉ cho cô chỉ cần dùng hồ dán sau đó đem bôi lên vết mực, xoa xoa vết mực sẽ ra hết.

Cô tắt điện thoại, đi ra khỏi phòng vệ sinh. Cô nhìn Kỳ Minh Hàn ngồi trên ghế xoay người ngược lại nhìn về phía cửa kính thấu tận xuống những toà nhà thấp hơn. Thành phố X hơn năm giờ chiều đã đã lấp ló ánh hoàng hôn, ánh sáng đỏ hắt vào khuôn mặt nghiêng tinh xảo của Kỳ Minh Hàn như một bức hoạ tuyệt đẹp. Bảo Bảo rón rén lấy chai hồ dán trên bàn, đi vào nhà vệ sinh. Kỳ Minh Hàn nhìn cô qua tấm gương phản chiếu, miệng bỗng nhiên nhếch lên nụ cười quynh rũ mê người.

Bảo Bảo trong phòng vệ sinh cố gắng lau sạch vết mực. Cuối cùng nó cũng bị lau sạch. Cô vui vẻ mang chai hồ dán đi ra ngoài, đứng sau lưng hấn lên tiếng nói:

“Có cách rồi. Anh mau quay lại đây, em giúp anh lau sạch vết mực.”

Hấn nghe câu nói của cô đột ngột xoay ghế, đứng dậy có ý áp sát người cô. Khoảng cách quá gần làm cô gượng gạo biết nói gì. Hấn đặt cô ngồi trên bàn còn bản thân ngồi trên ghế. Cô chăm chú lau vết mực trên mặt hấn. Mỗi giây phút trôi qua đều là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Với cô được chăm sóc cho rất tuyệt vời, ví như sống trên đời phải có mục đích sống. Đối với hấn cô là mặt trăng dẫn lối hấn đi trong đêm tối. Dù sao cuộc đời là một quãng đường rất dài, có người mình yêu bên cạnh sẽ đỡ cô đơn hơn, cô không thích cô đơn. Một điều giản dị rằng nếu hạnh phúc thật sự được duy trì thì thật là kì tích khi xuất hiện điều bất hạnh.

Hấn ngồi trên ghế xoay gõ gõ đều trên bàn phím máy tính. Bảo Bảo im lặng nhìn hành động của hấn. Hấn vừa gõ bàn phím nói:

“Thích anh đến thế cơ à? Nhìn không chớp mắt luôn nh?”

Bảo Bảo bị bất quả tang nên không biết phải trả lời thế nào, cứ thế ậm à ậm ự cho qua. Ngồi rảnh rỗi không biết chuyện gì để làm nên Bảo Bảo đi lại bàn lúc này mình ngồi, lấy giấy gấp máy bay chơi. Ném qua ném lại một hồi không thấy hấn lên tiếng cô có ý ném trúng hấn, máy bay giấy rơi xuống chân ghế của Kỳ Minh Hàn. Vẫn không có động tĩnh gì, hấn cuối người nhặt lên cho cô.

Cô đứng sau lưng hấn hù hấn một cái hấn cũng không giật mình, đúng là hết cách thật rồi. Kỳ Minh Hàn vẫn tập trung vào màn hình máy tính kia không rời một giây phút nào. Bảo Bảo tìm mọi cách quấy rối hấn không hco hấn làm việc nữa:

“Minh Hàn chúng ta đi đâu chơi đi được không?”

“Minh Hàn, chúng ta về thôi, tran sở rồi mà, anh mà không về thì thư ký, trợ lí của anh làm sao dám về được chứ?”

Kỳ Minh Hàn thuận thế kéo cô ngồi trên đùi mình nói:

“Anh còn một số việc nữa, giải quyết xong mới có thể về, nếu không sẽ muộn mất.”

Thật ra là anh đang làm báo cáo cho cha ở Pháp, đáng lí Kỳ Thị là do cha hấn quản lí, có uất hận cỡ nào cũng không tránh khỏi bởi ba mẹ hấn đúng là quá rảnh rỗi đến mức khiến hấn không còn là độc nhất thiếu gia nữa. Nghe nói là mẹ đã sinh một tiểu tử rất ngang bướng, suốt ngày chỉ đòi có mình Kỳ lão gia nên ông không về thành phố X được.

“Em muốn xem ảnh của em trai mới sinh của anh không?”

Bảo Bảo nghe nhắc tới em trai của hấn thì trở mặt không tin:

“Anh từng tuổi này mà có em trai mới sinh hay sao?”

Hấn gật đầu, mở màn hình máy tính vào một tệp vừa được gửi mail box đến, bên trong là hàng loạt tấm ảnh của một cậu bé đáng yêu vô cùng, trông y đúc Kỳ Minh Hàn, cô chấp môi nói:

“Em trai của anh ra đời, nó giống y hệt anh, lại có thêm một phần từ khuôn bố nữa đây.”

Kỷ Minh Hàn véo má cô nói:

“Hay thật, ý em nói tôi là phần tử khủng bố chứ gì?”

Bảo Bảo lắc đầu nói:

“Không phải sao? Cậu bé này sau này sẽ rất đào hoa, phong lưu. Không phải sẽ gây họa cho đất nước sao?”

Kỷ Minh Hàn gật gật đầu nói:

“À, ý là hai anh em nhà anh hết nhau, đào hoa phong lưu á.”

Bảo Bảo che miệng cười có chút đùa cợt nói:

“Phong lưu một chút sau này sẽ có nhiều con cái, rất tốt.”

Đột nhiên cô nghĩ lại mình bàn đề tài hơi xa quá nên chữa ngay câu nói của mình:

“Em chỉ đoán mò thôi nhé, không có ý chê em trai của anh đâu?”

Hắn vờ giận dỗi xoay mặt về hướng khác không thèm nói chuyện với cô. Cô cứ tưởng thật ngay lập tức nhào tới nũng nịu với anh:

“Không có ý mà, em không có ý xấu đâu.”

Hắn bật cười thành tiếng:

“Đùa đó. Tại sao em lại dễ lừa như vậy chứ? Sau này phải thật cẩn thận, chỉ được để anh lừa em, tuyệt đối không được để ai khác lừa đó nhé.”

Hắn tắt máy tính, kéo cô tuột xuống khỏi bàn:

“Đi ăn thôi.”

Cô ngoái đầu nhìn lại hộp pizza đặt trên bàn liền lên tiếng:

“Còn hộp pizza thì sao ạ? Không ăn sẽ rất phí đó.”

Kỷ Minh Hàn dừng lại, lấy hộp pizza mang theo. Cửa phòng mở ra, cô thư ký nhìn thấy Kỷ Minh Hàn liền theo lệ cuối chào:

“Chủ tịch.”

Kỷ Minh Hàn vội vàng đặt hộp pizza lên bàn thư ký nói:

“Cô và trợ lý Lưu ăn đi, mọi người có thể về.”

Cô thư ký nhận lấy hộp pizza, vui vẻ nói:

“Cảm ơn chủ tịch.”

Kỷ Minh Hàn và Bảo Bảo đi khỏi công ty.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19: Tiểu Phong và Tiểu Bảo

(Có những chuyện muốn nói ra nhưng không thể nói. Nói ra rồi người ấy lại không hiểu. Im lặng thì trái tim đau.)

An Bảo Bảo khoẻ khoắn đuổi thẳng chân. Cuối cùng một năm học đã kết thúc. Cô vui vẻ đi xuống giường, làm vệ sinh cá nhân xong liền ra sân thượng, ánh nắng sớm trong lành làm cô cảm thấy vô cùng thoải mái, vươn vai vài cái cô rút điện thoại gửi tin nhắn cho Kỷ Minh Hàn, chờ mãi mà chẳng thấy hồi âm. Cô vẫn tươi tắn dắt xe đạp ra ngoài, miệng vẫn cười toe.

Tiếng “két” của cổng sắt dừng réo, Bảo Bảo dắt xe ra ngoài, từng vòng xe quay nhanh dần. Không biết tại sao hôm nay cô lại có nhã hứng đạp xe muộn

như vậy. Vừa đạp xe vừa ngân nga bài hát yêu thích. Chắc có lẽ do mùa hè có nhiều thời gian hơn nên người qua lại đạp xe tương đối đông hơn ngày thường.

Bên vệ đường có một thùng giấy để hờ nắp, bên trong có gì đó đang động đậy. Người qua lại nhiều nhưng chẳng ai để ý đến nó. Cô từ xa đã nhìn thấy chiếc thùng, trí tò mò lần nữa nổi lên, cô tăng tốc rồi thắng “kít” lại cạnh cái thùng. Bảo Bảo để đứng xe ngay gần, ngồi xuống vệ đường. Bên trong thùng chui lên 2 chú cún con vô cùng đáng yêu. Bộ lông chúng mượt mà đáng yêu vô cùng, đôi mí mắt chớp chớp, cái đuôi ngắn cùn ngoắc qua ngoắc lại hai tai cụp xuống dụi dụi vào tay cô.

Bảo Bảo bế chúng lên nâng niu:

“Đáng yêu quá.”

Tiếng lạch cạch ai đó đang dừng xe lại sau lưng cô, tiếp sau đó là giọng nói trầm ấm vang lên:

“Bảo Bảo, em làm gì ở đây vậy?”

Cô quay người lại bắt gặp ánh mắt vui vẻ của Dương Phong, đưa hai chú cún ra nói:

“Anh đạo diễn đẹp trai, anh thấy chúng có đáng yêu không?”

Anh nhìn về hai chú cún trên tay cô, nói:

“Đáng yêu quá.”

Cô vui vẻ gật đầu. Dương Phong bế một chú cún màu nâu trên tay:

“Chúng bị bỏ rơi bên vệ đường sao? Tại sao lại mang cún đáng yêu này bỏ như vậy chứ?”

Bảo Bảo vút vút lông trên chóp đầu của cún màu trắng nói:

“Chúng ta mang chúng tới trung tâm nuôi dưỡng động vật đi lạc là được rồi?”

Dương Phong còn có vẻ e dè nói:

“Liệu có tốt không?”

Cô lắc lắc đầu nói:

“Sẽ không sao mà?”

Nụ cười rạng rỡ của Bảo Bảo vô cùng đáng yêu, hiền lành và rất đáng trân trọng. Trong lòng lại dâng lên cảm xúc yêu thương khó tả, cảm giác như là đã rất yêu thương cô, rất rất thích cô. Không biết từ lúc nào lại thốt ra những ý nghĩ ấy ra khỏi miệng:

“Hình như...anh thích em mất rồi.”

Chắc là thanh âm quá nhỏ nên cô không nghe rõ, hỏi ngược lại anh:

“Sao ạ?”

Anh gạt mình không hiểu sao lại nói như vậy nên từ chối:

“À, không có gì.”

Bảo Bảo vút ve cún nhỏ trong tay mình, cố gắng nhớ ra tên anh nhưng không hiểu sao kí ức lại trống tuếch đến như vậy. Rõ ràng là lần trước từng nghe Kỳ Minh Hàn nhắc tới nhưng hôm nay lại không cách nào nhớ ra được, cũng không biết phải nói thế nào. Nếu hỏi thẳng tên người khác rất bất lịch sự. Nghĩ vậy cô chẳng dám nói gì nữa. Cô và anh đặt hai chú cún vào thùng giấy, đặt thùng giấy lên giỏ xe. Dương Phong đạp xe đi trước, cô háo hức theo sau:

“Chờ em với!”

Anh quay đầu lại cười với cô, chưa bao giờ anh lại có cảm giác lạ đến vậy, một thứ cảm giác làm người ta hạnh phúc hơn bất kì điều gì.

Cuối tuần, đoàn phim bắt đầu bấm máy, Kỳ Minh Hàn đợi cô trước cửa nhà. Bảo Bảo vui vẻ đi ra ngoài, Kỳ Minh Hàn vừa nhìn thấy cô đã mở cửa xe, hành động lịch lãm của mấy quý ông rất vui vẻ nói:

“Mời quý cô lên xe.”

Cô vui vẻ bước vào xe, không khí tràn ngập mùi nước hoa dễ chịu, mùi mà cô thích nhất là mùi hương trà hoa nhài, vừa êm dịu lại vừa thanh tao. Tâm

trạng cô hoàn toàn thoải mái, tuy hôm nay sẽ là ngày đầu tiên đến trường quay, chắc chắn vướng không ít khó khăn. Kỷ Minh Hàn thấy cô im lặng cứ tưởng cô căng thẳng nên hỏi xe thử cô có sao hay không:

“Em có hồi hộp không?”

Bảo Bảo lắc đầu:

“Không có.”

“Em có nghe một câu thành ngữ hay của Trung Quốc không?”

“Chưa từng...”

Kỷ Minh Hàn ăng ăng giọng:

“Lúc nhỏ khi còn đi học cô giáo chủ nhiệm của anh là người ngoại quốc, cô ta không thân thuộc nhiều với tiếng Trung nhưng lại rất thích nói nhiều câu thành ngữ để dạy học trò. Có lần cô ra câu “Đĩnh nhi tẩu hiểm” nghĩa là “bí quá làm liều” yêu cầu các em học sinh phải giải thích, các bạn của anh đều biết ý nghĩa nhưng không bạn nào dám nói, chỉ cso anh đứng dậy giải thích...”

Bảo Bảo vội vàng nói tiếp:

“Sao ạ?”

Kỷ Minh Hàn bình tâm nói à câu đó:

“Anh nói là: “Thưa cô khi “bí quá” là có nỗi buồn, làm liều là chỉ mấy chú nhậu nhẹt say xỉn rồi tè bậy ngoài đường.” Sau câu nói đó bà cô giáo tức nghẹn họng, không ngờ học sinh của mình lại có suy nghĩ sâu xa như vậy.”

Bảo Bảo gập bụng cười:

“Em thật khâm phục anh rồi đó. Lúc đó còn bé tại sao anh lại nghĩ như vậy chứ? Sau đó bà giáo có mắng anh không?”

“Câu hỏi hay đó, từ đó về sau anh và cô giáo cứ như kỳ phùng địch thủ vậy, cứ gặp gỡ hẹp là lại cãi nhau, cũng may bà giáo không tìm cách áp chế anh xuống.”

“Anh còn có thời học trò oanh liệt ghê nhỉ!”

“Sau lần ấy bà giáo vẫn không gbor tình làm dụng thành ngữ, trong một bài kiểm tra, bà yêu cầu phải giải thích câu “Lỗ mã thức đồ” nghĩa là “ngựa quen đường cũ”. Các bạn anh giải thích rất tốt, chỉ có điều chúng không cho anh quay bài, anh ngồi cắn bút một hồi mới nhớ ra câu nói của mẹ anh thường mắng ba anh rằng lúc nào cũng ngoại tình, đều là ngựa quen đường cũ. Anh bèn ghi vào bài kiểm tra là “Ngựa quen đường cũ là khi người chồng ngoại tình nhiều lần, người vợ dùng câu này để mắng ông ta.” Bà giáo đọc xong bài kiểm tra của anh thì cho mời ba mẹ tới luôn để làm việc. Nghĩ tới lúc đó khuôn mặt nhăn nhó nhăn nhó của bà giáo thì thật là hả hê.”

Bảo Bảo giờ ngón tay cái nói:

“Em thua anh rồi.”

Cô nắm chặt nắm tay mới có thể nhịn cười được. Không khí rất gần gũi, cả hai lại hiểu nhau thêm một chút nữa. Cô nhìn qua phía cửa xe, những tòa nhà lần lượt lướt qua nhau nhanh như bay, không biết có còn thứ gì có thể đi nhanh như vậy.

Xe hơi nhanh chóng dừng lại trước một tòa nhà lớn, chắc là cảnh quay trong một biệt thự lớn. Hôm qua cô còn thử đọc kịch bản nên biết được ít nhiều, hình như phân cảnh đầu tiên là cảnh Kỷ Minh Hàn từ sân bay trở về một căn biệt thự lớn. Mọi người nhìn thấy Kỷ Minh Hàn đến không ít người vui vẻ ra mặt, chỉ là trước khi nhìn thấy Bảo Bảo thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 20: Hậu trường

Kỷ Minh Hàn nắm cổ tay cô kéo vào chỗ mọi người, vỗ tay bôm bốp để mọi người tập trung. Tất cả đều hướng về phía Kỷ Minh Hàn, ăng ăng giọng nói:

“Mọi người, tôi giới thiệu người mới, chắc mọi người cũng biết rồi, An Bảo Bảo.”

Bảo Bảo bước lên một bước, cúi đầu vừa đủ nói:

“Chào mọi người, tôi là An Bảo Bảo, rất mong được giúp đỡ.”

Cô thư ký họ Khúc nói thầm gì đó vào tai hắn rồi hắn cười, có vẻ rất vui thì phải. Bảo Bảo vô tình nhìn, máu ghen lại nổi lên. Cô nhìn bằng tên trên áo cô ta, là thư kí trường quay tên Khúc Tiểu Ảnh. Cô nhúu nhúu mày thăm mắng, ai cho cô ta cái quyền đứng gần bạn trai người khác chứ, cứ lại gần đi, hậu quả thì cô mà gánh lấy.

Mọi người tò thái độ vô cùng yên lặng, tất cả đều nghĩ rằng Bảo Bảo lo rằng bạn trai bị cướp nên mới đến đây, không ai biết sự thật cả. Tiếng xe thể thao chạy vào khoảng sân trong biệt thự. Chiếc BMW dừng lại, cửa mở ra, Âu Y Nhược ung dung bước xuống xe, ánh sáng của nữ trang đắt tiền rực rỡ. Chị Âu chậm chậm đi lại cạnh Kỳ Minh Hàn, đưa tay ra trước mặt hắn nói:

“Rất vui được hợp tác nhé?”

Không như những lần trước chị luôn đóng những vai chính diện, lần này chị Âu sẽ đóng một vai phản diện.

Bảo Bảo ngơ ngác ngược mắt nhìn cô gái sang chảnh trước mặt, nhận ra là bản thân có quen nên đứng dậy chào hỏi:

“Chị Âu, xin chào chị.”

Kỳ Minh Hàn giờ tay bắt tay chị Âu nói:

“Khách sáo rồi, chúng ta đã hợp tác rất lâu rồi.”

Âu Y Nhược nhìn hắn gật đầu rồi nói:

“Đúng vậy.”

Nói rồi cô quay sang phía Bảo Bảo nói:

“Đi cùng chị một lát.”

Cô đi theo sau chị Âu, đoàn tháp tùng của chị cứ ùn ùn chạy theo, gập ánh mắt căm phẫn của chị Âu liền dừng lại, đi ra xe.

Âu Y Nhược đưa cô vào trong một căn phòng. Chị đứng khoanh tay ở cửa sổ kiếng cơ hồ nghiêm trọng lắm. Ai ngờ sau khi nghe câu nói này cô mới ngã ngửa, ra là vậy.

“À, Bảo Bảo, chào mừng em đến đoàn phim loại lớn, tất cả mọi người ở đây đều yêu mến em...”

Cử chỉ và giọng điệu hoàn toàn khác, lúc đầu chị ấy nghiêm khắc, khách sáo; bây giờ lại có giọng điệu ôn hoà đến vậy; nhất thời khiến cô chóng mặt.

Âu Y Nhược quay người lại cười tươi như hoa, tóc đen dài óng ả tuyệt đẹp nói:

“Dương Phong có hướng dẫn công việc cho em không?”

Cô thoải mái hơn nói:

“Dạ chưa.”

Chị Âu còn trách cứ Dương Phong không biết tại sao lại không chịu hướng dẫn công việc cho Bảo Bảo gì xất. Chị đi vào trong một căn phòng nhỏ lấy ra một cây bút bi nhỏ rồi nói:

“Cho em, có khi em lại cần dùng.”

Trong lòng cô vẫn chưa ôn hoà có chuyện muốn hỏi nên giữ chị ấy lại nói:

“Vậy công việc của em là giúp mọi người những việc vặt ạ?”

Âu Y Nhược nhún vai nói:

“Cũng có thể, việc của em chị không xem nhẹ nhưng có thể có nhiều người khinh bỉ.”

Cô không bận tâm đến nhiều điều mà Âu Y Nhược nói, chỉ là cô gái họ Khúc kia này giờ có đang đứng cạnh Minh Hàn hay không.

Chị Âu vui vẻ kéo tay cô ra khỏi phòng:

“Đi...đi thôi, chị giúp em biết nhiều người, chắc chắn Kỳ Minh Hàn sẽ không giới thiệu ai cho em cả, hắn là vậy mà.”

Chỉ nghe tới đây cô lại nhức hết cả ruột, chị Âu hiểu anh ấy đến thế cơ à? Cô không thể nhịn được nữa, hỏi chị Âu:

“Chị Âu, làm thế nào chị hiểu anh ấy như vậy?”

Chị Âu thăm đoán trong lòng ắt hẳn cô đang ghen bèn cốc trán cô một cái rồi xoa xoa trán. Âu Y Nhục ôm bụng cười nói:

“Hay nhỉ, chị xem Minh Hàn như một người bạn, cậu ta và chị đã hợp tác rất nhiều đương nhiên hiểu nhau, em ghen hả?”

Cô lắc đầu quầy quậy.

Bảo Bảo nhìn thấy phía cuối hành lang là một khung cửa sổ rộng lớn, còn có một loại hoa hồng leo trên tường, vài bông hoa hồng trắng đang đua rất hoang dã.

Bảo Bảo đi thẳng đến đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy khung cửa sổ như vậy. Chị Âu đi sau cô, đứng cạnh khung cửa sổ nhòm xuống vườn hoa bên dưới. Bảo Bảo nhìn xuống bên dưới, hoa diên vĩ quý hiếm tỏa sắc xanh tím, phía xa xa là một đàn hoa hồng leo thành một cụm, hoa hồng phấn đầy mơ mộng. Thoả mắt, có tiếng sau lưng cô làm cô quay người lại, chị Âu cũng quay người lại.

Cô chợt hiểu ra bản thân thật là quá quắt, đụng một cái là ghen, giọng điệu hỏi lỗi nói:

“Chị Âu, em xin lỗi chị”

Chị Âu lắc đầu nói rồi đi tiếp:

“Không sao.”

Trên hành lang lát đá quý sang trọng, Âu Y Nhục không ngừng huyền thuyên nhiều chuyện trên trời dưới đất. Cô bỗng nhận ra chị Âu giống một người... là Tiêu Mặc. Cách nói chuyện, miệng chồm chồm, mặt tròn long lanh, mũi cao và thon gọn... rất là giống. Câu nói của chị Âu làm đứt mạch suy nghĩ của cô:

“Ồ đây hầu hết mọi người đều đeo bảng tên và chức vụ, em chỉ cần căn cứ vào đó để xưng hô. Tuy nhiên, em cần để mắt tới một vài người rất khó tính.”

Bảo Bảo vừa nghe nhắc đến “khó tính” thì xanh mặt, hấp hấp hồi hồi thiếu điều sắp chết:

“Khó tính... ạ?”

Chị Âu nhìn hành động của cô mà bật cười thành tiếng rồi sau đó mới nói tiếp:

“Một trong những người hay chèn ép người chạy vật là thư ký trưởng quay- Khúc Tiểu Ảnh.”

Cô ngạc nhiên, là cô gái lúc nãy đứng cạnh Kỳ Minh Hàn.

“Khúc Tiểu Ảnh... vâng, em nhớ rồi.” - Cô ghì chặt giọng trong cổ họng, đè nén hết mức.

Chị Âu nhìn thấy cô có vẻ rất tức giận nên hỏi xem cô có sao hay không, cô vẫn lắc đầu, không đại gì mà khai ra mình đang ghen với cô thư ký họ Khúc kia cả. Xem ra con người cũng có lúc lại thâm sâu đến thế cơ.

Chị Âu gật đầu nói tiếp:

“Người thứ hai là phó đạo diễn- Trương Hàn, mọi người gọi anh ta là phó Trương. Người thứ ba là cô diễn viên chính ba- Vương Tử Huyền, cô ta rất kiêu kì.”

“Vương Tử Huyền, là diễn viên nhận giải hoa vàng năm nay có đúng không?” – Cô hỏi.

Âu Y Nhục bữu môi khinh thường, ánh mắt loé lên tia căm ghét:

“Tài năng thì có nhưng lại đồng đánh hết mức, không biết lần này có gây rắc rối gì không đây. Haizz”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 21: Hậu trường (tt)

Dương Phong vui vẻ sửa lại mũ lưỡi trai nói:

“Bối cảnh tốt chứ?”

Chị Âu tiến tới cốc đầu anh một cái:

“Hay nhì! Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Em biết rồi, chị đâu cần phải cốc đầu em thế chứ?” - Giọng điệu của anh uỷ khuất vờ tội nghiệp nói.

Cô nhìn anh nói:

“Chào anh, Dương Phong.”

Anh gật đầu cười. Anh chợt nhớ lại ngày hôm trước khi mang hai chú cún đến trung tâm. Ngày hôm đó cô đã rất vui vẻ, cún màu nâu do anh đặt tên là Tiểu Phong, còn cún màu trắng được Bảo Bảo đặt tên là Tiểu Bảo. Cứ mỗi lần gọi tên chúng như gọi tên chính mình vậy.

Dương Phong xoay người đi xuống cầu thang, dứt tay vào túi quần nói:

“Đi thôi, mọi người đã đến đủ rồi.”

Máy quay được lắp đặt kĩ lưỡng, tới tận năm máy quay. Dương Phong ngồi trên ghế rất nghiêm túc, tay cầm loa chốc chốc lại chỉ huy. Kỳ Minh Hàn hình như không chú ý đến cô. Điều này làm cô thấy thật khó chịu. Cô được đạo diễn hậu cảnh Từ Di hướng dẫn cầm miếng chắn sáng hắt vào diễn viên. Tuy là con gái nhưng Từ Di rất sắc sảo, hành động lại kiên quyết, rất đáng học hỏi. Từ Huyền từ cầu thang đi xuống, vận một chiếc váy trắng tinh khiết, máy quay tập trung ghi hình. Tiếng loa của Dương Phong vang lên:

“Minh Hàn, vào.”

Kỳ Minh Hàn từ cửa chính đi vào, máy quay thứ hai khởi động, Bảo Bảo mang tấm chắn sáng đứng đối diện hắt đứng chéo sang bên phải, ánh sáng hắt vào người hắt rất tốt. Hắt vờ như không nhìn thấy cô, một đường đi thẳng tới ôm Từ Huyền. Mặc dù chỉ là diễn xuất nhưng cô lại thấy ảm ức thế nào đó.

Hoàn thành cảnh 1, các diễn viên đều ra xe make up lại. Không biết đoàn make up của Kỳ Minh Hàn đến từ lúc nên Bảo Bảo không để ý nhiều. Dương Phong xem lại cảnh quay, nhắc anh quay phim chú ý một chút. Cô đi ra xe của đoàn phim lấy nước vào. Trời rất nóng nên ai nấy đều rất vui vẻ lấy nước từ tay cô.

Khúc Tiểu Ảnh nắm xấp kịch bản ghi ghi chép chép. Phân cảnh nhiều đến nỗi rối tung lên. Bảo Bảo đem chai nước đến trước mặt cô ta, nói:

“Trời rất nóng, chị uống đi.”

Khúc Tiểu Ảnh căm ghét nhìn cô, giận cá chém thớt mà mắng:

“Đẹp giùm tôi, tôi bận lắm, đứng có quấy rồi tôi đây.”

Âu Y Nhược trang điểm xong nghe tiếng của Khúc Tiểu Ảnh bèn lại gần cô ta. Bảo Bảo chỉ buồn lấy lại chai nước rồi đi ra ngoài. Cô bắt gặp ánh mắt căm phẫn của chị Âu chuẩn bị trả thù thì ngay lập tức kéo chị ra ngoài nói:

“Chị định làm gì vậy? Ngày hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, sẽ không hay nếu mọi người nghĩ em gây chuyện đâu!”

“Nhưng...” - Chị Âu nhăn nhăn không muốn nhìn người họ Khúc kia.

“Không nhưng gì cả, một điều nhìn là chín điều lành mà.” - Tuy nhường nhịn vẫn tốt nhưng cũng có giới hạn, cô tuy không xấu nhưng sẽ ác khi cần, Khúc Tiểu Ảnh kia rồi một ngày nào đó sẽ không còn dám lại gần Kỳ Minh Hàn nữa.

Bảo Hân học trực tuyến trên mạng một lớp dạy thủ thuật chụp ảnh và chỉnh sửa. Mặc dù chỉ là phóng viên săn tin vẫn nên biết chụp hình, mỗi lần ra ngoài phỏng vấn lại phải kéo theo một nhiếp ảnh gia của toà soạn thì thật là rắc rối.

Tiêu Mặc ngồi trên máy bay về thành phố X. Mẹ cô gọi điện đã phát hiện ra một bí mật của cha cô. Thật ra sự thật nào cũng vậy. Cô đang vui chơi ở bờ biển In-đô-nê-xi-a liền bị gọi về. Cái gì là cha con phản bội mẹ, cái gì là con có chị gái chứ?

Máy bay đáp xuống sân bay của thành phố X. Tiêu Mặc lại gần băng chuyền lấy hành lý liền và phải một phóng viên. Chắc là cô ta vội vàng đi đâu đó. Chỉ còn một chuyến bay đến đảo Z thôi sao, nghe nói nơi đó là nơi tập kích quân phản cách mạng. Chẳng lẽ cô ta được cử đi lấy tin ở nơi nguy hiểm như vậy hay sao, phóng viên là nghề thật là quá nguy hiểm, càng nghĩ lại càng thấy sợ hãi.

Trên đường về nhà cô nhắn tin cho Bảo Bảo biết.

Cùng lúc đó Bảo Bảo đang tức tối ăn cơm trong xe cùng chị Y Nhược. Từ lúc đến phim trường Kỳ Minh Hàn không chịu nói chuyện với cô.

Tranh thủ giờ nghỉ trưa cô đi dạo dưới tán cây ngoài đường phố. Nói ngoài đường phố nhưng thật ra vì dinh thự này hoàn toàn tách biệt với thành phố ồn ào bên ngoài. Đường vắng đến nỗi hiếm khi có một người đạp xe đạp đi ngang qua cô.

Kỳ Minh Hàn lật qua lật lại kịch bản dài. Đột nhiên hắn nhớ tới Bảo Bảo sáng giờ có vẻ buồn. Đúng là hắn không quan tâm gì đến cô thật rồi. Thảo nào cô lại buồn như vậy. Quanh quẩn trong dinh thự vẫn không tìm ra được cô, hắn đi ra ngoài. Bên ngoài con đường dài hun hút rợp bóng mát. Không hiểu sao màu xanh lại thu hút hắn nhiều đến mức hắn không cưỡng được mà thông dong đi dạo. Bảo Bảo đi đâu hắn không biết lại có tâm trạng đi dạo nhiều lúc hắn vô tâm quá rồi.

Cũng may Bảo Bảo cách nơi Kỳ Minh Hàn đứng tầm 4, 5 cây đại thụ. Hắn ỉ ới gọi tên cô:

“Bảo Bảo, đợi anh với!”

Cô nhận ra tiếng hắn, định đáp lại nhưng thôi, cô vẫn hướng về phía trước, ngẩng cao đầu mà tiếp tục bước đi.

Kỳ Minh Hàn hí hục đuổi theo. Hắn biết cô giận hắn nên mới làm như vậy. Hắn vẫn đuổi theo, cô vờ không nghe thấy càng đi nhanh hơn.

Cuối cùng chân ngắn của cô vẫn không đâu lại được chân dài của hắn. Kỳ Minh Hàn dẫn tay cô lại, cô hất tay hắn ra, hét lớn vào mặt hắn:

“Bỏ ra, anh đâu còn cần em nữa.”

Kỳ Minh Hàn vẫn kiên nhẫn không nói gì. Bảo Bảo nhìn thái độ im lặng của hắn máu giận lại sôi sùng sục, đâm thình thịch vào ngực hắn, quát lớn:

“Anh nói đi, anh không cần em nữa đúng không?”

Đây là lần đầu tiên tức giận với hắn, lần đầu tiên lớn tiếng với hắn và cũng là lần đầu tiên khóc trước mặt hắn.

Cô đã rất tổn thương tới mức bất lực ngồi xuống vệ đường, bụng mặt khóc. Kỳ Minh Hàn một mực im lặng để cô trút hết bực tức rồi mới ngồi xuống vệ đường cạnh cô, ôm cô vào lòng thủ thỉ:

“Anh xin lỗi, tại anh, do anh. Em đừng khóc nữa, khi em khóc anh rất ghét.”

Bảo Bảo đẩy hắn ra, đứng dậy lau nước mắt, khoanh tay thút thít hỏi:

“Tại sao cả buổi sáng anh không nói chuyện với em?”

Cảm giác áy náy dồn vào tâm trí hắn. Tuy nhiên hắn vẫn trả lời:

“Anh học thoại.”

Giọng điệu của cô lại trở nên thách thức, hỏi lại hắn:

“Hay là anh mãi nói chuyện với chị họ Khúc nên quên mất em?”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22: Hậu trường (tt)

Câu nói xoáy vào tâm can hắn. Cô thật là quá đáng, tối qua hắn phải thức khuya làm việc nên không thể học thoại. Sáng nay hắn tranh thủ thời gian để thuộc chúng nên không nói chuyện với cô, không ngờ cô lại giận đến vậy. Còn việc của Khúc Tiểu Anh kia là vì cùng sinh hoạt trong cùng một đoàn phim nên đôi khi thân cận quá mức, tất cả là do cô hiểu lầm đấy thôi.

Bảo Bảo không thấy hắn trả lời trong lòng vô cùng tức giận, giận dữ bỏ về dinh thự.

Hồi lâu hắn mới nhận ra cô đã đi từ khi nào. Không kịp tìm cô để giải thích thì Dương Phong đã gọi hắn quay về dinh thự.

Buổi chiều hôm đó hắn quên lời thoại suốt, quay đi quay lại nhiều lần khiến cho cả đoàn phim căng như dây đàn, Dương Phong nóng bức tu nước ừng ực. Kỳ Minh Hàn không chịu tập trung quay, cứ lúc nào hắn nhìn về phía cô thì cô lại quay đi hướng khác khiến hắn đau đầu. Diễn viên nam chính mà không chịu tập trung thì ai có cố gắng thế nào cũng vậy thôi.

Buổi quay tan, Bảo Bảo trốn đi đâu đó hắn tìm mãi mà không thấy. Hắn cứ tưởng cô đón taxi về nhà rồi nên yên tâm lái xe về nhà. Mọi người về gần

hết chỉ còn Âu Y Nhựt và Dương Phong.

Lúc này Bảo Bảo mới rón rén đi ra, vỗ vai chị Âu nói:

“Chị đi uống rượu với em không, em mời.”

Y Nhựt ngạc nhiên:

“Sao không mời mọi người?”

Bảo Bảo lắc đầu:

“Có người em không muốn mời!”

Âu Y Nhựt hiểu ý gật đầu.

Dương Phong dọn xấp kịch bản vào ba lô, bất ngờ nhìn cô hỏi:

“Em chưa về sao?”

“Anh đi uống rượu với em chứ?”

Anh không hiểu tại sao cô lại mời anh uống rượu, chắc là có chuyện buồn.

Xe dừng trước một quán rượu bình dân, cô và Chị Âu xuống xe trước, Dương Phong xuống sau.

Người trong quán đều rất ngạc nhiên bởi người thuộc giới thượng lưu như anh và chị Âu hiếm khi lại vào một quán rượu bình dân thế này.

Bảo Bảo ngồi vào bàn gọi một chai rượu. Dương Phong ngồi xuống thì xe taxi cũng vừa đi. Chị Âu đứng lóng ngóng dùng khăn ăn lau sạch ghế ngồi rồi mới ngồi xuống.

Chủ quán mang ra một chai rượu và hai đĩa mồi nhắm. Rượu vừa đặt xuống bàn cô đã lấy bật nắp mở chai rượu, rót rượu vào ly của Dương Phong và Âu Y Nhựt; còn cô thì này giờ đã uống tận 3, 4 ly. Mặc dù cô chưa ăn gì nhưng vẫn uống, cứ như rượu là nước vậy. Dương Phong đành lấy ly rượu từ tay cô, một hơi uống cạn rồi nói:

“Ăn gì đi, đừng uống nữa.”

Chị Âu thì ngồi nhắm mồi, chốc chốc lại đưa ly rượu lên môi nhấp một ngụm, trông rất chuyên nghiệp, uống rượu thì rất bài bản, mơ hồ cất tiếng nói:

“Có chuyện gì đó phải nói ra chứ!”

Bảo Bảo gượng cười:

“Không có chuyện gì cả, em muốn mời hai người đi uống rượu thôi mà.”

Anh hồ nghi đặt ly rượu xuống bàn, rõ ràng là có chuyện buồn. Đây là lần đầu tiên cô như vậy trước mặt anh.

Cô bán mạng uống hết chai rượu này đến chai rượu khác. Dạ dày cô co thắt đau đớn, men rượu như sát muối nhưng cô không nói gì, lại cố kìm nén, im lặng chịu đựng. Tại sao Kỳ Minh Hàn lại không chịu nói chuyện với cô chứ? Lại chẳng nghĩ đến cô một lần nào? Lúc sáng Khúc Tiểu Ảnh đã nói gì với anh, tại sao anh lại cười? Càng nghĩ càng ảm ức trong lòng, cứ thế dần vò bản thân đến mức say không còn biết trời mây, Dương Phong ngăn cản cô cô cũng không chịu nghe. Cô đau đớn ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Dương Phong lo lắng chạy theo cô. Âu Y Nhựt lo lắng đuổi theo Bảo Bảo thì điện thoại có tin nhắn nên phải về trước.

Dương Phong đứng trước phòng vệ sinh chờ cô. Cô lững thững từ trong nhà vệ sinh đi ra. Dương Phong vội vàng đỡ cô. Cô lười biếng dựa vào ngực anh, mặc anh diu vào ghế.

Anh tính tiền rồi diu cô đứng dậy. Ở đây không có taxi nên anh diu cô đi xa hơn một chút chợt nhớ ra cô bị đau dạ dày nên đặt cô dựa vào ghế đá ven đường rồi vào một mình đi vào cửa hàng tiện lợi mua thuốc giải rượu cho cô. Lúc đi ra không thấy cô đâu, anh ngo qua ngo lại tìm cô mới thấy cô đang ngồi bên vệ đường ở một ngã ba.

Bảo Bảo đầu óc quay cuồng ngồi bên vệ đường, đầu tóc thì rối bù, túi xách bị vứt sang một bên, giày cao gót bị văng ra giữa đường, nhìn cô tệ, rất tệ.

Dương Phong lại gần cô đỡ cô ngồi dậy. Bảo Bảo đứng lóng ngóng rồi loạng choạng rồi ngã xuống đất, anh đành cõng cô về nhà. Khó khăn lắm anh mới cho cô uống được một ít thuốc giải rượu. Cô trên lưng anh không yên vị huyền thuyên đủ thứ, anh đành bó tay lắng nghe. Nào là Kỳ Minh Hàn anh đợi đấy rồi là chị không được lại gần anh Minh Hàn. Anh ngầm hiểu được lý do tại sao cô lại uống rượu. Đổi qua chiều huyền thuyên là chiều khóc sụt sướt, cô vỗ vỗ lên vai anh.

Dạ dày cô bốc đồng biểu tình, dồn lên tận cuống họng rồi không kiềm được mà phun ra ngoài. Bãi nôn vãi ra đầy nền đất, văng lên ống quần anh. Anh đứng nhìn bãi nôn, ba chân bốn cẳng cống cô chạy biến.

Đón tận hơn cả chục chiếc xe nhưng chẳng ai chịu chờ cả. Một phần vì Bảo Bảo đang say, trên quần anh lại vương vãi vết nôn, tài xế nào nhìn thấy đều chạy mất hướng chỉ là chờ. Thứ hai là họ e ngại chờ người say rất dễ bị quỵ tiền. Vì vậy, anh quyết định cuộc bộ về. Cô uống xong thuốc giải rượu thì nằm yên trên lưng anh ngủ khi y hết em bé ngủ trên lưng mẹ.

Một nụ cười chợt hiện trên đôi môi anh.

Kỷ Minh Hàn lái BMW phóng nhanh trên đường phố. Ngày hôm nay hắn phải học thuộc kịch bản rất nhiều, Bảo Bảo lại giận hắn, chi nhánh ở Thành phố Y lại xảy ra chuyện, chưa bao giờ hắn thấy mệt mỏi đến như vậy. Cô lại còn không chịu nghe lời hắn, bỏ về một mình.

Tiếng nhạc xập xình bao phủ cả quán bar có tên Rượu Ngọt, BMW dừng lại trước cổng, phục vụ nhận lấy chìa khóa từ tay của Kỷ Minh Hàn mang xe của hắn đi.

Dưới ánh đèn màu nhấp nháy phức tạp, Mạc Khải Nghiên phong lưu ngồi trên ghế cùng mấy cô chân dài đùi thon, miệng nhấm nháp ly cocktails màu xanh dương đắt tiền. Kỷ Minh Hàn mở cửa bước vào, bất giác đưa cổ tay nhìn vào đồng hồ, kim giờ chỉ vạch số 10. Ngay lập tức ánh sáng kim cương trên đồng hồ thu hút ánh nhìn của mấy cô tiếp viên, mấy cô ả ọ ọ định bắt chuyện với hắn liền bị bật miệng bởi xấp tiền của Kỷ Minh Hàn ném vào người. Mấy ả còn mặt dày tới mức tranh dành số tiền hắn ném ra, cũng phải, ngay cả cái nghề của bọn họ cũng là một thứ rẻ tiền. Chính bọn họ đang tự hạ thấp chính mình.

Kỷ Minh Hàn đi thẳng về phía quầy bar, gọi một ly vang trắng 45 độ.

Mạc Khải Nghiên từ xa đã nhìn thấy bóng Kỷ Minh Hàn, anh rời khỏi quầy bar, mấy cô gái định đi theo anh nhưng phải dừng lại khi gặp ánh mắt sắc như lưỡi dao của Mạc Khải Nghiên. Anh vỗ vai Kỷ Minh Hàn, lắc lắc ly cocktails trên tay hỏi:

“Kỷ Minh Hàn, cậu sao thế hả?” -Giọng anh lại vô cùng khách sáo.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 23: Hậu trường (tt)

Kỷ Minh Hàn uống hết ly rượu vang rồi gọi một ly khác, gằn giọng trả lời:

“Không có gì.”

Đường đường là bạn bè hơn 10 năm trời tại sao anh lại không hiểu hắn chứ. Lần này chắc cãi nhau với cô bé Bảo Bảo kia rồi.

Anh vút vút mái tóc đỏ, dựa lưng vào quầy bar, gọi một ly Cognac. Màu sắc óng ánh mượt mà nom rất vui mắt. Màu rượu đỏ bí ẩn, rực rỡ như màu tóc anh, mà mịn và ranh mãnh.

“Cậu đừng xem thường tôi chứ, cậu và cô bé Bảo Bảo cãi nhau à?”

Hắn bị nắm thóp nên gật đầu. Không có gì nguy hiểm bằng bạn bè lâu năm. Quá hiểu nhau đến nỗi phải đề phòng.

Đúng là Kỷ Minh Hàn, làm người ta giận rồi không thèm xin lỗi. Mạc Khải Nghiên nhẫn nại uống hết ly rượu, hơi thở toát lên mùi rượu đầy quyền rũ nói:

“Con gái ấy mà, cứ đi tìm cô ấy, mua quà hoặc hôn cô ta vài cái thì cô ta sẽ hết giận ngay.”

Kỷ Minh Hàn một hơi uống cạn ly rượu, hình như là chợt nhớ tới chuyện gì đó nên một mạch đi khỏi quán bar. Mạc Khải Nghiên tính tiền cho hắn, trong lòng tâm trạng lại rất phức tạp. Chuyện bạn mình lo còn chuyện mình thì cứ bỏ xó, quả thật dư hơi.

Ương Bảo Hàn đẩy cửa bar đi vào trong, đèn điện màu quay quay chiếu lên người cô, lộ rõ từng ngón áo, một bộ quần áo ôm sát màu đen hắc ám, trông cô y hệt một mafia đích thực. Dưới sự bao trùm của âm nhạc ồn ào, cô đi thẳng vào quầy bar.

Đêm đã hơn 10h nhưng bây giờ mới là thời gian mà người ta vui chơi. Không ai nghĩ một sinh viên như cô lại có mặt ở một nơi nổi tiếng với tai tiếng nghiện ả a phiến, thuốc lá và rượu lậu.

Mạc Khải Nghiên từ xa đã nhìn thấy Ương tiểu thư ăn mặc sexy lại gần mình. Anh giờ tay gọi cô:

“Ưong Tiểu thư.”

Bảo Hân này giờ đến giờ chưa tìm được người quen đành đi về phía anh, ngồi xuống ghế và gọi bartender (1) một ly cocktails hương dâu.

(1): Người pha chế ở quầy bar.

Mạc Khải Nghiên vờ khách sáo nói:

“Họp báo hôm trước...”

“Tôi không biết họp báo gì cả nhưng tôi sẽ không kết hôn với anh.” - Cô chớp ngay câu nói của anh, triệt tiêu ngay lập tức ý định của anh. Rút kinh nghiệm từ lần trước, cô tuyệt đối sẽ không để anh nắm thóp.

Anh nhướn vai trả lời:

“Tôi có nói sẽ kết hôn với tiểu thư sao?”

Cô bị hấn trả một đòn đau đớn, ập a ập ứng trả lời:

“Rõ ràng là...rõ ràng là vào lần họp báo...anh nói...”

Anh cười khi khi uống một ngụm rượu, cô cũng vờ cười cười uống ly cocktails, ra vẻ bất cần đời nói:

“Vậy thì sao?” – Cô nói.

“Tôi và tiểu thư sẽ làm một hợp đồng.”

Cô nhìn anh:

“Là hợp đồng hôn nhân hay sao?”

“Đúng, các giấy tờ ở cơ quan thẩm quyền sẽ được kí hợp pháp. Tuy nhiên tôi và tiểu thư sẽ có riêng một bản hợp đồng ràng buộc hai bên. Thời hạn hợp đồng là 1 năm, hết hạn chúng ta ly hôn.”

Bảo Hân ngơ ngác nhìn anh. Chẳng phải lại giống như trong tiểu thuyết hay sao? Hợp đồng có thể có, còn yêu thì never. Cô chấp nhận:

“Cạn ly, chúc mừng hợp đồng ký kết.”

Cô cạn ly với anh uống cạn, cười nói:

“Mong anh sẽ tuân thủ.”

--- ----- ---

Kỷ Minh Hân đeo tai phone gọi điện thoại cho Âu Y Nhược. Gần 11h đêm, Âu Y Nhược đang thả người ngon giấc trên giường thì chuông điện thoại reo, chị ưỡ ể oải một lúc lâu mới bắt máy:

“A lô, cái quái gì vào nửa đêm vậy?”- Chị quát giọng tức giận la lớn trong điện thoại.

Kỷ Minh Hân nhủ mảy nghe âm thanh chất chứa của đầu dây bên kia, trầm tĩnh một lát mới hỏi:

“Bảo Bảo... đã về nhà chưa?”

Âu Y Nhược ngáp ngắn ngáp dài vài cái, kéo chăn lên rồi trả lời:

“Dương Phong đưa em ấy về rồi.”- Giọng chị là lạ do thời tiết lạnh nên biến đổi.

Trong đầu hần xuất hiện một tia nghi ngờ. Tại sao Dương Phong không gọi cho hần đến đón Bảo Bảo?”

Trong khi đó Dương Phong không biết địa chỉ nhà cô nữa cơ mà.

“Cảm ơn, ngủ ngon!” - Hần vội vàng nói rồi vội vàng cúp điện thoại.

Dương Phong đưa Bảo Bảo về nhà trong trạng thái say khướt, miệng không ngừng lẩm nhẩm điều gì đó.

Dương Phong chép miệng giờ cô tay lên xem, đã hơn 11h đêm rồi.

Tiếng thang máy kêu “Ting” thông báo đã đến nơi. Anh đi ra khỏi thang máy, đứng trước cửa nhà vừa mở khóa vừa đỡ cô đang nằm trên lưng.

Cửa mở, anh đưa cô vào trong nhà rồi đặt cô nằm ở ghế sofa còn mình thì mang quần áo đi tắm. Thuốc giải rượu phát huy tác dụng, bụng cô đỡ đau, ý thức được mình hẳn hơn trước. Cô miên man ngồi dậy. Xung quanh im lặng chỉ nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Cô lắc lắc đầu cho tỉnh táo mới nhớ ra người đỡ mình về là Dương Phong. Cô quay qua quay lại mà chẳng thấy anh đâu, căn phòng cô đang ngồi mang lại một cảm giác lạ lẫm khiến cô mơ hồ lo lắng mà cất tiếng gọi:

“Anh Phong, anh có ở đây không?”

Sau câu nói của cô không có một lời nào đáp lại, không gian tĩnh lặng đến ghê người. Cô bắt đầu thấy lo lắng, loạng choạng ngồi dậy, đi theo hướng có tiếng nước.

Cô nín thở mở cửa một căn phòng. Tiếng nước ngày một lớn hơn. Một căn phòng khác mở ra, có gương và bồn rửa mặt, vẫn không có ai. Còn nữa, vẫn còn một căn phòng có cửa thông với nhà vệ sinh. Cô đi lại gần, tiếng nước nghe rõ mồn một.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, cô thót tim lùi về phía sau. Nền nhà trơn trượt dưới bàn chân không mang dép của cô thoáng chốc trở thành nền trượt băng khiến cô không tự chủ ngã ngửa ra phía sau.

Dương Phong bước ra từ phòng tắm đột ngột ôm eo cô đỡ ngược trở lại, tránh cho cô khỏi bị ngã. Tay anh hoàn hảo đặt trên eo cô. Cô nghiêng người tạo ra góc chéo hoàn mỹ. Một chân rời nền và một chân nhón, trọng lượng cơ thể cô đứng vững chỉ dựa vào người anh.

Dương Phong mới tắm xong chưa kịp lau khô tóc, những giọt nước lăn tăn trên khuôn mặt góc cạnh của anh, chốc chốc lại nhỏ giọt lên trên người cô. Bảo Bảo chớp chớp mắt không hiểu chuyện gì xảy ra. Dương Phong cười, không biết vì sao lại cười. Vì vui hay vì hạnh phúc? Cả hai ngại ngủ đêm đó một, thường thì những cảnh này chỉ thoáng qua trong phim, ngoài đời chưa chắc đã có.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24: Tôi đến đón cô ấy

Cô thức tỉnh thoát khỏi vòng tay anh, e ngại quay mặt đi nơi khác. Dương Phong ngại ngủ quay mặt đi chỗ khác, đi ra khỏi phòng.

Bảo Bảo đứng lạng một lát rồi mới đi ra ngoài.

Dương Phong đi vào phòng ngủ mặc quần áo. Cô vừa đi ra vừa nhìn xung quanh căn nhà. Nhà tuy không lớn như nhà của Kỷ Minh Hàn nhưng lại rất ấm cúng, nội thất tương đối ưa nhìn, tông màu chủ đạo là màu nâu đỏ trộn sữa vô cùng nhạt nhòa. Ở giữa nhà là bộ sofa màu da màu trắng, trông rất sáng lạn. Chỉ có một thứ rất thiếu chính là tình cảm gia đình, nhà anh chắc chắn hiếm khi có ai đó vào nhà chơi hay làm tiệc, đến nỗi nhà không có hơi người. Công việc của anh luôn ở ngoài thì làm sao thường xuyên về nhà được.

Kỷ Minh Hàn phóng xe nhanh trong đêm tối. Tiếng động cơ sắc xé vào màn đêm vô tận lại rất khản trương như lòng hấn đang rối bời lúc này. Mong rằng cô không có chuyện gì.

Anh đi ra ngoài, cả hai im lặng, không khí gượng gạo bao trùm nơi đây. Dương Phong đi lại phía tủ lạnh, lấy ra một chai nước, rót vào ly mang ra cho cô. Cô nhận lấy ly nước rồi ngửa cổ uống một ngụm. Cô đã tỉnh táo và hoàn toàn nhớ được mình đã làm được gì khi nằm trên lưng anh. Anh ngồi xuống ghế. Cô nhìn anh e ngại nói:

“Lúc tối...em cảm ơn và xin lỗi!”

Anh dùng điều khiển mở vô tuyến, lắc đầu nói:

“Không có gì và không sao.”

Câu trả lời của anh phá vỡ bầu không khí, mang đến màu sắc gây cười cao.

Hơn 11h đêm, phim điện ảnh chiếu trên các kênh hầu hết đều là bom tấn mỹ, đã lỡ xem rồi thì không cách nào thoát ra được.

Dương Phong đi vào bếp tìm xem có bóng ngô hay không. Cuối cùng anh lại mang ra một túi khoai tây thái. Anh mở túi. Cô vừa xem phim vừa nói:

“Anh cho em ở nhờ một đêm nhé.”

Anh cười cười đáp lại:

“Vậy em tính rằng anh sẽ để em về vào hơn 11h đêm hay sao?”

Cô ném miếng khoai tây vào miệng vui vẻ nói:

“Tạm được.”

“Em đang nói về câu trả lời của anh hay món khoai tây này.”

Cô che miệng, nói:

“Ồ, chắc là cả hai.”

Cô ngẫm lại chợt thấy sao mình điên rồ đến vậy. Cô đang nói về chuyện gì cô cũng không biết, một câu chuyện không đầu không cuối gì cả, thật là ngớ ngẩn.

Bộ phim quá hay, hay đến mức cả hai im lặng để nghe từng câu từng chữ của nhân vật trong bộ phim “Hội bạn gái và chiếc quần phiêu lưu”. Ôi, nó ngớ ngẩn ngay từ tên của nó. Câu chuyện kể về 4 cô bạn thân chuyện nhau một chiếc quần jeans. Hai trong 4 cô một người là nhà khảo cổ, một người luôn đứng sau sân khấu nhờ tài năng và sự may mắn của chiếc quần mang lại đã trở thành một diễn viên kịch thành công, kết thúc là chiếc quần mất tích.

Cô tiếc nuối nhìn màn hình tivi, anh định tắt nhưng cô ngăn lại, chuyển một kênh khác. Anh lo lắng nhìn cô nói:

“Sao em không đi ngủ?”

Cô lắc đầu nói:

“Em chưa muốn ngủ.”

Anh im lặng để cô xem tiếp.

Bộ phim hấp dẫn lôi Bảo Bảo từ nơi này sang nơi khác. Chuông cửa vang lên, cô không nghe thấy gì, tâm hồn treo ngược trên màn hình vô tuyến.

Anh vội ra mở cửa, bóng dáng cao lớn của Kỷ Minh Hàn hiện ra, anh nhướn mày nói:

“Đến rồi.”- Đây là điều mà anh đã đoán trước.

Kỷ Minh Hàn nhìn vào trong nhà, nhìn thấy Bảo Bảo đang ngồi trên sofa. Hắn đi ngang qua vai anh, nói nhỏ: “Tôi đến đón cô ấy.”

Dương Phong nhìn theo hướng Kỷ Minh Hàn đang đi tới, trong lòng cảm xúc hỗn độn, một bên muốn giữ cô lại một phần lại muốn Kỷ Minh Hàn đưa cô đi. Bảo Bảo nghe tiếng nói chuyện nên ngước lên nhìn mới bất gặp ánh mắt của hắn, ánh mắt rất tức giận.

Cô hoảng hốt đứng phắt dậy, ấp a ấp úng nói:

“Minh... Minh Hàn, anh...”

Hắn không cho cô cơ hội nói nhiều, nắm cổ tay cô kéo đi, trong lòng rõ ràng biết Dương Phong không làm gì cô và nhưng trí óc lại muốn đưa cô trở về nhà ngay.

Tâm trạng của Bảo Bảo đang rất hưng phấn liền bị hắn dập tắt, trước khi bị hắn kéo ra khỏi nhà còn ngoảnh lại dặn dò Dương Phong:

“Mark, anh xem giúp em anh ta sau này có ra tù và lấy vợ được không nhé!”

Cô bị hắn lôi vào xe không thương tiếc. Kỷ Minh Hàn vừa giận vừa lo cho cô bèn đem hết chúng nhét vào động cơ xe, đến nỗi xe khởi động cũng phát ra âm thanh khó nghe. Cô nhìn thấy hành động tức giận của hắn sợ hãi không dám nói một lời nào nữa.

Cô vờ dỗi không chịu nói chuyện với anh, quay mặt nhìn ra ô kính bên ngoài.

Hắn tức giận đạp cần xe chạy thật nhanh trên đường. Cô choáng váng trước tốc độ này nên không dám nhìn ra ngoài.

Rồi bỗng nhiên anh phanh gấp, cô nhào tới trước xuýt nữa là đập đầu vào ô kính trước. Cô vừa định lên tiếng mắng anh thì cổ ngay lập tức bị ghi chặt, kéo sát cạnh hắn.

Màn đêm tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người. Cô lạnh nhạt không nói câu nào. Hắn nhìn sâu vào trong mắt cô, dường như muốn nói gì đó. Cuối cùng hắn cũng lên tiếng:

“Lần sau đừng như vậy nữa, anh rất ghét.”

Cô rất căng thẳng không hiểu rốt cuộc hắn là có ý gì.

Lần đầu tiên trong thanh âm hắn nói ra lại tồn tại sự nhu nhược như vậy. Trong ánh đèn đường mờ ảo, cô mơ hồ nhìn thấy ánh mắt u buồn của hắn. Hắn đang buồn vì cô giận hắn hay buồn vì cô ở nhà Dương Phong. Chợt trong lòng cảm thấy dâng lên cảm giác tội lỗi, một tội lỗi vô tình làm người mình yêu bị tổn thương hay sao?

Ánh mắt hắn nhìn cô ôn nhu chưa từng thấy. Trong ánh mắt vừa có sự trách móc, vừa có sự dịu dàng như một lời xin lỗi lại là một thứ gì đó rất bất đắc dĩ. Chắc có lẽ cô hiểu lầm hắn thật rồi.

Kỷ Minh Hàn kéo cô sát lại gần hơn một chút, mơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở mỗi lần hắn thở ra. Cô vừa mở miệng nói định xin lỗi hắn:

“Em...”

Kỷ Minh Hàn dùng tay nâng cằm cô lên một chút, đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt. Hơi ấm từ môi hắn hóa giải tất cả. Bảo Bảo nhắm mắt tựa vào vai hắn, ghé gần tai hắn nói nhỏ:

“Em...xin lỗi.”

Hắn đưa cô về nhà, Vân Thuần đã ngủ trước, Bảo Bảo hạnh phúc đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi ra ban công hóng gió. Hơn 11h tối không khí trở nên rất lạnh nhưng trong lòng cô lại rất ấm áp, ấm hơn bất kì thứ gì. Cô nhìn lên bầu trời đầy sao thẫm nhu:

“Ba mẹ ơi, anh ấy là Kỷ Minh Hàn, người mà con yêu nhất trên đời này. Ba mẹ thấy anh ấy thế nào? Có phải rất tốt không?”

Cô tin tưởng lựa chọn của mình không sai, chắc chắn là vậy. Cho dù con người hắn có như thế nào chỉ cần luôn như vậy, mãi mãi như vậy thì thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25: Vậy thì em sẽ nuôi anh.

Ngày hôm sau, Bảo Bảo mở điện thoại mới thấy tin nhắn của Tiêu Mặc, rốt cuộc cô ấy cũng về rồi. Cô định gọi điện cho Bảo Hàn không ngờ cô nàng lại gọi cho Bảo Bảo trước, xuýt nữa làm cô hết cả hồn.

“Tiêu Mặc về rồi đấy.” - Tiếng Hàn Hàn ong ong trong điện thoại.

“Mình mới biết.” - Cô hụt hững đáp lại, cứ tưởng mình là người đầu tiên biết, ai ngờ....

Hàn Hàn nghe giọng của Bảo Bảo xong mới nói tiếp:

“Sang nhà cậu ấy đi!”

“Thành phố X thiếu gì nơi tụ tập, tại sao lại phải đến nhà cậu ấy?” - Giọng điệu cô chút miễn cưỡng.

“Cậu nói gì vậy? Đừng nói là cậu sợ đặc tội với hiệu trưởng Dương đấy nhé?”

Bị nói trúng tim đen cô không còn gì chối cãi, đành ậm ừ gật đầu. Bên kia đầu dây Bảo Hàn phá lên cười rồi trêu cô là nhát gan, chuyện bé xúy vậy mà cũng sợ.

“Cậu cười đủ chưa hả?” - Bên này Bảo Bảo tức giận chống hông nói.

Bảo Hàn đứng dậy lại gần tủ quần áo lựa chọn vài bộ rồi nói:

“Được rồi, biết rồi, vậy có đi không?”

Bảo Bảo đầu dây bên này cười cười đứng dậy khỏi giường rồi vào nhà vệ sinh.

“Đi, được chưa? Ra đón tớ nhé!”

Hàn Hàn cúp máy, mang quần áo vào phòng thay đồ.

Bảo Bảo nhìn vào gương trước mặt, vút vút tóc buộc lên cao.

Đánh răng rửa mặt xong, cô mở tủ quần áo ngắm qua lại một lượt, cô định gọi nhờ Vân Thuần giúp mới nhớ ra cô bé đã đi học.

Phải mất rất lâu cô mới chọn được một chiếc áo lệch vai và váy ngắn, trông cũng không tệ.

Nhìn mình trong gương cô rất vừa ý, dù sao cô cũng không gầy lắm, đến thế là vừa.

Cô ra ban công chờ Bảo Hân đến. Đột nhiên cô nhìn ra phía sân thượng nhà hân, nãy ra vài ý tưởng chọc phá hân. Cô khéo léo leo qua nhà hân. Cửa trước phòng hân bị khóa mật mã. Cô nhớ ra hân từng nói là mật khẩu phòng được đổi theo ngày sinh của cô- ngày 7/7.

Cũng may là đúng, cửa mở ra. Kỳ Minh Hân nằm trên giường ngủ say. Cô ngồi trên cạnh giường nhìn hân ngủ, chỉ là ngủ thôi tại sao lại cứ phải bày bừa thế. Trên giường nào là điện thoại, laptop rồi còn cả xấp kịch bản dày cộm nữa chứ.

Bảo Bảo rón rén ngồi xuống ghế cạnh đàn piano.

Cô nhìn đàn piano sáng bóng. Niềm đam mê về đẹp của cô khiến cô chạm tay lướt lướt nhẹ trên phím đàn, lại lỡ tay nhấn mạnh một cái. Tiếp đó là một loạt âm thanh chói tai làm hân choàng tỉnh. Chưa có âm thanh nào kinh khủng như vậy.

Bảo Bảo hoảng hốt chuẩn bị gánh chịu cơn thịnh nộ của hân liền rút hai chân lên trên ghế, ngồi gục mặt xuống không dám nhìn hân. Không ngờ hân không nói gì cả, lát sau mới có tiếng nói của hân cất lên:

“Sao em lại ở đây?” Cô trơ mắt không trả lời hân, Kỳ Minh Hân nhắc lại thêm lần nữa:

“Sao em lại ở đây? Có việc gì sao?”

Cô lo lắng không biết trả lời thế nào, lại nhớ tới hôm qua, ánh mắt ấy sao dịu dàng đến thế, nhu tình đến thế. Lại khác hẳn với bây giờ, ánh mắt hân vô cùng nghiêm túc làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Cô nói nhỏ:

“Em...em định xem anh ngủ dậy chưa!”

Hân thờ ơ ngồi dậy khỏi giường rồi đi vào nhà vệ sinh. Khoảng 5 phút sau hân mới lên tiếng, âm thanh vọng từ nhà vệ sinh nghe rất vang:

“Em ăn sáng chưa?”

Cô giật nảy mình ấp úng trả lời:

“Chưa...Chưa.”

Lát sau cửa phòng vệ sinh mở ra, hân dùng khăn lau khô mặt rồi mở cửa phòng đi xuống lầu.

Cô xì mặt cứ tưởng hân lơ cô, không ngờ lát sau hân mang lên một khay đầy thức ăn. Trên là một đĩa bánh mì nướng bơ rất thơm, tương cà chua, bơ đậu phộng và hai ly sữa.

Mắt cô chợt sáng hân lên nhìn khay đồ ăn trước mặt. Kỳ Minh Hân đặt lên bàn, dịu dàng phết đều bơ đậu phộng và tương lên bánh mì, đưa ra trước mặt cô nhưn mày. Cô ngỡ ngàng vì không hiểu đến mức hân phải bắt lực nói:

“Có ăn không bảo, đến khi anh đề đầu bốn cho ăn thì đừng có trách nhé!”

Bảo Bảo bụm miệng cười, nhận lấy bánh từ tay hân, nói:

“Rõ rồi ạ!”

Ăn được vài miếng nữa rồi uống ly sữa là no bụng, cô thở dài thườn thượt vút vút bụng nói:

“No chết mất.”

Hân nhìn cử chỉ của cô thoáng cười rồi vờ nghiêm túc nói:

“Con gái gì vậy hả? Sao ăn nhiều thế?”

Bảo Bảo bĩu môi chê trách nói:

“Không lẽ là con gái thì phải ăn ít sao?”

Kỳ Minh Hân nhưn vai tỏ ra đồng ý. Cô xì mặt nói:

“Sao lại phân biệt thế chứ?”

Hân dựa một tay lên bàn, ung dung nói:

“Con gái ăn ít để chồng bớt cực khổ, không đúng à?”

Cô tập tễnh gõ thử vài ba phím đàn, âm thanh rời rạc như tiếng leng keng khi gõ vào thành ly thủy tinh, nói:

“Người con gái khác có thể ăn ít vì lo cho ông xã nhưng em sẽ không như vậy, em tin chắc sức của anh có thể nuôi em cả đời này.”

Hân nghe câu nói của cô liền bật cười, vói tay véo mũi cô, âm trầm nói:

“Em lo thật là xa, nếu sau này anh không nuôi nổi em thì sao?”

“Vậy thì em sẽ nuôi anh.” – Cô nhí nhảnh đáp lại.

Hân vừa thích thú vừa ngạc nhiên nghe câu nói của cô. Nhìn cô tập tễnh chơi đàn hân liền lên tiếng đề nghị:

“Khi nào rồi anh sẽ dạy em đàn.”

Cô gật gật đầu.

Hân Hân đứng trước cửa nhà gọi điện thoại cho. Vì điện thoại đang được đặt trong phòng của cô nên cô hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Bảo Hân bắt lực đi xuống khỏi xe hơi rồi nhấn chuông. Lát sau có một người phụ nữ ra mở cửa, Hân Hân đi vào trong.

Sau một hồi đi bộ, người phụ nữ mới lên tiếng hỏi:

“Cháu là bạn học của Bảo Bảo à?”

Hân Hân ngạc nhiên một hồi mới trả lời:

“Dạ vâng. Còn dĩ?” – Cô đoán chừng đây là mẹ Bảo Bảo nhưng vẫn hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười phúc hậu nói:

“Là dì của Bảo Bảo.”

Cô ngạc nhiên:

“Vậy mẹ của Bảo Bảo...” – Câu nói của cô dừng giữa chừng.

Di An vẫn kiên trì kể lại:

“Con bé là vậy, nó không kể cho ai biết. Vào năm con bé học cấp hai, mẹ nó mất. Còn ba nó thì mất lúc nó còn bé. Dì là chị gái của mẹ nó, nhận nuôi Bảo Bảo vào những năm cấp hai. Con bé sống khép kín nên chắc chắn sẽ không kể với ai. À, chawsu có biết nó có một đứa em gái không?”

Hân Hân nghe câu chuyện dì An kể lại chợt thấy đau lòng, không ngờ Bảo Bảo lại có quá khứ đau buồn đến vậy. Tự nhiên cô lại nghĩ về bản thân mình. Từ trước giờ cô chưa từng quan tâm đến gia đình mình. Lát sau mới trả lời:

“Không ạ.”

Di An đưa cô lên phòng Bảo Bảo rồi cất tiếng gọi.

Bảo Bảo bên kia nhà hân nghe thấy tiếng gọi nên vội vàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hai tuần nữa sẽ tổ chức hôn lễ.

Nhìn thấy cô xuất hiện ở ban công Hân Hân vô cùng ngạc nhiên nói:

“Cậu ở đâu chui ra thế?”

Di An đi xuống lầu. Bảo Bảo cười cười vừa tìm điện thoại vừa nói:

“Minh sang nhà Kỳ Minh Hàn.”

Bảo Hân trở mặt chạy ra ban công, nhìn qua phía nhà Kỳ Minh Hàn:

“Nhà hai người sát cạnh nhau hả?”

Bảo Bảo gật đầu.

Hân Hân từ trên cao nhìn sang xung quanh, xuyết xoa khen:

“Nhà của hai người thật đẹp!”

“Cái gì là nhà của hai người hả?” - Bảo Bảo bỏ điện thoại vào túi nói.

“Cậu cứ đi qua đi lại như thế chẳng khác nào là nhà chung.” – Hân Hân vui vẻ cười cười nói.

“Cái cậu này. Đi thôi.” - Cô tranh thủ mắng yêu Bảo Hân.

Cô và Hân Hân xuống lầu vừa đứng gặp Văn Thuận đi học về, cả hai được làm quen với nhau.

Xe hơi của Hân Hân chạy băng băng trên đường. Tuy buổi sáng chỉ mới 8h nhưng trời nắng rất gắt, nắng đến không chịu nổi. Bảo Hân vặn lớn máy điều hoà, khí lạnh thổi ù ù mát lạnh, Hân Hân thoải mái lái xe.

Xe hơi dừng trước nhà hiệu trưởng Dương. Bảo Bảo xuống xe nhấn chuông cửa, Hân Hân sợ nắng nên trú trong xe.

Chờ rất lâu mà không thấy người ra mở cửa nên Bảo Bảo nhấn thêm vài lần chuông cửa. Trong nhà vọng ra tiếng cãi nhau lớn tiếng, còn có những câu: “Vậy thời gian qua ông nuôi con bé đó ở ngoài đúng không?”, “Ba mẹ, con đi đây!”...

Cửa nhà Tiêu Mặc hé mở, cô thong dong ra mở cổng. Bảo Bảo tự nhận thấy có chút đường đột nên định nói Tiêu Mặc không cần đi. Cô chưa kịp mở miệng thì đã bị Tiêu Mặc kéo lên xe.

Hân Hân cứ thế phóng thẳng.

Trên xe, Bảo Bảo lo lắng cho Tiêu Mặc. Cô ấy có vẻ buồn. Từ lúc lên xe cô đến giờ hoàn toàn không mở miệng.

Hân Hân thẳng thắn hỏi Tiêu Mặc:

“Gia đình cậu có chuyện gì à?”

Tiêu Mặc có vẻ ấp úng hẳn, Hân Hân nhăn nhúm vờ dò hỏi:

“Cậu có xem chúng tớ là bạn hay không?”

“Minh... mình, thật ra là... bố tớ có con riêng.”

“Cái gì?” - Bảo Hân và Bảo Bảo đồng thanh.

Tiêu Mặc bình tĩnh kể mọi chuyện, dù sao cũng là bạn thân có nói ra cũng không sao:

“Lúc còn trẻ bố tớ là người ở quê, ông có hôn ước với người con gái họ Âu. Cô ta có thai nhưng không nói với bố. Rồi bố tớ đi học ở thành phố X nào, bố tớ lấy mẹ tớ và không trở về nữa. Không biết tại sao mẹ tớ lại biết chuyện này nữa.”

Hân Hân thoáng ngạc nhiên rồi tặc lưỡi nói:

“Hết như trong phim vậy!”

Bảo Bảo lại suy nghĩ ở một chiều hướng khác, nhắc đến họ Âu cô lại nhớ đến một người... Âu Y Nhục.

“Người con đó...tên gì?”

“Tớ không rõ, chỉ là Âu gì đó, là người làm trong ngành giải trí.” – Tiêu Mặc thông thả nói ra hết chuyện, thờ dãi nhẹ nhõm.

Trong lòng cô rất lo lắng. Nếu là Âu Y Nhục thì sao?

Xe dừng lại trước một trung tâm thương mại lớn. Hân Hân kéo tay Bảo Bảo và Tiêu Mặc nói:

“Mua những gì mình thích và bán những gì mình không thích.”

Cả ba đều cười vui vẻ:

“Đi nào.”

Mạc Khải Nghiên nhận cuộc điện thoại video của Mạc lão gia:

“Con trai, con định khi nào tổ chức đám cưới với tiểu thư nhà họ Ương đây?”

Mạc Khải Nghiên ngồi trước màn hình máy tính nghiêm túc nói:

“Cha, con đang tập trung sự nghiệp, đám cưới một tháng sau sẽ tổ chức.”

Mạc lão gia cười để lộ nếp nhăn thời gian:

“Vậy thì làm mau lên, hai tuần nữa cưới, ta bàn với Ương thị trưởng rồi, mau mau sinh cho ta một đứa cháu nhà họ Mạc mới chứ?”

Anh có vẻ e dè, không lẽ nói cho lão gia biết về hợp đồng kia.

“Vâng, con có cuộc họp trực tuyến, chào cha.”

Anh kết thúc cuộc gọi, ngã người ra sau ghế xoa xoa huyệt thái dương. Sao phải lấy vợ sớm chứ, cứ lỏng lỏng mãi không phải sẽ rất hay sao?

Điện thoại chọt reo lên, anh với tay nhận cuộc gọi:

“Hợp đồng ở MaCao cậu đi ký giúp tôi.” - Kỳ Minh Hàn từ đầu dây bên kia nói.

“Tại sao?”

“Là hợp đồng quan trọng, cậu biết rồi đó, người tôi tin tưởng chỉ có cậu.”

“Được rồi.”

Kết thúc cuộc gọi, anh đặt ống nghe xuống bàn, nhấn nút gọi cho Hàn Hàn.

Ba cô gái đang chìm ngập trong nhiều gian hàng quần áo. Hàn Hàn tuy là tiểu thư đài cát nhưng lại rất chịu khó mặc cả giả bán với người bán hàng.

Đang trả giá vui vẻ thì điện thoại reo làm Hàn Hàn khó chịu rồi đi, để lại Bảo Bảo và Tiêu Mặc đang lựa qua lựa lại.

Hàn Hàn nhấn nút, nhìn thấy tên Mạc Khải Nghiên liền quát lớn:

“Cái gì hả tên này?”

“Thôi, thôi, tôi sợ cô rồi đó. Hai tuần nữa sẽ tổ chức hôn lễ.” - Anh xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón trỏ nói.

“Cái gì? Hai tuần nữa, anh đùa với tôi hả?”

Mạc Khải Nghiên đổi giọng nghiêm túc:

“Không đùa cô đâu!”

Hàn Hàn bấm bấm đầu ngón tay nói:

“Tôi biết rồi. Ngày mai đi đặt thiệp, áo cưới và nhẫn, còn chụp hình cưới nữa.”

Anh ngạc nhiên:

“Cô vừa nổi giận cơ mà.”

“Ai nói chứ? Tôi phải làm cho mình một đám cưới hoành tráng, dù sao cũng là đám cưới đầu tiên của tôi. Tôi đâu ngờ đến mức bỏ phí lần kết hôn đầu tiên.”

“Được thôi, 8h ngày mai.”

Hàn Hàn cúp máy. Tiêu Mặc ngay lập tức tranh thủ hỏi ngay với Hàn Hàn:

“Kết hôn, kết hôn là sao hả Bảo Bảo?”

Bảo Bảo thở dài một cái rồi nói:

“Kết hôn với Mạc Khải Nghiên - giám đốc điều hành của Kỳ Thị.”

Tiêu Mặc trở mặt ngạc nhiên nói:

“Kết hôn thật sao?”

Bảo Bảo từ sau lưng nói:

“Không lẽ là giả sao?”

Hân Hân gật đầu nói: “Là giả.”

Bảo Bảo không ngờ, trong hộp báo lần trước họ nói sẽ kết hôn là giả sao?

Hân Hân lựa son môi đắt tiền được đặt trong hộp kính sang trọng nói:

“Hai cậu một người là dâu phụ cho tớ nhé!”

“Là giả mà cũng cần dâu phụ hay sao?” - Tiêu Mặc lấy kẹp tóc kẹp lên tóc của Bảo Bảo nói.

“Tất nhiên cũng phải cần chứ, dù sao cũng là một lần cưới.” - Bảo Bảo lấy gương soi nói rồi chỉnh lại tóc.

Hân Hân gật gật đầu.

“Cậu đi, làm dâu phụ cho tớ.” - Hân Hân nhìn Tiêu Mặc nói.

Tiêu Mặc lắc lắc đầu nói:

“Không được, tớ muốn đi một mình rồi tìm xem có anh chàng nào phù hợp không. Bảo Bảo thì có Kỳ Minh Hân, cậu sắp kết hôn với Mạc Khải Nghiên, tớ phải tìm bạn trai rồi.”

Bảo Bảo nghe xong cười ngả nghiêng, nói:

“Được rồi, tớ sẽ làm dâu phụ.”

“Vậy rể phụ là Kỳ Minh Hân, cậu nói với anh ấy nhé.” - Hân Hân tính tiền cây son môi rồi nói.

Tiêu Mặc tính tiền chiếc kẹp tóc rồi mua thêm một cây son môi của một hãng nổi tiếng trong nước. Bảo Bảo tháo kẹp tóc xuống bỏ vào túi Tiêu Mặc liền bị cô ngăn lại:

“Minh tặng cậu.” - Tiêu Mặc nói tiếp:

“Minh đi biển In-đô-nê-xi-a mà quên mua quà tặng cậu.”

Bảo Bảo đưa tay lên khoát vai Tiêu Mặc, ằng hắng giọng nói:

“Còn tớ nữa nhé!”

Tiêu Mặc mua cho Hân Hân một chiếc vòng chân. Bảo Bảo chu miệng so bì, vẻ mặt trẻ con ra phết:

“Sao cậu mua kẹp tóc cho Bảo Bảo còn tớ lại là vòng chân chứ?”

“Cho cậu đừng đi đâu nữa.” – Cả ba cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27: Bảo Bảo nhập viện

Chiều Bảo Bảo và Kỳ Minh Hàn đến trường quay. Từ sáng đến giờ Dương Phong phải lo hết cả phân cảnh của diễn viên phụ vô cùng mệt mỏi, vừa nhìn Bảo Bảo anh rút chút sức lực để gượng cười.

Vương Tử Huyền cũng vừa tới, ung dung nhàn nhã ngồi trong nhà make up, nhàn nhã đến mức không thể nhàn nhã hơn. Tại sao lại kiêu ngạo tới mức nhìn thấy đạo diễn Dương Phong cũng không thèm hỏi han một lời nào.

Đội nhân viên của Minh Hàn nhanh chóng make up cho hắn. Người vốn đã đẹp trang điểm lên lại càng đẹp hơn. Bảo Bảo tránh chỗ cho mọi người làm việc kéo nhân viên bị cô làm ảnh hưởng sẽ không make up đang hoảng cho hắn, hắn sẽ “xử” ngay tại chỗ.

Âu Y Nhượng mặc váy mỏng bằng vải tơ tằm, trên tay cầm quạt phe phẩy, phía sau là đoàn tháp tùng dài đầy mùi “ngầu”. Chị từ sau lưng dọa Bảo Bảo một cái xuyết rút tim ra ngoài.

“Em đến rồi!”

“Chị làm em chết khiếp luôn đó!” – Bảo Bảo vỗ ngực nói.

“Chị đùa thôi mà.” – Vừa nói xong chị Âu đã lấy tay che miệng cười nói tiếp:

“Người gì đâu mà dễ dọa quá đi mất thôi!”

Dương Phong đưa hai ly nước quả cho Bảo Bảo và Âu Y Nhượng, vui vẻ nói:

“Trời nóng quá đi đi mất!”

Chị Âu nhận lấy ly nước, gật đầu cảm ơn rồi rời đi. Cô đỡ lấy ly nước từ tay anh uống một ngụm rồi nói:

“Cảm ơn!”

“Không có gì!” – Anh nhìn xung quanh xem đạo diễn hậu cảnh làm ăn thế nào.

Đột nhiên cô nhớ lại gì đó, lát sau mới nói:

“Mark, đúng rồi, Mark, anh ta sau cùng như thế nào?”

Anh bật cười nghe câu nói của cô, trả lời:

“Em vẫn còn nhớ à?”

Cô ngó ngàng ngó dọc rồi ghé lên tai anh nói:

“Chỉ tại Kỳ Minh Hàn, nếu không em đã xem hết rồi.”

“Anh ta sau cùng vì lấy vợ trái phép lại tiếp tục vào tù thêm một lần nữa.”

“Anh đùa à?” – Cô bất ngờ hỏi anh.

“Đùa đó, anh ta sau này ra tù và lấy được một người vợ.”

“Vậy thật là có hậu.”

Kỳ Minh Hàn nhìn thấy cô nói chuyện với Dương Phong trong lòng chợt có cảm giác rất lạ, nhất quyết đứng dậy xem xem cô nói gì mà vui vẻ thế.

Hắn vỗ vai, cô giật mình quay người lại, hắn vờ nghiêm giọng nói:

“Nói xấu gì tôi thế?”

Bảo Bảo có tật giật mình ấp ấp ứng ứng không nói được lời nào.

Tối muộn, Bảo Bảo mang đĩa táo lên phòng cho Vân Thuận. Thấy cô bé đang học bài nên không làm phiền. Đột nhiên ngực trái đau như cắt, khó thở trầm trọng cô mới nhớ ra đáng lý lúc chiều phải uống thuốc đúng giờ mới phải, bây giờ lại đau thế này.

Vân Thuận thấy sắc mặt chị gái không tốt liền hoảng hốt hỏi:

“Chị Bảo Bảo, chị không sao chứ?”

Ngực trái cô gần đây rất lạ, đau hơn ngày thường rất nhiều lần. Bây giờ lại thêm khó thở, thật sự cô rất lo lắng. Sợ Vân Thuận lo lắng nên cô lắc đầu nói :

“Không...Không sao cả!”

Nói rồi cô gắng gượng đi ra khỏi phòng, vừa bước vào phòng mình cô lục lọi tìm thuốc. Vừa tìm được lọ thuốc thì Vân Thuận theo sau gõ cửa phòng cô hỗn loạn, sợ cô bé nhìn thấy nên cô mở cửa chạy vội ra ban công, vội vàng nút viên thuốc vào cổ họng.

Kỷ Minh Hàn đang đọc kịch bản trong phòng nghe thấy tiếng động nên đi ra ngoài nên đi ra ban công.

Cô nút viên thuốc xuống bụng, cảm giác lại tệ hơn. Lần trước uống thuốc này vào sẽ đỡ đau nhưng không hiểu sao lần này lại không giảm mà còn đau hơn nữa.

Hắn từ xa nhìn thấy cô đỏ mặt mồ hôi rất nhiều, tay ôm ngực đau đớn thăm đoán có chuyện không hay mới gọi cô:

“Bảo Bảo, không sao chứ?”

Cô dường như lịm đi, gục xuống nền gạch hoa, hắn hoảng hốt tìm cách qua phía cô.

Người cô mềm nhũn, hắn bế cô nhanh chóng đi vào phòng, đập tung cửa phòng. Vân Thuận nhìn thấy Bảo Bảo ngất trên tay hắn cuống quýt không biết làm cách nào. Kỷ Minh Hàn khẩn trương nói:

“Em gọi cấp cứu giúp tôi.”

Vân Thuận rầm rập nghe theo. Hắn bế cô đi xuống cầu thang. Di An và chồng đang ngồi trên sofa xem vô tuyến nhìn thấy Kỷ Minh Hàn hết sức bất ngờ. Hắn khẩn trương bế cô ra ngoài. Lúc này Di An mới nói theo:

“Bảo Bảo...”

Hắn âm trầm trả lời:

“Cô ấy bị ngất.” - Nói rồi hắn một mực đi ra cửa.

Di An nghe vậy liền cùng chồng đi theo, Vân Thuận gọi xong cho cấp cứu liền đi xuống lầu.

Xe cấp cứu đậu ngay trước cửa nhà, hắn đưa cô lên xe, mọi người đều lên xe, ai nấy đều hốt hoảng nhìn Bảo Bảo nằm bất động.

Hắn lo lắng ngồi cạnh cô, trán lấm tấm mồ hôi.

Bảo Bảo hé mắt nhìn thấy Kỷ Minh Hàn rồi nhưng định mở miệng nói không sao cũng không thể mở được. Một đợt đau chói sáng vág, cô mất ý thức nằm ngất trên băng ca.

Xe cấp cứu dừng trước cửa bệnh viện, các y tá đẩy băng ca ra ngoài, hắn cùng đỡ xe xuống. Di An lo lắng mặt trắng bệch, đây là lần đầu tiên Bảo Bảo ngất xỉu.

Ánh đèn phòng cấp cứu nhấp nháy, y tá ra vào rất nhiều lần.

Mọi người ai nấy đều căng thẳng ở ghế chờ.

Một khoảng thời gian trôi qua. Hắn đến mức nổi cáu tại sao bác sĩ vẫn chưa ra ngoài, không biết cô vì lý do gì lại ngất xỉu đột ngột như vậy.

Ngay lập tức phòng cấp cứu mở cửa, hắn khẩn trương hỏi dồn dập:

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi? Có ảnh hưởng gì không?”

“Gia đình cần cho cô ấy phẫu thuật, cô ấy bị bệnh van tim nhưng không trị liệu đúng quy cách dẫn đến bệnh nặng dần.”

Di An vừa nghe bác sĩ nói gục ngã xuống sàn lạnh lẽo, nghẹn giọng nói:

“Con bé giấu tôi, nó sợ chúng ta không đủ tiền chữa cho nó... Ông ơi, tội nghiệp con bé, sao nó lại khổ thế này.”

Bác An tuy trong lòng rất lo lắng nhưng cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói với vợ:

“Bà bình tĩnh, chúng ta bây giờ phải lo cho ca phẫu thuật của nó chứ.”

Mọi thứ bao trùm trong ánh mắt sát khí của hắn. Kỷ Minh Hàn giật dờ tóm lấy cổ áo bác sĩ, gằn giọng nói:

“Vậy sao không phẫu thuật ngay?”

Tên bác sĩ bị dọa ấp úng nói:

“Nhóm máu cô ấy là nhóm O nguyên tố Rh vô cùng hiếm... hiện tại...rất cần gia đình hiến máu.”

Vân Thuần ngay lập tức đưa cổ tay ra nói:

“Cháu, cháu là em gái chị ấy.”

Di An trong lúc họ nói chuyện thì cùng bác An phần chân đi làm thủ tục và giấy cam kết phẫu thuật.

Kỷ Minh Hàn kéo tay Vân Thuần lại rồi cô lục lại trí nhớ xem em gái cô tên là gì rồi mới nói:

“Vân Thuần, không cần. Tôi có nhóm máu O nguyên tố Rh.”

Cô bé nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt hắn thì không nói gì nữa, nghe lời rút tay lại. Hắn đi làm kiểm tra cùng bác sĩ.

Rất may cơ thể Bảo Bảo có thể tiếp máu của Kỷ Minh Hàn.

Hắn được đưa vào phòng mổ. Bảo Bảo nằm bất động trên giường. Kỷ Minh Hàn lát lát lại nhìn sang phía cô. Một ống dây nhỏ nối liền hai người lại với nhau. Tiếng títt títt mơ hồ kêu lên, nhịp tim vận đập bất bình thường, một lần tim đập là vang lên một tiếng títt. Hắn nhắm mắt, ánh đèn được bật lên, sáng chói loà. Âm thanh dao kéo chạm vào nhau leng keng xé vào tim hắn.

Đôi khi hắn tự hỏi tại sao cô lại tự xây nên bức tường bao quanh trái tim rồi khiến tim đau nhiều hơn nữa. Hắn vẫn luôn chờ cô, chờ cô nói về gia đình. Mặc dù hắn thuộc gia đình cô trong lòng bàn tay nhưng chẳng lẽ cô không tin tưởng hắn đến mức nói ra hết lòng mình hay sao? Cô bị bệnh tim cũng không chịu nói với hắn. Chỉ cần cô nói ra cho dù hắn chết thay cô cũng không sao, chẳng lẽ cô không tin tưởng hắn hay sao?

Trước mắt hắn là tiếng là những âm thanh rạn nứt, có thể là trái tim hắn hay trái tim cô, cũng có thể là trái tim ai đó đã đánh rơi chẳng hạn.

Trên bàn mổ, tên bác sĩ căng thẳng hít hơi thật sâu rồi rạch vết đầu tiên. Trán bác sĩ lấm tấm mồ hôi, tay run run. Hình như là có chuyện gì đó. Các trợ mổ lo lắng nhìn máy đo nhịp tim đang có vấn đề, huyết áp giảm chóng mặt mới hét toáng lên:

“Bác sĩ Hoàng, ông chú ý đi, bệnh nhân đang nguy kịch đó!”

Bác sĩ nghe câu nói liền giật mình cắt phăng mao mạch lớn khiến máu tủa ra nhiều vô kể. Các y tá càng thêm hoảng loạn, khăn trương nói:

“Máu, máu chảy rất nhiều, truyền máu thêm, nhanh lên.”

Y tá nhìn sắc mặt trắng bệch của Kỷ Minh Hàn thầm nói gì đó vào tai người bác sĩ còn lại rồi anh ta gật đầu. Lượng máu hắn truyền vào người cô đã đạt 600cc, đây là ngưỡng khiến người ta hoa mắt chóng mặt, đầm mắt đi ý thức.

Ngay lập tức y tá mở cửa phòng mổ đi ra, đưa Vân Thuần xét nghiệm máu, kết quả cho thấy là không hợp. Y tá lúc này mới hốt hoảng cực độ, xô cửa phòng mổ đi vào, không kìm chế nói lớn:

“Cô em gái không phù hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28: Bảo Bảo phẫu thuật

Số máu lấy từ hắn đạt tới ngưỡng 700cc, đạt mức cận nguy hiểm, không thể lấy thêm. Bác sĩ run run hét lớn:

“Thông báo với người trong bệnh viện tìm máu, nhanh lên, nhóm O nguyên tố Rh giúp tôi.”

Hắn trong lúc mơ hồ nghe được câu nói của bác sĩ, thậm chí được chuyện gì đang xảy ra, nói:

“Cứ tiếp tục truyền, tôi không sao.”

Y tá không khỏi lo lắng nói:

“Kỷ thiếu, anh đùa với chúng tôi ư, truyền thêm 200cc nữa thôi là anh sẽ có thể chết đó?”

Hắn kiên quyết nói trong vô vọng trườn khi rơi vào trạng thái mất ý thức:

“Nếu tôi chết cô ấy không sống, các người sẽ sống không bằng chết.”

Tên bác sĩ chết tiệt. Hần rút sức lực nói với cô y tá:

“Cần bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

“Nhưng...”

“Không cần nhiều lời, cô ấy sống là được.”

Tiếng títt vẫn vang, máu của hần chuyển sang cho cô. Ca phẫu thuật tim luôn khó với nhiều bác sĩ. Bệnh viện lớn thế này hiếm có những ca phẫu thuật không thành công những chiến đấu với tử thần bệnh tim không phải dễ một chút nào.

Hơn 6h đồng hồ rồi qua, tất cả đều căng thẳng. Ngay cả đi An cũng không ngờ cô lại mắc bệnh tim. Vậy ra bao nhiêu năm nay Bảo Bảo phải đối mặt với căn bệnh này một mình ư?

Cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Lượng máu cơ thể hần mất đi là 900, trạng thái rơi vào hôn mê sâu. Di An ngay cả được một lần nhìn qua cháu gái cũng không có. Hần và cô được chuyển vào phòng hồi sức đặc biệt.

Mạc Khải Nghiên và An Hạo hốt hải chạy vào.

An Hạo lo lắng đứng trước phòng hồi sức đặc biệt. Bây giờ gia đình vẫn chưa được vào thăm bệnh nhân. Mạc Khải Nghiên cũng đứng cạnh An Hạo, nhận điện thoại của ai đó, anh đi xuống cuối hành lang nghe máy.

Di An lo lắng đến mức xuyết nữa ngất xỉu thêm một lần, cũng may nhờ có cô y tá kịp thời tiêm thuốc an thần cho đi nên mọi việc không đáng lo ngại.

Lát sau Mạc Khải Nghiên trở lại trước cửa phòng, lưỡng lự không nói gì. Chi nhánh ở Ma Rốc có trục trặc về thuế nhập khẩu hàng hóa, anh phải đến đó ngay. Trong khi Kỳ Minh Hàn mới nhờ anh ngày mai phải đến Ma cao ký hợp đồng cũng là kiểm tra xem những phiếu thuế đang tồn đọng có vi phạm pháp luật hay không.

Một người hai việc thật sự rất khó, bây giờ Kỳ Minh Hàn đang hôn mê, công việc dồn nhiều đến thế. Anh căng thẳng đi xuống cuối hành lang, rút một điếu thuốc hút. Làn khói mờ ảo ẩn hiện trong ánh đèn chớp choáng. Trông anh cô đơn vô cùng.

Bảo Hân nghe thấy điện thoại reo, tên Bảo Bảo hiện ra, cô bắt máy. Bên kia đầu dây là giọng của Vân Thuận rất khản trương:

“Chị Bảo Hân đúng không? Chị em nhập viện rồi.”

“Bệnh viện nào vậy?” - Trong lòng Hân Hân rất bình tĩnh, cố gắng kiểm soát cảm xúc nếu không đã gục ngã mất rồi. Cô đột nhiên nhớ lại lần dọn phòng kí túc cô nhặt được một hộp thuốc trợ tim, nhưng cho dù hỏi Bảo Bảo nhiều lần thì Bảo Bảo cũng không trả lời. Vậy ra từ trước giờ cô ấy đã giấu bệnh của mình ư?

“Bệnh viện trung tâm, ở đường M.” - Vân Thuận nói.

“Được rồi, chị đến ngay.”

Cô gấp rút gọi cho Tiêu Mặc, cả hai cùng đến bệnh viện.

Hơn 12h tối ai nấy đều mệt mỏi. Mạc Khải Nghiên cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Anh trở về trước phòng, mở túi tài liệu lấy ra một bản hợp đồng dự phòng, đưa cho An Hạo nói:

“Chúng ta có bản hợp đồng phải kí ở Ma cao, Ma rốc lại đang có trục trặc. Cậu và Huỳnh Hiểu đi kí giúp tôi được không?”

An Hạo hoàn toàn bất ngờ. Về mặt pháp lí từ trước tới nay vẫn luôn do trưởng luật sư cùng đi với Khải Nghiên, sao lần này lại là anh?

“Mạc tổng, không phải còn có trưởng luật sư hay sao?”

“Ở Maroc có vấn đề mà từ trước giờ rất khó giải quyết, thường thì đi cả tháng mới xong. Dù sao em gái anh đang nằm viện, anh đến Ma cao tối đa hai ngày là có thể về.”

Nghe Mạc Khải Nghiên nói rõ vấn đề An Hạo nhận lấy tập tài liệu, gật đầu nhờ anh:

“Vậy tôi nhờ anh một việc, lát nữa bạn của Bảo Bảo sẽ đến, tôi phải đưa ba mẹ về nghỉ ngơi, anh trông em gái giúp tôi được chứ?”

“Được rồi, xem kĩ tài liệu. Kỳ thiếu đã rất tin tưởng anh, mong là anh không làm chúng tôi thất vọng.”

An Hạo gật đầu đưa người nhà về nghỉ ngơi. Xe anh vừa mới đi không lâu thì bác sĩ Hoàng đi vào phòng khám vì vậy đề nghị Mạc Khải Nghiên đi xa một chút.

Anh đi về hướng cầu thang, trời bắt đầu nổi cơn giông, gió táp vào mặt mang theo khí lạnh áp vào da thịt. Anh từng nghe ba kể lại ngày mình sinh ra cũng là ngày mưa như thế này.

Hôm ấy mẹ anh lái xe mang quần áo đến công ty cho ba, rồi một tai nạn tàn khốc xảy ra trước cửa bệnh viện này. Xe hơi của mẹ bị đâm vào một gốc cây ven đường. Nhớ tới đây là đã quá đủ. Anh đang đứng giữa nơi mẹ anh đã chết. Tiếng mưa như trút nước lộp bộp trên khung cửa sổ.

Hân Hân nắm túi xách che đầu mình cho khỏi ướt, nhanh chóng chạy vào sảnh bệnh viện.

Mạc Khải Nghiên lại rút gói thuốc lá trong túi ra hút. Nhiều năm qua anh luôn cố tìm kiếm kẻ đã giết chết mẹ mình. Vào 3 năm trước anh vô tình điều tra ra được hung thủ không ở xa hân mà chính là cha người con gái anh sắp lấy làm vợ, Ương Khải Uy. Những năm qua ông ta cứ nghĩ tội lỗi của mình đã không có ai biết, nhưng ông ta đã lầm. Anh đã cho điều tra sự việc ba năm liền nhưng không mang lại kết quả. Khó trách đôi tác lâm ăn luôn nói rằng ông ta rất giỏi che giấu và rất nhiều bí mật.

Tiêu Mặc hỏi cô tá phòng bệnh của Bảo Bảo rồi cùng Hân Hân vào thang máy. Số trên thang máy liên tục nhảy từ 1 đến 7, cửa thang máy mở ra, Tiêu Mặc vừa gặp bác sĩ đi ra từ phòng Bảo Bảo liền chặn lại hỏi ngay:

“Bác sĩ, Bảo Bảo sao rồi?”

Bảo Hân nhìn về phía cuối hành lang, dưới ánh đèn mờ của điện đường dội vào cửa sổ kính trong. Hình ảnh cao, vai rộng cô đơn vô cùng, làn khói trắng lượn lờ mờ ảo đến khó nắm bắt. Cô nheo mắt đi theo hướng hành lang lại gần anh. Cái bóng dài nằm trên mặt đất. Cô vừa dẫm lên vị trí trái tim anh cũng là lúc anh quay đầu lại. Bất gặp ánh mắt vô hồn của anh cô không khỏi sửng người.

Anh từng bước từng bước lại gần cô. Trong lúc này đối diện trước sự im lặng của cô không thể mở miệng nói được gì nữa, ấp úng nói như thờ:

“Mạc...Khải...”

Anh đứng trước cô vừa cao ngạo vừa bí ẩn, khí chất như quỷ satan âm thầm tước đi mạng sống của người khác. Anh thờ nhẹ bên tai cô. Trong bóng tối cô hoàn toàn không thể nhìn thấy ánh mắt anh. Giọng như thì thầm nói:

“Bảo Bảo ở trong phòng không phải ở đây!”

Hân Hân căng thẳng như nín thở, nhanh chân trốn về phòng.

Anh đột nhiên bật cười, chỉ đùa một chút thôi mà cô lại bối rối đến không nói được câu nào. Những lúc bình thường lại nói chuyện như oan gia. Hân Hân thật đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29: Bảo Hân và Mạc Khải Nghiên

Sáng hôm sau khi trời mới tờ mờ sáng, Hân Hân đã thức dậy. Trên người cô phủ một tấm áo vest có mùi nam tính vô cùng quyến rũ. Người đàn ông đầu tiên cô nghĩ đến chính là Mạc Khải Nghiên. Chắc chắn áo này của anh.

Tiêu Mặc nằm trên sofa đắp một tấm chăn mỏng, là chăn của bệnh viện. Cả đêm qua Bảo Bảo cũng không hề có động tĩnh gì.

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, cô đặt áo vest lên sofa quay người ra cửa liền bắt gặp một người mặc áo lông chồn đi vào. Cô đứng dậy nói:

“Chị là...”

Âu Y Nhục kéo va li hành lí bỏ vào một góc phòng rồi nói:

“Là người quen của Bảo Bảo.”

Hân Hân nhìn cô trông rất quen, là diễn viên Âu Y Nhục. Chị Âu nhìn xuống sofa, Tiêu Mặc đang ngủ. Trong ánh mắt của chị Âu hiện lên tia bất ngờ rồi nói gì đó rất nhỏ Bảo Hân không nghe được. Cô hỏi lại nhưng chị chỉ lắc đầu.

An Hạo bên ngoài đi vào, vừa gặp Bảo Hân liền cười ảm áp nói:

“Chắc em là bạn của Bảo Bảo.”

“Vâng, em tên Bảo Hân.”- Cô nhìn sang phía Tiêu Mặc nói:

“Còn kia là Tiêu Mặc à.”

Chị Âu ngồi xuống cạnh giường, nhìn sắc mặt Bảo Bảo qua ống thở oxi vô cùng mệt mỏi. Máy đo nhịp tim đo nhịp đập ổn định.

An Hạo đưa cho Bảo Hân một bức thư, nói:

“Chiều nay anh có việc phải công tác, khi nào Bảo Bảo tỉnh lại đưa bức thư này cho em ấy.”

Hân Hân nhận lấy bức thư rồi nói:

“Vâng, vậy bây giờ anh đến sân bay ạ?”

An Hạo gật đầu, nói:

“Cảm ơn em hôm qua đã chăm sóc Bảo Bảo.”

Hân Hân cười hi hi nói:

“Không có gì đâu ạ!”

Tiêu Mặc nghe tiếng nói chuyện thì khẽ xoay người ngồi dậy, vươn vai vài cái mới nhận ra trong phòng có rất nhiều người. Tiêu Mặc hốt hoảng đứng phắt dậy, ấp ập ứng ứng nói:

“Mọi người...”

Bảo Hân cốc đầu cô một cái, cô lại không bận tâm vào cái cốc mà chỉ thất thần nhìn Y Nhược. Hân Hân rất thắc mắc tại sao Tiêu Mặc lại có thái độ lạ như vậy. Thông thường nếu cô cốc đầu Tiêu Mặc thì chắc chắn cô ấy sẽ đuổi theo cô cốc lại cho bằng được.

Chị Âu từ lâu đã biết người đang nhìn mình chính là Tiêu Mặc. Trong ánh mắt có những suy nghĩ hỗn tạp không thể nào đoán được. Trong lòng Hân Hân lại âm thầm hâm mộ khí chất mà Âu Y Nhược có được, khí chất khiến người ta ngêthở nhưng lại rất tự nhiên, vừa xinh đẹp lại sang trọng, khó trách chị nổi tiếng như vậy, ngoài ra những đồng tiền đối với chị chẳng có nghĩa lý gì. Thời thế bây giờ có tiền cứ như là có tất cả, không có tiền thì tìm cách kiếm tiền, không có sắc lại dùng tiền mua sắc, quy về cũng là tiền. Cô lại rất hạnh diện bởi ít nhất bản thân được sinh ra trong một gia đình giàu có, nếu không chắc chắn sẽ rất khó khăn. Chị Âu nhìn Bảo Hân rất lâu cô mới lên tiếng:

“Phiền mọi người ra ngoài một lát được không? Tôi có chuyện muốn nói với Tiêu Mặc.”

An Hạo và Hân Hân đều rất bất ngờ, Chị Âu và Tiêu Mặc vốn không hề quen biết, làm sao có chuyện gì để nói với nhau. Hân Hân lấy áo vest rồi đi ra khỏi phòng. An Hạo đến thẳng phòng bác sĩ.

Phòng của Kỹ Minh Hân không quá khó tìm, chỉ là phải đi qua cầu thang. Hân Hân hôm qua vì quá vội vàng chạy vào bệnh viện bị trật chân nhưng không để ý, đến hôm nay vết thương liền sưng tấy, đến đi lại cũng gặp khó khăn.

Đứng trước phòng bệnh, qua cửa kính cô nhìn vào trong phòng. Mặc Khải Nghiên đang loay hoay viết gì đó, chốc chốc lại gõ lộc cộc lên bàn phím máy tính, trông anh chẳng khác nào một cái máy. Cô đứng bên mà trông ngược đập thành thịch, một thứ cảm giác xa lạ khiến cô phải suy nghĩ. Là ngại ngùng hay là thứ gì đó khó có thể diễn tả; mà không, nó là thứ gì cô cũng đâu quan tâm.

Thế rồi cô hít lấy một hơi dài, gõ cửa.

Từ lúc cô đứng trước cửa phòng anh đã biết, chỉ là không lên tiếng. Vừa nghe tiếng gõ cửa anh đã vui vẻ nói:

“Mời vào.”

Hân Hân đẩy cửa, ôm áo vest trên tay đi vào trong. Anh vừa gõ bàn phím vừa nói:

“Có chuyện gì thế?”

Cô còn ám ảnh hình ảnh của anh ngày hôm qua nên khựng lại không mở nổi miệng. Anh im lặng không nghe cô nói gì, mắt kiên nhẫn ngừng bấm bàn phím rồi để tay dựa lên bàn nói:

“Tôi đang rất bận, nếu không có chuyện gì...”

“Áo của anh à?” - Cô giờ áo vest trước mặt anh nói.

Anh ngạc nhiên nhìn chiếc áo trên tay cô, rõ ràng là nhận ra chiếc áo nhưng lại lắc đầu phủ nhận:

“Không.”

Cô thất vọng cúi gầm mặt, vậy mà cô cứ ngỡ anh quan tâm cô nên khoác áo cho cô chứ. Nghĩ lại chợt thấy bản thân thật ngốc, ngay cả việc này cũng

lầm tưởng. Tại sao lại cứ phải hy vọng là anh mà không phải ai khác, từ khi nào anh lại trở thành đối tượng mà cô nghĩ đến đầu tiên vậy chứ?

Lát sau cô mới hít một hơi dài định thần lại, tại sao mình phải buồn chứ, không phải anh thì đã sao, chiếc này vốn không có ý nghĩa gì. Cô lập tức tuyệt tình ném ngay chiếc áo vào sọt rác, lấy lại giọng điệu cá tính nói:

“Không phải của anh thì tốt.”

Nói rồi cô mở cửa phòng đi ra ngoài.

Anh im lặng nhìn theo cô rồi đổi hướng nhìn về phía sọt rác, trong lòng chợt cảm thấy hồ thẹn, làm được nhưng không thừa nhận. Bất chợt nhận thấy chân cô sưng tấy đến mang giày cũng phải khập khễnh. Không hiểu vì sao lại muốn đứng lên chạy đến cạnh cô, băng chân cô lại. Anh hồi tiếc nhìn ra cửa cô đã đi từ lâu.

Lát sau Hân Hân đi đến chân cầu thang mới ngồi xụp xuống đất xoa xoa bàn chân đỏ tấy, đau đến không chịu nổi. Âu Y Nhược vui vẻ mang va li quần áo ra ngoài, Tiêu Mặc tiễn chị ra ngoài, chị Âu vừa đi thì Hân Hân vừa trở lại. Di An và bác An đến bệnh viện.

Vào phòng, mặc cho Hân Hân có nài nỉ thế nào Tiêu Mặc vẫn im lặng không nói chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Y Nhược. Hân Hân bỗng quên bẵng đi bức thư An Hạo nhờ đưa cho Bảo Bảo, bức thư vẫn nằm trong ngăn kéo bàn và bị lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30: Hạ Dĩnh

Hơn 2h sáng Hạ Dĩnh vẫn chưa chợp mắt, La Vương vẫn chưa chịu trở về. Ngày sinh đã sắp tới nên bụng cô rất lớn, di chuyển rất khó khăn. Anh ta ngày càng trở nên kì quái. Sáng chỉ mới 5h thì anh ta đã đi ra khỏi nhà, tới tận 2h, 3h đêm vẫn chưa về. Cô thật sự không muốn nghe lời những người hàng xóm nhưng rõ ràng đây là dấu hiệu không tốt chút nào

Tiếng lộc cộc ở cửa chính làm cô giật mình. Cô cứ nghĩ chắc La Vương về nhà nên cô chạy ra khỏi phòng. Âm thanh ngày một rõ ràng hơn và chắc chắn không phải tiếng mở cửa. Trước mắt cô, người đàn ông cô yêu nhất đang ôm hôn một cô gái khác. Vậy ra những thứ mà cô từng nghĩ là hạnh phúc thực chất lại là giả dối.

Người đàn ông kia, người đàn bà kia, việc họ đang làm bày ra trước mặt cô. Là thất vọng, là ê chề. Cô từng nghĩ mình đang mang thai con của anh ta thì dù sao anh ta cũng sẽ quay về bên cô.

Đúng, dĩ Hà đã nói đúng, người đàn ông một khi đã chán thứ gì đó thì chắc chắn sẽ tìm thứ thay thế.

Người đàn bà kia dừng lại, trên người quần áo không chỉnh tề, nhếch môi nói:

“Cô vợ mang thai của anh đây sao?”

La Vương cười nửa miệng, một lần cũng không nhìn Hạ Dĩnh. Trên người anh ta nồng nặc mùi rượu, áo sơ mi bị cởi ra vài cúc áo, cất giọng khàn khàn nói:

“Không quan trọng.” - Vừa nói anh ta vừa ném giấy ly hôn vào người cô, lạnh giọng:

“Kí đi.” - Nói rồi anh ta đưa cô tình nhân đi ra ngoài.

Trước mắt cô mờ mịt không rõ ràng. Cô nắm tờ giấy ngồi sụp xuống đất, nghẹn giọng cố kìm nén bản thân không được khóc. Ngày hôm qua bạn có tất cả nhưng ngày hôm nay bạn hoàn toàn mất hết, cuối cùng bạn là gì chứ?

Không khí trong nhà im ắng như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô đặt tờ giấy xuống bàn, im lặng leo lên giường nhắm mắt tự nhủ:

“Chẳng có gì phải đau buồn, dù sao mình còn có đứa bé.”

Thành phố X yên giấc, Bảo Bảo yên giấc, Kỳ Minh Hân cũng yên giấc, giống như bình yên trước giông bão.

Tờ mờ sáng, đồng hồ điểm gần 5h, mặt trời đã bắt đầu lấp ló.

Trong căn nhà sụp xệ kia là hình ảnh của Hạ Dĩnh đang đau đớn bấu lấy cạnh giường gắng gượng lấy quần áo và số tiền làm thêm cho vào túi.

Bà Hà thức dậy sớm để nấu ăn nghe thấy tiếng động lạ cứ tưởng ăn trộm nên vác cây đi ra ngoài.

Hạ Đình gắng bước ra cửa, một tay vừa nắm túi một tay vừa ôm bụng.

Bà Hà núp sau cửa xem xét xem có ăn trộm hay không thì bất gặp cô đang khó khăn đi ra cửa. Cô đã nói là cái thai kia chỉ mới 8 tháng, không lẽ là sinh non?

Bà chạy tới bên cạnh cô đỡ lấy túi. Cô dốc chút sức nói với bà:

“Dì Hà...dì đưa cháu.”

“Đi bệnh viện, đi thôi.”

Nói rồi dì nhanh chóng đưa cô lên taxi, đi ngay tới bệnh viện, vì còn sớm nên chỉ có bác sĩ trực.

Không biết có phải là do sinh con lần đầu tiên hay không nhưng bụng cô đau đến chết đi sống lại, bây giờ cô mới biết thế nào là nửa vòng quỹ môn quan.

Dì Hà ngồi bên cạnh cô, đôi tay run run do làm việc quá lâu bắt lấy bàn tay bé nhỏ của cô, xoa xoa mu bàn tay nói:

“Cháu à, dì rất vui, bé con chắc chắn sẽ rất dễ sinh, con đừng lo.”

Mồ hôi trên trán cô ướt bê bết, quệt tóc co rúm trên trán, cô hít một hơi nói:

“Vâng, dì cứ yên tâm.”

Phòng sinh mở ra, Hạ Đình được đẩy vào trong. Dì Hà bị ngăn lại ở cửa. Phòng sáng đèn, dì Hà đứng bên ngoài nom nớp lo sợ. Đây là lần đầu tiên cô sinh em bé, còn hơn một tháng nữa mới tới ngày sinh, cô trời mới biết đứa bé kia rồi sẽ ra sao. Hơn 2h đồng hồ trôi qua mà phòng sinh hầu như không có động tĩnh, từng giây từng phút trôi qua đối với dì Hà toàn là sự lo lắng.

Dì An ngồi trong phòng dùng khăn ẩm lau người cho Bảo Bảo. Sức khỏe của cô hồi phục rất nhanh nên được chuyển sang phòng thường. Chỉ cần chút thời gian nữa cô sẽ xuất viện. 6h sáng mặt trời đã bắt đầu lên cao, cô cũng tỉnh dậy.

Dì An nhìn thấy cô tỉnh lại thì vui vẻ nói:

“Tiểu Bảo tỉnh lại rồi à?”

“Sao cháu lại ở đây?” - Cô ngậy ngốc hỏi dì. Chắc chắn cô không nhớ gì cả.

“Con không nhớ gì hay sao? Con ngất xỉu nên cậu tên gì nhỉ...à, Kỳ Minh Hàn đưa con vào đây. Sao bị bệnh mà không nói với dì?”

Cô ngập ngừng giải thích:

“Thật ra...van tim của cháu chỉ có một chút...vấn đề, cháu có thể dùng thuốc và kiểm tra đúng kì, là do gần đây cháu thấy rất khó chịu nên...”

Dì An gật đầu nói:

“Thôi, cháu nghỉ ngơi đi, phẫu thuật thành công là được.”

Cô vui vẻ nằm xuống giường, trong lòng chỉ băn khoăn không biết Kỳ Minh Hàn sao không đến.

“Dì ơi, Kỳ Minh Hàn...anh ấy có đến đây không?”

“Không có, sao thế?”

“Không có đến hay sao?” – Cô thất vọng nói.

“Thật ra...” – Dì An chưa kịp nói gì thì bà lại nhớ ra phải cho cô ăn cháo rồi uống thuốc đúng giờ nếu không bác sĩ không lịp khám cho cô.

Dì An mở hộp cháo múc cho cô một bát, dùng muỗng khuấy đều rồi nói:

“Con ăn đi cho nóng.”

Cô chưa kịp đỡ lấy bát cháo thì cửa phòng mở ra, Kỳ Minh Hàn bước vào phòng nhìn thấy cô đã tỉnh vui mừng ra mặt, nhìn thấy dì An nên lễ phép nói:

“Chào dì.”

Dì An gật đầu, đi ra ngoài để chỗ cho hai người trẻ:

“Đi đi trước, hai đứa nói chuyện với nhau nhé.”

Hắn “vâng” một tiếng, cô định giữ đi lại nhưng thôi. Cô cũng muốn hỏi xem tại sao hắn không đến thăm cô chứ?

Hắn ngồi xuống ghế, tiếp tục lấy bát cháo bón cho cô, cô giận dữ không chịu ăn. Đã không thăm cô thì thôi hắn còn chẳng thèm nói với cô câu nào. Chỉ cần nói “Em tỉnh lại rồi” thì thật tốt biết mấy.

Hắn im lặng tiếp tục lấy bát cháo trên bàn tiếp tục bón cho cô. Hắn âm trầm nói:

“Em bị tắc van tim sao không nói với tôi?”

“Em.. “ Cô ngập ngừng nói, cũng chẳng biết nên nói gì bây giờ.

Đột nhiên câu nói của hắn thốt ra, thanh âm lớn hơn bình thường như quát khiến cô bất chợt sợ hãi:

“Anh muốn em tin tưởng anh, tin anh tuyệt đối, tin tưởng hoàn toàn.”

Nhìn vẻ mặt thất thần của cô anh chợt thấy hối hận mới quay lưng lại về phía cô tránh né.

Cô âm ức bước xuống giường đứng đối mặt với hắn nói:

“Không phải em không tin anh mà là chưa có cơ hội nói.”

Anh tiếp tục quay lưng về phía cô nhưng không phải là hối hận mà là căm phẫn. Trong lòng hắn rõ mồn một và hình dung sự thất vọng, âm thầm thờ ơ, cất giọng khàn khàn nói:

“Vậy thì em nghĩ khi nào mới là cơ hội? Còn gia đình em thì sao?”

“Không nói là do em ư? Có những chuyện đâu phải muốn nói là có thể nói. Anh phải hiểu cho em!”

Hắn day day thái dương, gật gật đầu căng thẳng nói:

“Tốt, tốt, em bảo anh hiểu em, được rồi, còn em?”

Câu nói của hắn chợt xoáy vào lòng cô, thì ra từ trước giờ cô cũng đâu hoàn toàn hiểu hắn. Chỉ biết hắn có một công ty, là diễn viên, có một em trai và có ba mẹ đầy đủ, ngoài ra không còn gì khác. Hắn đề ý cô không nói gì, kéo cô lại giường, lấy bát cháo trên bàn xúc một thìa bón cho cô.

Mặc dù vết mổ rất đau nhưng cô cũng không nói gì. Cứ mỗi lần há miệng thì ngực trái lại một lần nhói lên.

Kỷ Minh Hàn từ đầu tới cuối không chịu nhìn qua cô lần nào khiến cô rất âm ức. Có giận hắn cũng có thể la mắng cô nhiều hơn cũng được chứ cứ mãi im lặng như vậy thì phải làm sao đây?

Hắn mở vỉ thuốc đưa cho cô kèm theo một ly nước, cuối cùng mới nói một câu:

“Uống thuốc này sẽ không đau nữa.”

Không đề cô nói gì hắn một nước đi ra khỏi phòng. Cô định gọi hắn lại nhưng không kịp mở miệng thì hắn đã đi mất hút.

Nằm trong phòng cô cứ lần qua lần lại khó chịu, hắn không chịu nói gì với cô, cô cũng không muốn nói gì với hắn. Cô bước xuống giường, len lén đi đến gần cửa nghe ngóng xem có ai đi qua không. Sau một thời gian sát cô đã xác định là sẽ không có ai đi qua đây mới mở cửa đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31: Hạ Dĩnh (tt)

Cùng lúc ấy thì phòng sinh mổ ra, bác sĩ sản khoa bước ra, mừng rỡ nói:

“Mẹ tròn con vuông, là một bé gái đáng yêu.”

Di Hà mừng rỡ thờ phào nhẹ nhõm, rồi rít nói:

“Cảm ơn bác sĩ.”

Tiếng em bé khóc vang lớn, tiếp sau đó là Hạ Đình được đẩy ra ngoài. Cô y tá đang ôm đứa bé đi ra ngoài, vui vẻ nói với dì Hà:

“Từ lúc tôi làm việc này tới giờ chưa bao giờ trông thấy đứa bé xinh đẹp như vậy.”

Dì Hà mừng rỡ đưa tay định bế thì bị y tá ngăn lại:

“Đứa bé còn non tháng vì vậy phải được chăm sóc trong lồng kính ạ.”

Hạ Đình vừa nghe được giật mình bất chấp vết thương ngồi dậy nói:

“Không, nó là con tôi sao cô lại đưa nó đi?”

Trong lòng cô chỉ có một mối lo, lo rằng La Vương sẽ đến mang đứa bé đi. Anh ta chắc chắn sẽ làm như vậy.

“Mẹ bé đừng lo, bé sẽ được bảo vệ.” - Cô y tá ngọt ngào nói, mục đích là muốn làm cô yên lòng nên tìm cách trấn an cô.

Cô không yên nói:

“Nhưng...”

Dì Hà cuối cùng cũng phải lên tiếng:

“Tiểu Đình, sẽ không sao, La Vương sẽ không tìm được con đâu.” - Ánh mắt dịu dàng của dì Hà một phần xoa dịu sự lo lắng trong tâm khảm của cô.

Phải nói đến Bảo Bảo tâm trạng không tốt nên cứ đi lung tung. Hậu quả là bị lạc đường giữa bệnh viện lớn này. Cô đoán chừng mình đang ở khu sản khoa, hầu hết ở đây đều là phụ nữ mang thai và em bé.

Cô đang định tìm người hỏi đường thì trông thấy một người, không nghi ngờ gì nữa mà là Hạ Đình, cô ấy đang nói gì đó với một người đàn ông. Họ đang ở trong phòng trẻ sơ sinh nên cô không thể nghe thấy gì. Không hiểu điều đó có sức hút thế nào mà khiến cô nhanh chóng chạy lại cửa, nghe ngóng tin tức.

Kỷ Minh Hàn vừa ra ngoài một lát đến lúc đi vào lại không nhìn thấy cô đâu nữa. Hắn mở điện thoại gọi cho cô. Tiếng chuông điện thoại reo lên trên bàn, hắn thẫn thờ một câu rồi tắt máy đi ra khỏi phòng.

Hạ Đình đang bế một đứa bé sơ sinh đỏ hồng trên tay, khuôn mày nhíu lại đầy căm phẫn. Nhìn đứa bé trên tay Hạ Đình cô thầm đoán là đứa bé cô ấy mang thai một tháng trước mà mình đã gặp trong siêu thị.

Người đàn ông có vẻ ngoài rất bảnh bao, đỉnh đặc và rất ...phong lưu! Đúng là một người rất có khí chất.

Nhưng hành động của anh ta mà Bảo Bảo đang nhìn thấy lại hoàn toàn trái ngược. Anh ta đang tay giành đứa bé trong tay Hạ Đình, hai người giằng co qua lại, chắc chắn là đứa bé đang khóc. Cô vẫn im lặng theo dõi, nếu bạn cô cần cô nhất quyết sẽ không bỏ mặc.

Thì ra là lúc này Hạ Đình được đưa vào phòng hồi sức cô vẫn rất lo lắng mới đến phòng trẻ sinh non xem thử con mình, không ngờ mọi thứ đều như cô dự đoán, anh ta đang ở đây. Anh ta đang bế đứa bé thì cô đi vào và giành lại.

Bảo Bảo im lặng quan sát mọi thứ diễn ra và cô quyết định đi vào khi La Vương đang định tắt Hạ Đình. Nhìn hành động ấy hoàn toàn là thứ mà cô không nghĩ người đàn ông tốt sẽ làm và tất nhiên, chắc chắn anh ta là kẻ xấu.

Nhìn thấy Bảo Bảo đột nhiên xuất hiện Hạ Đình bất ngờ lùi về sau mấy bước. Bảo Bảo bùng tức giận đi vào, dùng tay đỡ lấy bàn tay thô ráp của La Vương lại, căm phẫn mắng anh ta:

“Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không thế? Là đàn ông anh lại ra tay đánh phụ nữ à? Tôi nói cho anh biết có thêm lần nào nữa tôi sẽ báo cơ quan cảnh sát đó!”

Anh ta hất tay cô ra, cười khẩy nói:

“Liên quan gì đến cô chứ?”

Cô mất bình tĩnh muốn mắng anh ta nhưng thôi, đối diện với những người thế này có nói cũng như không, cô đánh đá khoanh tay trước ngực, chua ngoa nói:

“Tôi là bạn của Hạ Đình.”

“Vậy thì sao? Tôi là chồng cô ta, cô ta thuộc về tôi.”

“Làm sao có chuyện thuộc hay không thuộc. Bạn tôi là Hạ Đình, vợ anh và anh không được đánh cô ấy.”

“Cô...” - Anh ta mất kiên nhẫn giương tay định tát cô, Hạ Đình sợ hãi định ngăn lại thì giọng nói của Kỷ Minh Hàn vang lên:

“Dừng lại!”

La Vương dừng tay trên không trung, quay về phía cô giọng nói, lạnh lùng cất giọng:

“Lại thêm người.”

Kỷ Minh Hàn nhanh chóng tiến lại cạnh Bảo Bảo, cao giọng nói:

“Tôi đã gọi bảo vệ, chúc anh may mắn.”

La Vương thay đổi trạng thái sang thất thần, nhanh chóng xô cửa đi ra ngoài.

Nhìn thấy anh ta đi ra ngoài cô liền thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới để ý đến hấn.

Hấn âm trầm không nói gì nhưng ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén khiến cô rùng mình, chỉ dám nói một câu:

“Em xin lỗi.”

Hấn bỏ tay vào túi phốt lờ cô đi ra khỏi phòng.

Hấn vừa đi ra ngoài cô quay lại nhìn Hạ Đình, trên mặt của cô ấy động lại toàn là sự sợ hãi và lo lắng. Cô đỡ Hạ Đình ra khỏi phòng, trở về phòng thường. Hạ đình không ngừng run, chắc chắn chuyện lúc này đã làm cô rất khó chịu, người kia rốt cuộc định làm gì lại đứng trong phòng sơ sinh cơ chứ?

Di Hà vừa bắt gặp Hạ Đình thì hỏi dồn tới tấp:

“Cháu đã đi đâu thế? Sao cháu bế đứa bé, nó đang ở trong phòng trẻ sơ sinh mà?...”

“La Vương tới...” - Hạ Đình thất thần nói.

“Vậy đứa bé...”

“Không sao ạ.” - Bảo Bảo nói.

Di Hà e dè nhìn Bảo Bảo nói:

“Cháu là...”

“Thưa dì, cháu là bạn của Hạ Đình, cháu tên là Bảo Bảo.”

Di Hà vui vẻ gật đầu, ra khỏi phòng tìm bác sĩ. Cô đỡ Hạ Đình ngồi xuống giường, an ủi:

“Không sao rồi, bây giờ cậu kể cho mình nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Hạ Đình ôm chặt đứa bé trong tay, run run hồi lâu mới lên tiếng nói:

“Cậu xem tớ là bạn cậu hay sao?”

Cô gật đầu chắc chắn rồi vươn tay ôm Hạ Đình vỗ nhẹ trên lưng đang run run. Mong rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

“Anh ta là La Vương, là chồng của tớ.”

“Vậy tại sao anh ta lại định đánh cậu?”

“Anh ta đã ngoại tình, ép mình kí vào đơn ly hôn, mình đã kí nhưng không ngờ anh ta còn định giành luôn cả đứa bé.”

Bảo Bảo ầm ức nói:

“Anh ta thật bỉ ổi. Hiện tại cậu có việc làm ổn định không?”

“Để làm gì?” - Hạ Đình nhìn đứa bé trong tay nói.

“Nếu cậu có việc làm tốt, anh ta không thể giành đứa bé. Và lại nó chỉ là đứa bé sơ sinh, anh ta không thể nuôi dưỡng được.”

“Tớ không có việc làm” - Hạ Đình lo lắng nói tiếp:

“Anh ta có việc làm tốt, anh ta có thể giành đứa bé hay sao?”

Trong lòng cô rất lo lắng nhưng lại trấn an Hạ Đình:

“Chắc sẽ không sao, anh trai tớ là luật sư chắc là sẽ biết nhiều luật sư ly hôn, sẽ không sao.”

Cô ngược lên nhìn Bảo Bảo, trong lòng vô cùng biết ơn. Ở thành phố X này đừng nói là bạn, ngay cả người quen cũng chỉ có mỗi Di Hà, làm gì có ai để cô nhờ vả.

Di Hà từ bên ngoài đi vào, Bảo Bảo đứng dậy chào di rồi nói:

“Ngày mai cháu lại đến ạ.”

Di Hà gật đầu, đỡ Hạ Đình nằm nghỉ, cô quay lại nhìn Hạ Đình nói:

“Nghỉ ngơi tốt nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32: Kỷ Minh Hàn - Bí mật Macao

Cô đi ra khỏi phòng, Kỷ Minh Hàn ngồi trên hàng ghế chờ phía hành lang đối diện, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Cô tiến lại gần hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế cạnh anh, khe khẽ nói:

“Anh chờ em lâu không?”

Hắn không trả lời mà chỉ quay mặt lại nhìn cô. Ánh mắt mệt mỏi, môi nhợt nhạt, trán đầm mồ hôi là thứ khiến cô lo lắng khi nhìn thấy hắn. Cô định dùng tay xem xem trán hắn có nóng hay không liền dừng lại trước hành động của hắn.

Tay hắn từ sau gáy cô đẩy đầu cô gần lại hơn một chút, cô căng thẳng lau mồ hôi trên trán hắn, nhiệt độ trên trán khiến cô giật mình rút tay lại nói:

“Anh nóng quá.”

Hắn ngã gục xuống vai cô. Cô hét hoảng đỡ hắn dậy, lớn tiếng gọi bác sĩ.

Hắn nằm trên giường đẩy vào phòng cấp cứu, vết thương trên ngực cô rỉ máu, đau đớn vô cùng. Lúc này cô chỉ nhìn thấy trước mắt mờ nhạt và lộn xộn. Rồi dần cô không còn thấy gì nữa.

Chuyến bay đáp xuống sân bay MaCao. An Hạo kéo va li ra ngoài, Y Nhược gọi taxi về khách sạn. Huỳnh Hiểu vừa đi vừa nghe điện thoại xuyết nửa là va máy tính bảng lưu giữ tài liệu quan trọng vào cửa xe taxi. Cũng chỉ cái tật vội vàng vàng của hắn ta xuyết nửa là tiêu rồi, đường đường là phó giám đốc điều hành lại đùa đùa giỡn chẳng đâu vào đâu.

Xe lao vun vút trên đường cao tốc.

Vừa về đến khách sạn Y Nhược đã đi tắm rồi mở điện thoại gọi cho Tiêu Mặc. Sau một khoảng thời gian dài chờ đợi cuối cùng Tiêu Mặc cũng bắt máy.

“Chị...có chuyện gì vậy?”

“Tôi nghĩ đề nghị này hơi kì quặc, hai ta là chị em cùng cha khác mẹ...”

“Vâng, chị nói đi.”

“Em muốn du học ở Saint Petersburg không?”

Bỗng nhiên đề nghị lạ lùng từ Y Nhược khiến Tiêu Mặc khựng lại vài giây rồi mới trả lời:

“Chị cũng muốn bỏ lại mớ hỗn độn này à?”

“Ừ.” - Chị Âu gật đầu, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, dù sao tất cả những gì mình muốn nói đều đã nói ra rồi: có đi hay không lại là quyền quyết định của Tiêu Mặc; cho dù có ép buộc thì cô ấy chưa chắc đã đi.

“Vậy ta sẽ đi.”

Y Nhực đột nhiên nhớ về Bảo Bảo, không biết con bé bay giờ thế nào rồi:

“Bảo Bảo, em ấy tỉnh lại chưa?”

“Tỉnh rồi. “

“Vé máy bay đó, chị sẽ mua và làm thủ tục chuyển trường, khoảng 3 tuần nữa ta sẽ đi.”

“Vâng. À, chúng ta đang nói về fBảo Bảo cơ mà, sao chị lại chuyển sang việc mua vé thế?”

“Em là một trong những người phát hiện ra cách nói chuyện kì quặc này của chị đó!” – Y Nhực vui vẻ bật loa ngoài, mồ máy sấy tóc lên sấy khô tóc.

“Ta hiểu nhau sao?”

“Có lẽ vậy!”

Cuộc gọi dừng bằng tiếng tút tút, cô đặt điện thoại lên bàn. Đi khỏi phòng.

An Hạo đang ngồi trên bàn soạn hợp đồng cùng Huỳnh Hiểu thì Y Nhực đi vào. An Hạo nhàn nhạt nói:

“Cô không nghỉ ngơi sao?”

“Đi uống rượu chứ?” – Cô khoanh tay trước ngực đánh đả nói.

Huỳnh Hiểu nhận lưu bảng hợp đồng, hưởng ứng nói:

“Hiếm thấy Âu tiểu thư nhà ta rủ đi uống rượu, đi chứ!” - Vừa nói anh ta vừa đóng máy tính bỏ vào túi, ném sang một bên.

An Hạo nhú mày ngồi xuống giường nói:

“Đến đây để làm việc, không phải để uống rượu.”

“Thôi nào, phải đi đâu đó giải khuây chứ?” – Y Nhực nháy mắt với Huỳnh Hiểu, hắn ta hiểu ý ngay lập tức lên tiếng:

“Đi thôi.”

Nói rồi Huỳnh Hiểu kéo anh ra ngoài. Y Nhực thuê một chiếc xe, Huỳnh Hiểu và An Hạo ngồi vào xe. Cô nhấn ga, vọt xe bằng vận tốc chóng mặt. Huỳnh Hiểu kinh sợ hét toáng lên trong khi An Hạo im lìm như không có chuyện gì xảy ra.

Cô nhìn qua gương chiếu thấy hình ảnh An Hạo bên trong, miệng nhếch lên một đường cong bí ẩn.

Casino ở Macao đúng là bậc nhất trên thế giới. Chỉ cần bước vào cửa đã ngửi thấy mùi tiền và rượu, đậm chất xa hoa. Nghe nói ở đây là nơi các quý bà vùng tiền vào các trò đỏ đen, các quý ông thì vui chơi trong giờ làm việc mà không vi phạm pháp luật. So với Las Vegas và Nevada của Hoa Kỳ thì thật là không thua kém. Nếu như Paris là thành phố lãng mạn, Las Vegas lại xa hoa thì Ma cao chính là huyền bí và hoa lệ, quyến rũ đến ghê người.

An Hạo dừng lại ở cửa, do dự nói:

“Không phải chỉ đi uống rượu thôi sao? Nơi này là casino, là nơi đỏ đen cơ mà.”

Âu Y Nhực tiến sâu hơn vào trong, đi xuống hầm. Huỳnh Hiểu biết ý định của cô nên bạo dạn kéo anh đi theo.

Đi hết một cầu thang thì đến một căn phòng, chỉ cần đứng bên ngoài nghe tiếng nhạc bên trong cũng đủ hiểu là quán bar, thật là độc đáo! Trên tầng là casino, hầm là quán bar, chắc chắn kinh doanh sẽ có rất nhiều lợi nhuận.

Chìm ngập trong đám người nhảy nhót, anh lựa cho mình một chỗ ngồi yên bình. Âu Y Nhực đứng ở quầy bar mua một ly cocktail hương trái cây và hai ly whisky. Huỳnh Hiểu vui vẻ trốn ra sàn nhảy. Cô ngồi xuống đối diện cạnh anh, đưa cho anh một ly whisky nói:

“Anh thấy thế nào? Vui chứ?”

Tiếng nhạc lớn lấn át giọng nói của cô, anh hoàn toàn không nghe thấy gì. Anh phớt lờ chẳng thèm hỏi lại. Âu Y Nhực kiên nhẫn hỏi lại, thanh âm to gấp hai lần lúc trước:

“Anh thấy thế nào? Vui chứ?”

Anh chỉ lên tiếng trả lời lấy lệ:

“Được, không tệ.”

Cô gật đầu, lắc lư theo điệu nhạc, nhắm nháp ly cocktail.

Anh thử một ngụm rượu, đúng là không tệ. Anh thêm đậm nói:

“Sao cô biết được chỗ này?”

“Mỗi lần tôi đến Macao đều đến đây vui chơi.”

“Vậy là cô đã đến đây hơn 2 lần.”

“Anh đúng là luật sư, thích suy luận.”

Anh không thèm chấp câu nói của cô, giữ thái độ yên bình.

Cô vừa nói dứt lời bỗng nhiên vai bị ai đó vỗ nhẹ một cái, cô liền quay lưng lại, bắt gặp người bạn quen thuộc, mừng rỡ nói:

“Mai, là cậu à?”

Cô gái tên Mai quay người ngồi xuống ghế, phì phò điều thuốc trên tay, bắt chéo chân thở ra một hơi dài nói:

“Không phải Mai, là Ân Soái.”

“Cậu thay đổi nhiều quá.” - Cô hồi tiếc nói. Mai lúc trước là người giản dị, mộc mạc; còn bây giờ đã khác, là một người ăn chơi trác táng, ăn mặc hở hang. Tất cả đều cùng vì một nguyên do liên quan đến Y Nhục.

“Đúng, đã lâu rồi cơ mà, từ khi cậu nổi tiếng. À, anh ta là ai thế?” - Mai quay sang nhìn anh hỏi.

“Là người bên đối tác.” “Chào cô.” - Anh nói.

Mai nháy nháy mắt nói:

“Rất đẹp, khí chất tốt, có vẻ hợp với cậu đó Nhục.”

“Không phải như...” - Cô chưa kịp nói gì thì Mai đã đứng dậy đi mất hút. Cô nhìn theo dáng cao của Mai. Cô đã biến người bạn thuần phác của mình thành ai thế này. Ân nói rần rồ, ăn mặc sexy, trên tay lúc nào cũng có điều thuốc hay ly rượu, Mai đã trở thành người lao lực, sống không có ngày mai. Là do cô, tất cả là do cô. Nếu như... Thật ra hồi tiếc cũng chẳng làm nên được gì cả.

Huỳnh Hiểu ngồi vào bàn làm thay đổi không khí. Uống xong ly whisky anh ta mới chịu lên tiếng:

“An Hạo, cậu thật là quá cứng nhắc.”

“Anh say rồi à?” - Y Nhục chép miệng nói.

“Ừ, được rồi, cứng nhắc thì cứng nhắc.” - An Hạo nói.

Phục vụ mang ra một chai volka lớn, Y Nhục mở nắp rót đầy ly, uống như nước. Không biết Huỳnh Hiểu đã uống bao nhiêu rượu nhưng anh ta đang ngủ khò khò trên ghế. An Hạo e ngại nhìn cô nói:

“Cô có tâm sự.”

Cô gờ ngón tay cái lên nói:

“Anh rất có tài phán đoán.” “Quá khen, tôi biết còn có liên quan đến cô gái tên Mai.”

“Chuyện rất phức tạp.”

“Uống nhiều ngày mai sẽ không đến đối tác được.”

“Không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 33: Em hiểu anh rồi.

Bảo Bảo nháy nháy mắt tỉnh lại. Trần nhà trắng quen thuộc khiến cô nhớ về Kỳ Minh Hàn. Trong phòng không có một ai, cô gắng sức bước xuống giường, rút ống truyền dịch ra khỏi tay, máu rỉ qua vết kim. Cô lấy khăn giấy lau đi vết máu.

Lúc mở ngăn kéo cô mới nhìn thấy một bức thư, trên bì thư còn ghi gửi Bảo Bảo. Cô lấy bì thư lên, mở ra. Thì ra là thư của An Hạo.

“Bảo Bảo, lúc em đọc bức thư này anh đang ở Macao. Vốn anh không định viết bức thư này nhưng anh nghĩ mọi người sẽ không nói chuyện này cho em biết. Lúc em phẫu thuật máu của bệnh viện không đủ truyền cho em nên Kỳ thiếu đã truyền cho em gần 1000cc máu. Với tính cách của chủ tịch chắc chắn sẽ không nói cho em biết. Kỳ thiếu rất yêu em, em hãy chăm sóc cho anh ấy thật tốt.”

Đọc đến những dòng cuối cô mới nhận ra tại sao hần lại nhột nhột đến vậy. Cô đặt bức thư xuống giường, chạy đi tìm hần.

Trong phòng bệnh, Kỳ Minh Hàn nằm im lìm trên giường. Lúc trước còn có Mạc Khải Nghiên chăm sóc, bây giờ anh ta đi Maroc mất rồi, hiếm khi nhìn thấy đi An hay qua lại giữa phòng của Bảo Bảo và Kỳ thiếu. Hần nằm một mình trên giường, bên cạnh không có một ai.

Cô xô cửa đi vào, trông thấy hần đang nằm trên giường, khuôn mặt tái đi, môi trắng bệch. Cô không kìm được lòng chạy lại bên giường ôm lấy hần, nước mắt hai hàng rơi xuống:

“Tại sao anh không nói... nếu anh nói thì đã khác rồi.”

Hần vẫn nằm im, dịch truyền nhỏ từng giọt đều đều. Vết thương trên ngực cô lại trực tiếp đau nhói. Cô mím môi nắm lấy bàn tay hần. Bàn tay lạnh toát khiến cô đau lòng. Người ta thường nói người có bàn tay lạnh thường có trái tim ấm áp nhưng không hiểu sao trái tim anh lại lạnh như vậy. Ngay cả nói một câu “Anh đã cứu mạng em” cũng không được hay sao? Minh Hàn vẫn không tỉnh, cô thất vọng úp mặt xuống cạnh giường khóc nho nhỏ, trong lòng dòn rất nhiều cảm xúc.

Cô hối hận vì trách hần tại sao lại mắng cô, cô đau lòng vì anh đã làm nhiều thứ cho cô, cô lo lắng anh đang nằm trên giường và chưa tỉnh lại. Có thể cô không đủ sức để yêu hần, từng cảm xúc, từng suy nghĩ của hần cô đều không thể hiểu được. Trong người cô đang lưu chuyển dòng máu của hần, cô sống là nhờ hần, tất cả là nhờ hần vậy mà cô không phát hiện ra. Bây giờ nếu hần tỉnh lại cô không ngần ngại ôm hần, cho hần biết mình hối hận đến mức nào, mong hần tha thứ, rồi cô sẽ cố gắng hơn nữa để hiểu hần.

Di An đứng trước cửa phòng nhìn vào trong, tuy không phải ruột thịt nhưng đi rất hiểu con người cô. Nợ thứ gì đó từ ai đó là thứ mà cô cho là khó trả nhất, ngay cả khi người cô yêu thương chắc chắn cũng cảm thấy rất nặng nề.

Cô không kể với hần việc cô bị bệnh, chưa bao giờ kể về bản thân, về gia đình. Hần giận đúng rồi. Là lỗi của cô, đáng nhẽ phải biết hần vì cô phải làm tới nước này. Có rất nhiều thứ hần đang giấu, cô cũng vậy.

Cô ngồi bên giường bệnh hồi lâu. Di An đã rời đi. Mưa ngoài trời dần rơi xuống, cô chống một tay trên giường quay người ra cửa sổ, tâm trạng chờ đợi một thứ gì đó mà cô không biết. Mưa mùa hạ cũng như mưa của thanh xuân, vừa đột ngột lại vừa tươi đẹp.

Mưa chảy trên tấm kính cửa sổ trông rất mãn nhãn. Khung cảnh tiêu điều như cánh cửa của một thung lũng hun hút xuyên qua màn mưa mờ nhạt. Cô thật sự cảm thấy rất cô đơn, cô đơn như lúc cha mất, mẹ mất, cô thấy lạc lõng trong thế giới này. Ngoài hần ra cô thật sự chẳng có gì. Cô quạt sang nhìn hần rồi quay lại nhìn ra phía cửa sổ.

Cô mở tung cửa sổ, nhìn xuống bên dưới, gió lùa mạnh hất vào người cô, tấm áo đồng phục bệnh viện ngoài che đi thân thể thì hoàn toàn không thể giữ ấm. Từ trên tầng cao nhìn xuống cảm giác lạ lẫm ngập tràn, một thứ gì đó bơ vơ như mặt đất sắp hút ta xuống.

Cô xoa xoa hai bên vai, run run, cảm thấy lạnh nên định tìm chăn mùng khoát lên người. Vừa quay người lại liền có ngay một tấm chăn phủ lên người.

“Minh Hàn...anh tỉnh rồi.”

Hần xoay người cô đối diện phía cửa sổ, vòng tay qua người cô từ phía sau ôm siết, dịu dàng nói:

“Lạnh không?”

Hần dựa cằm lên vai cô, ôm chặt hết mức có thể. Người hần nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là cô. Thật sự hần rất vui, rất vui.

“Em không còn lạnh nữa.” - Cô dựa đầu vào đầu hần nói, trong lòng ấm áp vô cùng.

“Anh tiếp máu cho em, em biết rồi!”

“Sao em biết?”

“Em hiểu anh rồi.” - Cô nói nho nhỏ, vói tay đóng cửa sổ lại. Mưa ngoài kia không chịu ngừng mà mưa lớn hơn nữa. Cô nắm chặt bàn tay hần, cười nói:

“Anh từng nói sẽ dạy em đánh dương cầm, khi nào anh mới dạy em được đây?”

“Sắp rồi, khi nào ta ra viện. Chúng ta sẽ đàn bài Exodus.”

“À, vậy còn phim, phim ảnh đang đóng thì sao?”

“Dương Phong đã đổi nam chính, không ảnh hưởng nhiều.”

“Vây cũng tốt.”

Dương Phong đứng bên ngoài cửa, trên tay xách một giỏ trái cây. Nhìn vào trong nhìn thấy Bảo Bảo và Minh Hàn nói chuyện vui vẻ với nhau. Trong lòng cảm thấy vô cùng bất lực, định quay đi không vào thăm nữa. Vừa đúng lúc cô quay người nhìn ra cửa chợt thấy bóng người mới lên tiếng gọi:

“Ai đó?”

Roi vào tình thế khó xử tiến thoái lưỡng nan cuối cùng anh đành phải quay lại, mở cửa bước vào. Nhìn thấy Dương Phong tới thăm trong lòng cô vô cùng vui mừng. Cô xem anh như một người anh trai, đáng kính như An Hạo vậy. Kỳ Minh Hàn biểu cảm lại quay về trạng thái thường, điềm đạm nói:

“Anh đã tới thăm tôi thật là vinh hạnh.”

“Đừng khách sáo thế chứ!” - Anh gượng cười che giấu cảm xúc hỗn tạp vào lòng, lí trí không ngừng mắng bản thân sao lại kém cỏi thế này, Minh Hàn có khả năng làm Bảo Bảo cười, làm Bảo Bảo hạnh phúc. Còn anh thì làm được gì?

Anh đè nén cười trước mặt cô, đưa cho cô giỏ trái cây. Bảo Bảo nhận giỏ quả, đi tìm dao gọt nên lánh khỏi phòng. Kỳ Minh Hàn rót ly nước lọc đặt lên bàn, giọng điệu hơi lạnh nhạt phun ra một chữ:

“Mời.”

“Chắc cậu đã khoẻ lại?”

“Anh thích cô ấy?”

Trong tim anh từng đột sóng mang đến toàn những cảm giác chua xót, anh gượng gạo tìm cách né tránh:

“Ai cơ?”

“Bảo Bảo.”

Anh liếc mắt nhìn Kỳ thiếu, dò xét rốt cuộc trong có mấy phần ý tốt và mấy phần ý xấu.

“Đúng là như vậy.”

“Anh cũng biết, tôi không muốn nói nhiều, có khi người như anh tôi không giải thích anh cũng sẽ hiểu.”

Anh nhanh chóng nắm bắt rốt cuộc ý của hắn ta là đây.

“Tôi hiểu trừ phi...”

“Trừ phi?” – Hắn nhướn mày nhìn anh.

“Trừ phi cậu phải làm cô ấy hạnh phúc, nếu không...”

“Tất nhiên.”

Bảo Bảo tìm được dao và cắt táo thành miếng xếp vào đĩa, nhìn thấy anh và Minh Hàn nói chuyện với nhau mới tò mò hỏi:

“Hai người nói chuyện gì thế?”

Cô đặt đĩa táo lên bàn, xiên một miếng rồi đưa cho Minh Hàn, xiên một miếng đưa cho Dương Phong. Anh lắc lắc đầu nói:

“Là bàn một chút công việc.”

“Vâng” - Cô đưa miếng táo lên miệng cắn một miếng, xuyết xoa nói tiếp:

“Táo rất ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chuẩn bị lễ cưới

Hơn một tuần trôi qua, Bảo Bảo và Kỳ Minh Hàn vừa ra viện. Mạc Khải Nghiên vừa xuống máy bay liền bị Mạc lão gia réo chuyện lấy vợ. Anh ngán ngẩm lắc đầu, nếu ông ấy biết người đã giết mẹ anh là lão già họ Ương kia thì chắc chắn ông rất sốc.

Từ phía xa, Bảo Hân đang đứng ngó qua ngó lại. Nhìn thấy Mạc Khải Nghiên cô liền lên tiếng gọi:

“Mạc Khải Nghiên.”

Anh kéo vali tiến lại gần cô, nói:

“Cô đến đón tôi sao?”

“Đâu có, là do bác Mạc bắt tôi đến đây. Ông ấy đã hẹn nơi mua áo cưới, 2h chiều nay tôi gửi địa chỉ cho anh.”

Anh đi ra ngoài cổng sân bay, cô đi theo sau, im lặng. Anh đứng trước cửa xe chờ cô, đến lúc cô đứng lại trước cửa xe thì anh lịch lãm mở cửa. Cô ngạc nhiên bước vào xe, anh cũng ngồi vào. Cô vừa định mở miệng hỏi thì anh đã nói ngay:

“Ở đây là sân bay, nếu có người nhận ra chúng ta thì sao, vừa rồi là giả.”

Cô cứ nghĩ anh quan tâm gì đó gì với cô. Thì ra anh làm vậy là để che mắt người đời, anh đâu có tình cảm gì với cô, là do cô đã nghĩ quá nhiều, cô đã quá đa tình rồi. Tuy trong lòng cô thấy có chút gì đó hụt hẫng nhưng không biểu hiện ra ngoài, tỏ ra thật thoải mái mà ngồi lên xe.

Tài xế dập chân ga, nổ máy xe, xe băng băng trên đường. Hết cả buổi đi xe hai người không nói gì với nhau. Cô từ đầu đến cuối chỉ nhìn ra cửa kính xe, anh bận rộn cắm vào công việc. Tiếng điện thoại của đập tan bầu không khí tĩnh lặng.

“Cha đang ở nhà Ương lão tiên sinh.”

“Cha về thành phố X khi nào thế?”

“Vừa về, con tới đón tiểu Hân đến ra mắt cha. Ở nhà bác Ương, liệu đừng làm ta mất mặt đấy.”

“Cha à, tại sao lại khắt trương thế chứ, đàn ông đâu sợ không lấy được vợ, sự nghiệp là trên hết.”

“Thằng bé ngang bướng này, đàn ông ngày nay đang độc thân đầy ra đấy thôi. Hôn ước giữa hai nhà Mạc - Ương trước sau cũng phải tiến hành.”

Đúng là không thể hẹn nay hẹn mai với Mạc lão gia, chuyện gì cũng phải thực hiện 3 quy chế: Nhanh – Đúng - Gọn. Chả trách hai phụ tử nhà họ Mạc tính cách kì quái, sở thích kì quái.

Anh lắc đầu ngán ngẩm, rốt cuộc cũng không thể cãi bướng được nữa, anh rút ra phương án cuối cùng:

“Con không thích Hân Hân.”

Tất cả những gì anh nói cô đều nghe. Cô lơ đãng, phóng tầm mắt về hướng toà cao ốc lớn, tâm trạng thoáng chốc trở nên phiền muộn.

Mạc lão gia phì cười, nuôi anh gần 30 năm đâu phải dễ phí, từng chút sở thích, yêu ghét của anh ông đều nắm như lòng bàn tay, đâu dễ gì khuất phục:

“Có câu lừa gần rom lâu ngày cũng bén, biết đâu sau này sẽ khác.”

“Cha...” - Anh bắt lực hét lên một tiếng.

“Vậy cứ quyết định thế đi, nhớ tới đấy!”

Anh cúp máy ngay, vừa từ Maroc về chưa kịp nghỉ ngơi thì phải đi ra mắt, chuẩn bị đám cưới. Có phải đến hạn của anh?

Hân Hân nhìn thấy anh tắt máy mới cất giọng:

“Bác Mạc, bác ấy nói gì?”

“Đến nhà cô ra mắt ba mẹ cô, 2h đi thử váy cưới, 4h chụp hình cưới. Được không?”

Trong tâm cô không còn chỗ để suy nghĩ nhiều việc, cứ thế gật đầu. Nhìn thấy cô có vẻ lạ nên thay đổi về mặt, mở ngăn bên trái cửa lấy ra hai viên socola Pháp ném cho cô, giọng lạnh nhạt nói:

“Cô ăn đi, nghe nói ăn socola sẽ làm tâm trạng tốt hơn.”

“Cảm ơn.”

Cô bóc vỏ viên kẹo, cho viên socola vào miệng. Mùi thơm của socola lan toả trong miệng, có phải đúng như lời anh nói hay là do đó là thứ đầu tiên anh đưa cho cô xuất phát từ chân thật trái tim.

Cô cũng không biết nữa. Socola Pháp thật sự rất ngon, vị đắng tự nhiên, không bị pha trộn như kẹo trong nước. Tất cả không thể hòa lẫn vào đâu, chẳng trách loại socola này đâu phải mau được trong nước.

Xe dừng lại trước cổng nhà họ Ương, bảo vệ kéo cửa ra để xe hơi đi vào. Anh bước xuống xe, cô cũng vừa bước xuống, anh đi ra sau cốp xe lấy ra một hộp đựng 2 chai rượu vang đỏ. Cô ngỡ ngàng nhìn anh nói:

“Rượu này tôi mua định đem biếu cho bác Ương, hôm qua ở Maroc tôi đã mua.”

Anh đưa cô a xách hộp rượu, đưa tay ra nói:

“Khoác tay.”

Cô ngoan ngoãn nghe theo, cùng anh đi vào. Cảm giác được trở về nhà khiến cô thoải mái hơn. Vừa đi vào phòng khách anh đã bắt gặp Ương Khải Uy đang tiếp chuyện với cha, trong lòng lóe lên một tia căm phẫn, ông ta không hề có chút hối hận nào sao?

Mạc Khải Nghiên cuối chào Ương Khải Uy, lễ nghi nói:

“Chào bác.”

Ông cười hiền, nhìn Mạc lão gia nói:

“Thằng bé này vừa thông minh vừa lanh lợi lại rất tài giỏi, tôi rất xem trọng.”

Hân Hân lễ phép nói:

“Chào bác Mạc, chào cha.”

“Được rồi, con mới về đi rửa tay xuống giúp mẹ làm cơm đi.” - Ương Khải Uy phẩy phẩy tay nói.

Anh đưa hộp rượu cho ông Ương, nói:

“Cháu vừa từ Maroc trở về chỉ có hai chai rượu này biếu bác.”

Ông cười nhận lấy chai rượu nói:

“Cháu khách sáo rồi.”

Mạc lão gia gạt đầu hai lòng, lấy bàn cờ tướng từ dưới chân bàn lên, nói:

“Ta chơi một ván.” Ương Khải Uy vui vẻ chơi cờ trong khi anh liên tục dán mắt vào màn hình máy tính.

Hân Hân loay hoay trong bếp cùng mẹ. Thật là xui xẻo khi hôm nay cô giúp việc nghỉ làm, mọi thứ trong bếp cứ rối tung rối mù. Xuyết nữa cô quên mất nhắc cho Bảo Bảo vào 2h thì đến salon đồ cưới. Cùng lúc ấy bỗng nhiên điện thoại cô rung lên, màn hình hiện lên tên Bảo Bảo, cô nhấn nút nghe rồi bật loa ngoài lớn, vừa xào thịt vừa nói:

“Hân Hân nghe.”

“Cậu có nghe việc gì về Tiêu Mặc không, mình không gọi được cho cậu ấy!”

“Chắc là không sao! Cậu ấy thường hay bận nhiều công việc. Mình có việc muốn nói đây!”

“Chuyện gì thế?” - Bảo Bảo dùng máy hút sạch bụi trong phòng khách vừa nói.

“Chiều nay 2h cậu rồi không?”

“Để làm gì?”

“Đi thử váy cưới cùng mình.”

Bảo Bảo ngạc nhiên dừng lại công việc:

“Mạc Khải Nghiên không đi cùng cậu sao?”

Cô đảo đảo thịt trong chảo, nhẹ nhàng nói:

“Không, mình đoán vậy.”

Bảo Bảo thở dài một cái:

“Được rồi, mình đến nhà cậu khoảng 2h15'.”

Cô “ùmì” một tiếng rồi cúp máy. Cô chưa từng nghĩ hạnh phúc của mình lại phải giao phó cho bản hợp đồng thời hạn 1 năm kia. Không hiểu sao bản thân cô lại chấp nhận. Không lẽ là hy vọng hay cô đang mạo hiểm. Cô từng tưởng tượng ra thiên đường tương lai của bản thân vô cùng tươi đẹp, nhưng giờ đây trước mắt cô đều là một màn mưa mờ mịt, cô hoàn toàn không nghĩ được gì. Liệu qua 1 năm sau khi anh và cô ly hôn, cô sẽ làm gì để đối mặt với cuộc sống tàn khốc này đây? Cô biết bản thân mình đang làm gì nhưng vẫn mạo hiểm thử xem hôn nhân của cô và anh sẽ đi đến đâu. Cô biết mình có tình cảm với anh, chắc chắn là như vậy. Con người anh, cô không hiểu, anh như thế nào với cô, cô không biết, tất cả quá khó đoán. Nếu như anh không thể yêu cô, anh vẫn sẽ ly hôn. . . cô không dám tưởng tượng ra mình khi ấy.

“Hân Hân, con sao thế?” - Tiếng mẹ gọi làm cô giật mình, lắc lắc đầu nói:

“Không sao ạ.”

Nhị tiêu thư Ương Lệ chạy từ trên lầu đi xuống, trên tay nắm theo búp bê baby lại cạnh Hân Hân nũng nịu đòi bế. Gặp cô chị lạnh lùng như Hân Hân khiến cô bé chán nản lên ra phòng khách. Vừa nhìn thấy anh cô bé liền nhào vào lòng anh, nũng nịu nói:

“Anh bác sĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 35: Chuẩn bị lễ cưới (tt)

Anh dừng tay lại, bế cô bé đặt lên đùi, dỗ dành nói:

“Tiểu bảo bối, ngồi sang một bên để anh bác sĩ làm việc nhé.”

Cô bé chu miệng những nhẽo quay sang phía Ương lão gia nói:

“Cha ơi, anh bác sĩ sắp làm anh rể con đúng không ạ?”

Ông nhìn ông Mạc cười:

“Con bé này đừng có quấy anh rể như thế chứ?”

Ông Mạc hoàn toàn quay về cùng phe với cô bé, giọng điệu pha chút đùa cợt nói:

“Không sao, phải quấy anh rể thật nhiều, anh cháu lúc nào cũng lo công việc không thôi.”

Anh ngán ngẩm lắc đầu.

Hân Hân dọn thức ăn ra bàn. Bữa cơm trải qua rất lâu, mọi người nói chuyện rôm rả chỉ trừ hai người, Bảo Hân và Mạc Khải Nghiên.

Ăn xong cơm cô cùng mẹ rửa bát rồi đi lên phòng.

Bảo Bảo canh đúng hai giờ chiều mới đón taxi đến nhà Hân Hân. Vừa đến cổng đã gặp đúng lúc Mạc Khải Nghiên vừa lái xe ra ngoài.

Hân Hân vừa nhìn thấy cô thì rạng rỡ hẳn. Cô cứ nghĩ sẽ đi chung xe với Hân Hân. Không ngờ đấng phụ huynh lại muốn con trẻ gần gũi nhau liền để Hân Hân đi cùng với Mạc Khải Nghiên. Còn một “sát thủ ẩn danh” đang kẹt xe trên đường đó là Tiêu Mặc. Cũng may tài lạng lách của Mạc Mặc không tệ nên đến kịp, vừa đến nơi đã lôi Bảo Bảo lên xe.

Xe khởi động, toàn thể “Hội phụ huynh” vui vẻ đi vào nhà. Bảo Bảo quay sang hướng Tiêu Mặc đang lái xe hỏi:

“Mấy ngày nay cậu làm gì sao tớ gọi không được?”

“Tớ làm thủ tục du học và hộ chiếu.”

Cô không tin vào tai mình, Mặc Mặc đi du học sao?

“Tại sao cậu lại quyết định như vậy?”

“Gần đây có nhiều việc xảy ra với tớ. Người mà cậu quen, Âu Y Nhược đó, là chị của tớ.”

Đúng, vậy nghi ngờ của cô đã đúng. Có điều...

“Cậu định du học ở đâu?”

“Saint Petersburg, nga, tớ đi cùng chị Âu.”

“Tại sao lại đi xa thế chứ?” - Cô tiếc nuối nói.

“Không xa cho việc trốn chạy đâu!”

“Vậy cậu nói cho Hân Hân chưa?”

Tiêu Mặc lắc đầu. Tiêu Mặc đi đột ngột như vậy thật sự khó chấp nhận, nếu như cô ấy đi luôn không về...Cô nghĩ vậy.

Mạc Khải Nghiên không ngừng nhìn đồng hồ. Cô để ý thấy anh có chút gấp gáp mới lên tiếng:

“Nếu anh bận thì cứ đi trước, tôi đi cùng Bảo Bảo và Tiêu Mặc.”

Anh lắc đầu, tập trung tăng tốc thêm chút rồi nói:

“Không bận.”

Xe dừng lại trước một cửa hàng đồ cưới trắng lẹ. Tất cả mọi người đều xuống xe. Những bộ váy cưới được trưng bày đẹp đến mức nhìn vào là bị thu hút ngay. Mạc Khải Nghiên đi vào chỗ lễ tân. Hân Hân, Tiêu Mặc và Bảo Bảo cũng đi vào trong.

Cô lễ tân rạng rỡ cúi chào anh, nghiêm trang nói:

“Quý khách có đặt trước không ạ?”

“Mạc Khải Nghiên lúc 2h chiều.”

Cô tiếp tân nghe xong liền mở máy tìm, lát sau liền lên tiếng:

“Mạc tiên sinh, ông đã đặt 3 bộ váy cưới của Pháp đúng không ạ?”

Anh gật đầu.

“Vậy mời ông theo tôi.”

Cô gái đi trước dẫn họ đi vào thang máy lên tầng 10. Thang máy dừng, căn phòng đẹp để hiện ra. Tiêu Mặc lắc tay Bảo Bảo nói:

“Mình chưa bao giờ nhìn thấy căn phòng nào đẹp đến thế.”

“Mình cũng vậy.”

Một cô nhân viên khác đưa Tiêu Mặc và Bảo Bảo ngồi lên ghế sofa. Một người khác đi vào trong đẩy ra ba tủ váy khác nhau, tất cả tủ đều được làm bằng kính trong suốt vì thế mà hình dạng váy cưới bên trong đều được thấy rõ.

Hân Hân lần lượt nhìn ba chiếc váy. Tất cả chúng đều là màu trắng. Một chiếc váy cao cổ đang là mốt hiện nay. Đường may vô cùng hoàn hảo, ren trên tay áo thoát ẩn thoát hiện rất huyền ảo, chân váy túm vào như đuôi cá, điểm thêm một vòng nhung màu tím trông vô cùng trang nhã.

Anh nhìn về do dự của cô liền lên tiếng:

“Tôi ra ngoài, khi nào chọn xong thì nói cho tôi biết.”

Cô nhìn anh gật đầu.

Tiêu Mặc từ đầu tới cuối chỉ kết luận chiếc váy thứ ba là hợp với Hân Hân nhất.

Ngược lại, Bảo Bảo lại thích chiếc váy thứ hai, còn lên tiếng hùng biện:

“Chiếc váy thứ hai trông rất cá tính, rất hợp với Hân Hân. Cậu xem, ống tay váy may vắt trông rất mạnh mẽ, ngực áo xẻ dọc trông rất quý phái, chất liệu váy là bông nên chắc chắn sẽ rất thoải mái. Không phải rất thích hợp hay sao?”

Tiêu Mặc ngay lập tức phản bác lại Bảo Bảo:

“Cậu thử nhìn chiếc váy này đi, váy có hai lớp, lớp trong là nhung bóng màu hồng, bên ngoài lớp vải mỏng vô cùng bông bênh. Chân váy thêu hoa thủ công, nhìn là thấy kì công rồi. Cổ váy may xếp trông rất thanh tao, váy rất đẹp.”

Từ lúc đầu tới giờ chiếc váy mà Hân Hân thích nhất chính là chiếc đầu tiên.

“Mình thích chiếc váy đó.” - Cô chỉ tay về hướng chiếc váy.

Vừa đúng lúc anh đi vào, cô liền níu tay anh lại nói:

“Chọn xong rồi.”

Anh không quay lại mà chỉ mở miệng nói:

“Thử mặc đi.”

Cô nhân viên mờ tỏ, lấy váy ra. Bảo Bảo tiếc nuối nhìn Tiêu Mặc, cảm thán nói:

“Đáng tiếc quá đi mất.”

Cô nhân viên và Hân Hân loay hoay hồi lâu mới mặc được chiếc váy. May mắn chiếc vừa vặn với cô. Cô vui vẻ đi ra ngoài nhìn hai cô bạn hỏi:

“Thế nào? Ổn chứ?”

Bảo Bảo giờ ngón cái lên, Tiêu Mặc khen:

“Quá chuẩn.”

“Nghĩ lại mình vẫn thấy váy này hợp với Hân Hân nhất!” - Bảo Bảo lên tiếng.

Cô bước về phía anh. Anh dùng ánh mắt vô tình nhìn cô. Cô cảm nhận được có vẻ anh không thích chiếc váy này định đi thay cái khác. Lúc vừa xoay người cô hướng lưng về phía anh. Đột nhiên anh đứng dậy giữ eo cô lại nói:

“Dây bị lỏng rồi.”

Cô ngạc nhiên không nói lời nào mặc cho anh đang buộc chặt dây ở thắt lưng. Buộc xong anh âm trầm nói:

“Chọn cái này đi.”

Không biết từ lúc nào Bảo Bảo và Tiêu Mặc đã lên đi xuống tầng trệt, ngồi trên ghế chờ buồn đưa lê, chốc chốc lại khen cái này đẹp, cái kia đẹp. Tiêu Mặc còn nói sau này sẽ mua váy cưới ở đây. Hẹn sau này tốt nghiệp xong cô và Bảo Bảo sẽ tổ chức lễ cưới chung một ngày.

Anh im lặng nhìn cô đi, liếc mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống. Cô nhìn thấy thái độ của anh trong lòng còn chưa quên đi cảm giác lúc nãy, không hiểu sao trong câu nói ngắn ngủn kia lại có chút dịu dàng, không có lạnh lùng như mọi lần. Anh nhìn cô ra vẻ khó hiểu:

“Không hiểu à?”

Cô cười hi hi nhìn anh rồi ngồi xuống ghế, tâm trạng tốt đến nỗi không thể ngừng cười. Anh nhìn cô cười trong lòng thấy khó hiểu. Vừa rồi trông mặt mày ủ dột như sắp chết, bây giờ thì cười roi roi, phụ nữ không hề đơn thuần chút nào. Anh điềm tĩnh ằng hắng giọng nói:

“Cô chọn hoa cưới, tôi chọn thiệp cưới.”

Cô nghe anh cảnh báo liền nghiêm túc trở lại. Tuy nhiên chốc chốc lại cười, anh bó tay lắc đầu, môi nhếch lên cười nhẹ.

“Lấy này được không?” - Anh chỉ tay vào hình một cái thiệp màu cà phê sữa, hoa văn đơn giản.

Cô liếc qua rồi gạt đầu, cho dù cô không thích thì có mơ anh cũng không đổi, cô đành gạt đầu vậy.

Cô lật lật cuốn lựa chọn hoa cưới, chọn được vài loại liền hỏi anh:

“Anh thấy thế nào? Oải hương, cát tường hay hồng Juliet?”

Anh nhìn đám hoa cô chỉ suy nghĩ một lát rồi nói:

“Cát tường trang trí bực chủ hôn; oải hương đặt lên giữa bàn hoặc cắm giò; hoa hồng Juliet làm bó hoa cho cô dâu.”

“Vậy còn xe cưới, anh trang trí bằng gì chứ?”

“Ta đi xe màu đỏ, cô thích hoa gì?”

“Hoa hồng Pháp.”

Anh ra về tút thiếu nói:

“Xong đám cưới chắc tôi phá sản!”

Cô che miệng cười, nói:

“Đừng lo, anh “tài giỏi” như vậy chắc chắn sẽ nhanh chóng phá sản thôi.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô hỏi:

“Cái gì là nhanh chóng hả?”

Ngày hôm nay là ngày mà cô cảm thấy vui nhất trong đời. Mỗi nói chuyện với anh cô không nhớ ra Bảo Bảo và Tiêu Mặc, cho đến khi nhận được tin nhắn của Bảo Bảo cô xuyt tức điên lên, đại loại nội dung nó đơn giản thế này:

“Lời đầu tiên mình muốn thay mặt cho những người bạn cùng chung hoàn cảnh với mình trên toàn thế giới xin tuyên bố cậu là người bạn thiên hạ vô song, gặp sắc (Mạc Khải Nghiên) thì ngay lập tức quên đi “mấy bức tượng” này rồi. Cái này nhân gian thường nói là mê trai quên bạn.

Lời cuối mình nói này nhé, giả là thật, thật là giả. Đóng góp ý kiến chút thôi, chúc cậu và anh Mặc hạnh phúc nhé!

Chấp bút- lời cuối cùng của bạn thân người sắp từ bỏ hội độc thân.

Đây là lời của Tiêu Mặc:

Bức thư chỉ mang tính chất chọc tức, mong Hân Hân tức cho nghiêm túc vào. Nghiêm cấm cậu sao chép trên mọi hình thức.”

Mạc Khải Nghiên xuống dưới lấy xe, ung dung đưa cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36: Chuẩn bị lễ cưới (tt)

Ngày đám cưới của Hân Hân cũng đến. Trước đó một ngày Kỷ Minh Hân lại đi công tác. Tội đó Bảo Bảo cứ lo không biết hân có về được không, hôm trước cô đã nhắn tin cho hân biết hân cũng không trả lời. Cũng tại chứng hay quên của cô nếu không bây giờ sẽ không gấp gấp như vậy. Cô từ trên ban công nhìn xuống thấy xe hân đi vào cổng liền mừng rỡ leo sang nhà hân.

Cô đứng trên ban công chờ hân ra. Kỷ Minh Hân mở cửa phòng, nhìn qua cửa kính thấy cô liền đi ra ngoài, lấy theo quà mua ở nước ngoài cho cô. Cô nhìn thấy hân trở về thì nhẹ nhõm nói:

“May quá, anh về kịp.”

Hân đưa quà ra cho cô:

“Cho em. Anh đã nói là sẽ về kịp mà!”

Cô giờ đồng hồ lên, nói:

“Gần 1h đêm rồi đó, em lo nhờ anh không về kịp nên mới phá lệ thức đến giờ này đây.”

Hân bật cười nhìn cô:

“Sao em trẻ con thế? Yên vị ngủ sớm đi là xong.” - Vừa nói hân vừa bế cô sang ban công nhà cô. Nhất thời bị hành động của hân làm choáng ngợp cô không nói được gì, chỉ biết nghe lời đi vào phòng ngủ chốt cửa lại.

Vân Thuần nghe tiếng động liền chui sang phòng cô. Nhìn thấy hộp mà Bảo Bảo mang vào ngay lập tức mở ra. Nấp hộp hé mở, bên là một chiếc váy trắng hiện ra, cô bé vui vẻ nói:

“Quà của ai vậy ạ?”

Bảo Bảo giật mình chú ý hộp quà trên tay Vân Thuần:

“Là của Minh Hàn.”

Vân Thuần cười gian nói:

“Thôi, thôi, chị mở đi, em không dám xem đâu.”

Nói rồi em quay lại phòng mình, leo lên giường trùm kín chăn, cười to đến mức Bảo Bảo cũng nghe rồi nói:

“Em không thấy nhé, không chạm vào nữa.”

Cô mở hộp ra, bên trong một chiếc váy xinh đẹp. Cô mừng rỡ lấy nó ra khỏi hộp, đem đi thử ngay. Ngắm mình trong gương cô cảm thấy rất ổn, chiếc váy ôm sát cơ thể nhưng rất dễ chịu. Hẳn thật là hiểu nếu không mua nhầm váy mặc không dễ chịu thì có kiếp sau cô còn không mặc. Chiếc váy trắng trông rất bông bênh, trên ống tay được may bằng vải ren mỏng, cổ áo ngang ngực nhưng phần từ cổ áo đến cổ cô được may che bằng một lớp vải ren trắng hoa văn nhẹ nhàng, vừa kín đáo ẩn hiện trên làn da trắng của cô.

Cô cởi chiếc váy ra, mặc vào tủ quần áo. Lúc dọn hộp quà cô mới nhận ra bên trong còn có một đôi giày và một bức thư. Cô cầm bức thư lên mở ra. Vẫn là nét chữ của hân, nội dung đơn giản là sáng ngày mai sang nhà hân rồi cùng đi lễ cưới một thể. Cô hứng khởi đặt báo thức rồi leo lên giường, kéo chăn che kín mặt cười khúc khích. Lát sau cô nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng An Hạo từ sân bay trở về. Âu Y Nhược đã về trước một ngày còn Huỳnh Hiểu lại muốn ở lại thêm một ngày, cuối cùng anh phải về một mình.

Giữa đường đêm tối mịt, một cô gái ăn mặc lượn thướt bé theo một đứa bé chạy ngang qua xuýt nữa đâm vào xe anh. Lúc đầu hình ảnh ấy khiến anh cứ liên tưởng tới những thú ma quái trên đường nhưng sau khi nhìn kĩ lại anh mới nhận ra người trước mặt rõ là một cô gái. Anh dừng xe, cô gái vỗ vào cửa kính kêu cứu:

“Xin anh, cứu tôi, họ muốn giết tôi.”

Anh nhìn kĩ sau lưng cô, đám người dữ tợn đang tung hô kéo về phía cô. Anh mở cửa xe cho cô đi vào, nhanh chóng phóng xe. Bọn người kia ứ ở chạy theo nhưng dần bỏ cuộc không đuổi theo nữa.

Cô gái đỡ đứa bé trong tay nín khóc rồi nói:

“Cảm ơn anh.”

Nhìn thấy đứa bé trên tay cô anh không khỏi bất ngờ. Rốt cuộc đứa bé này là ai. Thấy anh im lặng nhìn con mình, Hạ Đình thâm đoán anh đang định hỏi gì. Cô vỗ vỗ lưng đứa bé, quay sang phía anh cất giọng:

“Là con em.”

Anh gạt đầu, là chuyện riêng của cô anh tất nhiên không muốn tìm hiểu sâu, chỉ là muốn biết tại sao tờ mờ sáng cô lại bị đuổi ra tận giữa đường như vậy. Vừa quay về phía cô anh mới nhận ra cô và đứa bé ngủ gật, dựa đầu vào thành ghế ngủ say.

Anh mở điện thoại gọi cho Bảo Bảo. Trong phòng cô vẫn sáng đèn ngủ, tiếng chuông điện thoại làm cô thức giấc.

“Anh Hạo ơi là anh Hạo, anh biết bây giờ là mấy giờ không ạ?”

Anh đưa tay lên xem đồng hồ, nghiêm túc nói:

“Hơn 5h sáng rồi.”

Cô mắt nhắm mắt mở trả lời:

“Em còn tới 30' để ngủ nữa mà!”

“Hạ Đình đang đi cùng anh.”

Cô nghe anh nhắc tới Hạ Đình ngay lập tức ngồi dậy, hốt hoảng nói:

“Hạ Đình ư? Sao cậu ấy lại đi cùng anh? Cho em nói chuyện với cậu ấy.”

“Em ấy ngủ rồi. Anh đưa em ấy về nhà, em lo chăm sóc cho con em ấy.”

“Vâng, anh mau đưa cậu ấy về đi ạ.”

Điện thoại chỉ vọng lại tiếng tút tút, cô lo lắng đi vệ sinh cá nhân. Cô đứng trước gương rửa mặt, nhanh chóng xuống lầu nấu đồ ăn sáng.

Gần sáng, An Hạo lái xe vào nhà. Bảo Bảo mở cửa chạy ra sân. Trong nhà chỉ còn mỗi mình Vân Thuận đang ngủ say. Di An và Bác An đã đi về Sơn Đông thăm họ hàng, chắc cũng tới ba bốn ngày liền mới về tới nhà.

An Hạo mở cửa xe, im lặng đi vào nhà. Bảo Bảo đánh thức Hạ Đình dậy, nhanh chóng đưa cô ấy vào nhà.

Hạ Đình đi vào nhà cùng Bảo Bảo, cô bất ngờ nhìn xung quanh:

“Là nhà cậu sao?”

Bảo Bảo gật đầu, đi vào bếp mang một bát cháo ra cho Hạ Đình, lo lắng nói:

“Chuyện gì vậy hả? Sao cậu lại đi cùng anh trai mình?”

Nói rồi cô ngồi xuống cạnh Hạ Đình, bế giúp đứa bé. Hạ Đình sắc mặt xanh xao, cảm thía lên, mỗi khi ai đó nhắc đến chuyện này thì trong lòng cô lại dấy lên lo sợ. Lát sau Hạ Đình mới cất lời:

“La Vương đuổi theo mình.”

Cô nhìn đứa bé trong tay, đôi mắt sáng chớp chớp trông rất giống Hạ Đình, cô cảm thấy thật có lỗi. Thời gian qua cô quên mất việc nhờ An Hạo giúp Hạ Đình.

Nhìn đứa bé trong tay đang mở mắt nhìn mình, cô quay sang nói với Hạ Đình:

“Mình xin lỗi, cậu có thể sống ở nhà mình mà. Đừng lo, mình sẽ nói chuyện này với anh, sớm giải quyết thôi, mình hứa đấy.”

Hạ Đình nhìn cô, không biết từ lúc nào má đã ửng đỏ. Bảo Bảo với tay ôm Hạ Đình vào lòng, quạt nước mắt trên khoé mi mình. Tự dưng lòng mình phải thật thông minh, phải giúp được Hạ Đình thoát được thứ hôn nhân đầy dẫy này.

Đứa bé nhìn thấy mẹ và cô khóc cũng khóc theo, cô buông Hạ Đình đỡ dành đứa bé, nói:

“Bé tên gì vậy?”

“Là Hạ Bối, tiểu Bối.” -Hạ Đình xoa xoa má đứa bé. Cô nhìn đứa bé, nói nhỏ:

“Tiểu Bảo Bối.”

Sau khi lo lắng nơi nghỉ ngơi cho Hạ Đình cô quyết định sẽ để Hạ Đình ở cùng phòng với mình.

Hạ Đình im lặng ngủ cùng tiểu Bối. Cô rón rén đi ra ngoài ban công liền bị Hạ Đình giữ lại.

“Cậu có việc bận à?”

“À, thật ra hôm nay là đám cưới của bạn học mình.”

Hạ Đình có vẻ bất ngờ rồi mỉm cười:

“Gửi lời chúc phúc của mình nhé.”

Cô gật đầu rồi đi ra ban công. Cô khép cửa lại rồi hướng về phía mặt trời đang mọc. Ánh nắng vàng chiếu rọi lên mọi vật, ánh dương sáng lạn soi thấu tất cả. Cô luôn mong tất cả người quen, bạn bè và người thân đều hạnh phúc. Hôn nhân của Hạ Đình khiến cô suy nghĩ rất nhiều.

Cho dù yêu một người sâu đậm đến đâu chưa chắc sẽ mãi mãi bền lâu. Bởi vì tình yêu sau cùng cũng chỉ là cảm xúc. Sau này nó cũng sẽ tan như mây khói và chẳng còn lại gì. Những ràng buộc cũng sẽ biến mất.

Cô chỉ không biết thứ tình yêu là gì khiến cơ người đau khổ đến như vậy?

Nếu hai người ở hai thế giới khác nhau có thể bên nhau được không?

Liệu tình yêu của cô và hắn có tốt không nhỉ? Cô không biết, trên đời này có biết bao nhiêu thứ để suy nghĩ nhưng xoay quanh cuộc sống của cô lại là

một vòng quay ái tình êm dịu, có lúc là song gió, có khi cô còn không hiểu nó rốt cuộc là gì.

Cô im lặng hồi lâu suy nghĩ về những thứ tình cảm trên đời.

Đưa bé trong phòng khát sữa nên quấy khóc. Bảo Bảo nhanh chóng đi ra ngoài tìm mua sữa bột cho bé. Vì siêu thị ở rất xa mà gần nhà lại không có cửa hàng nào bán sữa nên cô đi bộ ra bến xe buýt rồi đến siêu thị luôn.

Không biết tại sao trời hôm nay rất mát mẻ. Đúng 7h sẽ có xe buýt nên cô vẫn từ từ đi bộ. Không khí mát mẻ dễ chịu khiến cô vui hẳn. Đứng trước bến xe cô liền ngồi xuống ghế chờ. Trước cô một đoạn là vạch trắng dành cho người đi bộ. Tiếng ve từ đâu râm ran khắp lối, cô ngẩng đầu lên mới nhận ra trên nóc phần mái che là một cây phượng vĩ lớn, hoa nở đỏ chói bắt mắt. Âm thanh của ve sâu khiến tâm trạng cô hân hoan. Xe buýt dừng lại, cô lên xe. Mọi thứ trôi qua rất êm dịu như vốn tính chất của nó.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Lễ cưới diễn ra

o thức to đến nỗi Ương phu nhân ở dưới lầu cũng nghe thấy.

Bà đi lên lầu, đẩy cửa phòng cô đi vào, xoắn tay áo lên kéo chặn khỏi người cô, nói:

“Hân Hân, mau dậy đi, chuẩn bị gì đi chứ, 5h chiều lễ cưới bắt đầu rồi đó!”

Cô vẫn chưa chịu dậy, lẩn qua lẩn lại nói:

“Tận 2h chiều mà mẹ, bây giờ còn sớm quá.”

Trong lúc đó ở phía nhà họ Mạc lại xáo xáo lên, chưa trang hoàng nhà cửa đầy đủ xong Mạc lão gia liền đẩy Mạc Khải Nghiên ra gara xe, bắt anh đến đưa cô đến khách sạn tổ chức tiệc cho bằng được.

“Cha, không phải theo truyền thống thì trước lúc cưới chồng không được gặp vợ sao?”

“Thôi đi ông tướng, hôm nay là ngày cưới, cứ gặp thoải mái.” - Lão gia vỗ vỗ lưng anh nói.

“Thật là...”

Anh lái xe đến nhà cô, rõ ràng cha cố ý tìm cơ hội đẩy anh và cô lại với nhau, tiệc đã có người trong khách sạn lo, đâu cần anh và cô chứ.

Cuối cùng Hân Hân cũng bị mẹ khuất phục, đành phải đi làm vệ sinh cá nhân. Bà Ương gạt đầu đi ra ngoài, cô vờ nghe lời đi vào phòng vệ sinh. Vừa nhìn thấy mẹ đi ra khỏi phòng cô liền trở lại giường, nằm xuống trùm chăn tiếp tục ngủ.

Anh đi thẳng vào cổng nhà cô thì gặp ngay Ương phu nhân. Đoán biết ý định của Khải Nghiên bà liền lên tiếng:

“Hân Hân đang ở trên phòng.”

Anh gạt đầu, đi thẳng lên lầu. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy khó xử vô cùng.

Đứng trước cửa phòng cô, gõ cửa. Hân Hân cứ tưởng mẹ nên vẫn lười nhác lên tiếng:

“Mẹ ơi, cho con ngủ chút nữa đi mà.”

Anh ằng hắng giọng nói:

“Là tôi, Mạc Khải Nghiên.”

Cô vừa nghe nhắc đến tên anh thì y như rằng ý định đi ngủ bị thổi bay. Cô ngồi dậy, quần áo trên người nhàu đến mức kinh người. Nhất định không được cho anh ta nhìn thấy cô như vậy được. Cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân, thay ngay một bộ quần áo khác. Thay xong, cô nhìn lại mình trong gương cảm thấy ổn mới ra mở cửa.

Anh nhìn thấy cô ra ngoài ngay lập tức thay đổi thái độ:

“Mau đi thôi.”

Cô ngơ ngác đi theo sau anh hỏi:

“Đi đâu?”

Anh không nói gì, kéo cô ra xe, nhanh chóng đi đến khách sạn.

Hân Hân lê chân đi theo Mạc Khải Nghiên. Trong khách sạn người qua lại tấp nập.

Quản lý vừa nhìn thấy anh liền cúi chào:

“Mạc tiên sinh, anh đến rồi.”

Anh gật đầu. Hoa được đưa tới, vừa mới đặt hai ngày nhưng hoa được giao tận nơi. Hoa từ Pháp đưa tới nhưng được bảo quản rất kỹ lưỡng nên rất tươi tắn, rất đẹp, mùi hương từ hoa oải hương lan ra khắp phòng, vừa nhẹ nhàng vừa quyến rũ, chỉ cần những đóa hoa oải hương này thôi cũng đủ khẳng định đám cưới này là một trong những đám cưới bậc nhất rồi.

Những nhà cắm hoa nổi tiếng cũng ở đây, anh yên tâm nói với anh quản lý:

“Được rồi, nên nhớ đây không những là lễ cưới mà còn là buổi tiệc lớn có sự góp mặt của các nhà đầu tư lớn, doanh nhân thành đạt. Tôi muốn nó thật hoàn hảo.”

Trong lúc anh nói chuyện thì cô lại lén lại gần các bó hoa chưa được cắm, cô lấy một cây ngắn đứng sau anh chờ khi nào anh quay lại. Anh vừa quay sang đối diện với cô thì ngay lập tức cô tung chiêu, cắm ngay cây hoa lên tóc đỏ của anh.

Chính là lúc cô đứng cười vui vẻ nhìn anh, anh cảm nhận được tim mình đập rất nhanh. Anh vẫn nhận thức được những gì anh đang làm, anh cười cô vì công ty, vì hôn ước và vì trả thù, sao anh có thể yêu cô gái trước mặt mình đây. Anh áp chế cơn tim mình bằng lý trí, anh là người lý trí, phải biết đâu là điểm dừng, anh biết mình phải làm gì trong lúc này.

Cô thần thờ nhìn hành động của anh. Anh tháo cây hoa xuống, ném nó xuống nền gạch. Cô nhìn bông hoa dập nát trên nền. Trong đôi mắt anh hiện lên tia giận dữ, anh không còn dịu dàng như hôm trước, tất cả chỉ còn lại một Mạc Khải Nghiên lạnh lùng như ngày thường. Trong lòng cô dâng lên cảm giác hoảng loạn, chua xót, cô muốn anh như ngày hôm trước, rất dịu dàng và chân thực chứ không phải là một kẻ nhẫn tâm không quan tâm đến cảm xúc của cô. Anh tuyệt tình phun ra một câu rồi kéo cô đi:

“Thôi đi! Cô còn phải trang điểm nữa.”

Chân cô bước theo anh nhưng tâm trí lại đặt nơi nhánh hoa kia, dập nát và thê thảm.

Lễ cưới bắt đầu. Sau khi trang điểm xong Hân Hân cũng vừa bắt gặp Mạc Khải Nghiên trong phòng đi ra. Cô không mấy ngạc nhiên, anh vốn đã đẹp sẵn, hướng chi đây là lễ cưới.

Bảo Bảo mặc chiếc váy của Kỷ Minh Hàn tặng. Hân nhanh chóng đưa cô đi trang điểm. Gần 1h30' chiều, anh và hân hẹn nhau cùng đi một lượt, khách khứa toàn là những ông chủ tài phiệt.

Hai chiếc ferarri nối đuôi nhau dựng trước cửa khách sạn. Mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Mạc Khải Nghiên bước xuống xe, đi về phía cửa xe bên kia, lịch lãm mở cửa xe, đưa tay ra để Hân Hân đi ra ngoài. Hân Hân mặt cười quý phái bước ra khỏi xe. Anh kéo cô lại gần vờ hôn phớt lên má cô, ghé tai cô thì thầm:

“Làm thật tốt, hai công ty đó.”

Cô vẫn giữ nụ cười trên môi, nhếch môi nói nhỏ:

“Được rồi.”

Máy ảnh chuyển hướng sang xe đi sau. Minh Hàn cùng Bảo Bảo đi ra ngoài. Cô rất hồi hộp và lo lắng. Đứng trước nhiều ống kính khiến cô lo sợ bấu lấy tay áo hân, hân hiểu cô liền nắm chặt tay cô lại, nhìn cô rồi gật đầu chắc nịch. Cô hít một hơi lấy lại bình tĩnh, đứng cạnh hân.

Âu Y Nhược và Tiêu Mặc lái một chiếc xe mui trần đi tới. Các phóng viên chạy ra ngoài chụp hình cô diễn viên nổi tiếng.

Mạc Khải Nghiên đưa Hân Hân vào trong. Ương phu nhân chạy ra ngoài đón họ rồi đưa Hân Hân vào một căn phòng khác. Hai bên gia đình đang chật vật nói chuyện với khách.

Khó khăn lắm Tiêu Mặc và Y Nhược mới thoát khỏi đám phóng viên, chạy biến vào phòng cô dâu. Lúc đi ngang qua chỗ Bảo Bảo thì dừng lại, rủ cô đi vào xem Hân Hân thế nào. Kỷ Minh Hàn đi vào trong trước.

Chị Âu mở cửa phòng. Hân Hân vừa nhìn thấy chị liền lên tiếng:

“Chị Âu.”

Tiếp sau lưng chị Bảo Bảo và Tiêu Mặc cũng đi vào. Vừa nhìn thấy hai đứa bạn mắt tích mắy ngày Hân Hân liền lên tiếng:

“Minh tưởng các cậu đi lạc ở đâu rồi chứ.”

Tiêu Mặc hást cảm hứ một tiếng. Bảo Bảo chỉ nhìn chăm chăm vào tấm thiệp cưới. Hôm nay là sinh nhật của cô mà, cô tự cớ đầu mình sao lại quên sinh nhật mình cơ chứ!

Hân Hân nhìn biểu cảm lạ của cô mới lên tiếng hỏi:

“Cậu sao thế?”

“Hôm nay là sinh nhật tớ.”

Tất cả ai nấy đều bất ngờ rồi đồng thanh:

“Sao không nói sớm, chưa chuẩn bị quà đây này.”

“Minh cũng quên mất nữa cơ mà.”

“Đáng đời nhé, chúc mừng sinh nhật cậu đang già đi một tuổi.”

“Cái gì?” - Cô chưa kịp mở miệng nói thêm thì Ương phu nhân đi vào trong, gọi Hân Hân:

“Đám cưới bắt đầu rồi đó. Bảo Bảo cháu chuẩn bị cùng Hân Hân nhé!”

Tiêu Mặc cùng Y Nhược quay người lại cười với Hân Hân rồi nói:

“Hạnh phúc nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 38: Lễ cưới diễn ra (tt)

Trên nền nhạc piano Bảo Bảo và Kỷ Minh Hân dẫn trước, tiếp sau là Hân Hân và Mạc Khải Nghiên. Đứng trước bục cô và hân đứng ra hai bên, Hân Hân và Mạc Khải Nghiên đứng trước Mạc lão gia. Ông đứng ra làm người chủ hôn và đây là một đám cưới truyền thống. Mọi người đứng bên dưới khán đài chưa cụng ly chúc mừng thì đã chú ý lên đôi uyên ương trên khán đài.

Nhiều người trong làn kinh doanh và đầu tư tranh thủ lúc này kiếm thêm vài hợp đồn , nói chuyện rôm rả với nhau. Một số bạn bè của Mạc Khải Nghiên đứng cạnh những cô gái xinh đẹp, hầu hết đều là hôn thê.

Duy chỉ bạn bè của Hân Hân chỉ có mỗi Bảo Bảo và Tiêu Mặc. Ngoài ra không có một người bạn nào khác, cô cũng không thấy thất vọng lắm, chỉ là thông minh che đi đám cưới không tương lại này mà thôi.

Cả khán đài nhìn đôi thanh niên đi vỗ tay nồng nhiệt. Ông lấy chai sampanh trong giỏ nhìn xuống phía khách mời, hài hước nói:

“Hôm nay tôi đứng ra làm chủ hôn cho con trai, tôi đã chờ ngày này rất lâu rồi. Rất cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến dự.”

Cả phòng vẫn yên lặng rồi đột ngột vỗ tay như sấm, ông bật nắp chai sampanh ra rót vào kim tự tháp ly, nói lớn:

“Tôi rất hân hạnh vì hôm nay các vị đã tới. Mọi người cứ ăn uống tự nhiên nhé!”

Khách khứa vỗ tay lớn. Ông tiếp tục quay sang hướng Hân Hân nói:

“Con dâu, sớm phải sinh cho con trai ta một thằng bé khaú khinh đây!”

Cô gạt đầu, nhiều người bạn của Khải Nghiên nói lớn lên:

“Tuỳ thuộc vào Khải Nghiên nữa chứ!”

Mạc Khải Nghiên nhăn mặt sát khí nhìn mấy người bạn, Kỷ Minh Hân đứng sau không nhịn được che miệng cười.

Mọi người che miệng cười, Mạc lão gia cũng cười, ông ra hiệu cho nhân viên phục vụ mang rượu xuống cho mọi người. Bắt đầu nhập tiệc.

Hạ Đình ngồi ở nhà mở vô tuyến lên xem, trên kênh của thành phố X quay trực tiếp đám cưới của Hân Hân. Tiểu Bối nhìn thấy Bảo Bảo trên tivi liền cười tươi chỉ lên màn hình, Hạ Đình véo má bé âu yếm nói:

“Con biết đi ấy đúng không, là đi Bảo Bảo đó.”

Đứa bé ngây ngô cười rất tươi.

Hơn 5h chiều, tiệc ăn uống ngưng, các vị khách đều đã về gần hết chỉ còn một vài cô gái đứng lại chờ Hân Hân ném hoa cưới. Bảo Bảo cùng Minh Hân hướng mắt về phía cổng khách sạn, nhiều cô gái chen chúc nhau giành hoa cưới. Phía xa hơn Tiểu Mặc đang ngồi trong xe hôn dỗi vì cả buổi lễ cưới diễn ra cô đều không làm quen được một anh chàng nào.

Minh Hân nắm cổ tay cô hướng mắt xuống dưới, nói:

“Khi nào chúng ta đám cưới anh chỉ dùng mỗi hoa oải hương thôi.”

Cô hơi bất ngờ trước suy nghĩ của hắn, không ngờ hắn tính sớm đến thế:

“Sao thế?”

“Rất phí, anh sẽ đề tiền cho chúng ta đi du lịch trên toàn thế giới.”

Cô cười đánh vai hắn một cái:

“Hay nhỉ, nếu em không muốn đi thì sao?”

“Chắc chắn sẽ đi.” – Hắn nhìn cô nói chắc nịch.

“Nhất định không đi.”

“Hay quá, anh sẽ chuốc thuốc mê em, sau đó dùng trực thăng riêng đưa em đi.”

Cô cứng họng không biết nói gì. Bối bối nói:

“Anh là ác ma hay satan, kẻ bắt cóc hay siêu trộm?”

“Nếu em không đi anh sẽ biến thành nhiều thứ hơn nữa.”

Hắn vừa nói vừa kéo cô lại gần. Cô ngửi thấy mùi mờ ám liền lập tức tránh né. Hắn vừa định hôn cô liền ngay lập tức bị cô cự tuyệt, cô giơ tay đẩy trán hắn ra:

“Thôi đi ông nội của tôi, sến súa quá đi mất.”

Hắn nheo mắt nhìn cô, chuyển giọng vờ lạnh lùng nói:

“Đám cưới anh hả?”

Cô đẩy tay hắn ra, chạy biến. Hắn đuổi theo cô, quyết bắt cho bằng được.

Hân Hân đứng bên dưới tầng giờ cao tay chuẩn bị ném hoa cưới. Mọi người nín thở nhìn hướng đóa hoa bay đi. Nhiều cô gái giơ tay lên không thể chạm vào. Ai nấy tò mò không biết ai bắt được rồi một tràng cười rộ lên khi đóa hoa rơi trúng đầu Tiểu Mặc. Tiểu Mặc ngơ ngác nhìn đóa hoa trong tay, là hoa cưới của Hân Hân, cô hoàn toàn bất ngờ.

Mọi người tiếc nuối rời khỏi đó, đúng lúc Y Nhục vừa vào xe. Nhìn đóa hồng Juliet trên tay Tiểu Mặc khiến chị giật mình hoảng hốt:

“Là hoa cưới sao? Chị nghe nói nếu bắt được hoa này sẽ đám cưới trong vòng năm ấy!”

Tiểu Mặc ngơ ngác, không hiểu sao đóa hoa cưới này lại rơi vào tay mình nữa. Cô đặt đóa hoa vào kệ, nói:

“Đó chắc chỉ là lời nói dân gian, đâu phải thật.”

Y Nhục gật gật đầu, lái xe ra cao tốc.

Hành lý của Hân Hân được mang đến lúc cô vừa ra khỏi phòng thay đồ. Mẹ cô gấp gấp đẩy Mạc Khải Nghiên và cô lên xe.

Trên xe đã có sẵn tài xế, sau khi thắt dây an toàn xong tài xế đưa họ đến thẳng sân bay.

Rốt cuộc anh cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Họ đang trên đường đến sân bay và hưởng tuần trăng mật, kế hoạch này là do cha anh bày ra. Điểm đến của cô và anh Jeju của Hàn Quốc. Còn tệ đến mức phải đi gấp vào chập tối thế này.

Chỉ mất gần 30' đi đường anh và cô nhanh chóng đứng trước quầy soát vé, chuẩn bị lên máy bay. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến cô thấy choáng. Cô làm gì biết tiếng Hàn, đến đó chỉ tổ diễn kịch câm, làm con hề trong mắt anh cơ chứ!

Kỷ Minh Hàn đưa Bảo Bảo về nhà. Trên đường đi cô cứ cố gọi ý ngày này ngày nọ nhưng thất bại, hẳn không hề nhớ đến ngày sinh nhật cô, một chút cũng không nhớ. Rõ ràng hẳn đã điều tra cô, biết sinh nhật cô vậy mà đến hôm nay lại không nhớ, quá đáng quá.

Thường thấy trong phim ảnh người bạn trai thường làm gì đó bất ngờ cho bạn nữ vào ngày sinh nhật. Còn hẳn từ sáng giờ một chút bất ngờ cũng không có, đúng là đừng nên kì vọng quá nhiều.

Hắn dừng xe trước nhà cô, cô mở cửa xe đi vào, lạnh nhạt nói:

“Ngủ ngon.”

Hắn nhìn cô đi vào nhà rồi yên tâm lái xe đi đâu đó.

Vân Thuận ngồi trên sofa cùng Hạ Đình xem phim tình cảm sướt mướt. Cô đi vào nhà, ầy thế mà chẳng ai thèm chú ý đến cô. Ngay cả Tiểu Bối đang nằm trên tấm nệm nhỏ cũng đang ngủ say. Bất quá cô đi lên phòng.

Cô lấy quần áo đi vào phòng tắm. Được ngâm mình trong nước ấm sau một ngày mệt mỏi khiến tâm trạng cô thấy vô cùng thoải mái.

Thay quần áo xong cô liền đi xuống lầu, ít rượu cô uống trong đám cưới khiến dạ dày cô khó chịu. Đứng trước cái bếp sạch bóng cô xúc động vô cùng, chắc chắn đồng bát đĩa hôm qua tối giờ đã được ai đó rửa sạch. Cô cứ thế nhìn về phía Hạ Đình và Vân Thuận và uống một ngụm trà gừng nghỉ:

“Phải thế chứ, mong rằng mọi người luôn hạnh phúc như vậy.”

Hạ Đình nhận ra cô đang nhìn mình liền chạy lại cạnh cô kéo cô lại xem cùng.

Trong nhà còn lại một phòng nên Hạ Đình chuyển sang ở phòng đó.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39: Sinh nhật Bảo Bảo

Vân Thuận tắt tivi, đi lên phòng Bảo Bảo. Vừa đúng lúc Bảo Bảo đẩy cửa đi vào. Cô bé giấu hộp ra sau lưng. Bảo Bảo nhìn thấy hành động lạ của Vân Thuận liền nheo mắt hỏi:

“Sao thế? Em giấu cái gì à?”

Vân Thuận thấy không thể giấu được nữa mới đưa chiếc hộp ra trước mặt cô, nói:

“Quà sinh nhật đó.”

Nói rồi cô bé ném vào tay cô chiếc hộp, quay người chui vào lỗ thông giữa hai phòng. Cô đứng như tượng vài giây rồi mới đặt hộp quà xuống giường, chui theo Vân Thuận. Nhìn thấy cô bé lên giường Bảo Bảo thôi không đuổi nữa mà dừng lại, nửa người trên cô đang ở phòng em gái còn nửa người dưới cô lại ở phòng mình. Cô với tay tới trước nói:

“Tiểu Thuận, em lấy đâu ra tiền mua quà cho chị thế, không được nhin ăn sáng đâu đấy!”

Cô bé vờ hờn dỗi bĩu môi nói:

“Không thích thì thôi, đưa lại đây.”

Cô lắc đầu nói:

“Không phải. Chị sợ em nhin ăn mua quà cho chị.”

Cô bé bất ngờ nói:

“Đâu có, em làm thêm nên mới có tiền đấy chứ!”

“Em đi làm thêm đi có biết không?”

Cô bé lắc đầu. Cô mỉm cười, trong lòng thấy xót xa, tội nghiệp cô bé, ai đời chỉ là một học sinh lớp 7 lại đi làm thêm

“Em còn làm nữa hay sao?”

Cô bé gật đầu nói:

“Làm thêm kiếm một ít tiền để đi học sẽ rất tốt.”

Cô lùi lại phòng mình rồi mới che miệng khóc. Nếu không phải cô kém cỏi không thể lo cho em gái thì Vân Thuận đâu phải đi làm thêm. Ước gì lúc này có mẹ ở đây, chắc chắn mẹ sẽ âu yếm vuốt tóc, im lặng chia sẻ. Mẹ sẽ dùng đôi tay thần thánh gạt đi tất cả khó khăn, mang lại niềm vui thời thơ ấu như lúc cô 12, 13 tuổi vậy. Đã 5 năm kể từ khi mẹ mất cô vẫn luôn tự nhủ bản thân phải cố gắng nhưng khi ngoảnh lại nhìn bỗng nhiên nhận ra trái tim cô quá yếu đuối. Vân Thuận từng có lúc rơi nước mắt, cô đều nhìn thấy nhưng cô phải làm gì đây? Rằng nếu không thể làm gì tốt nhất nên im lặng.

Cô mở ngăn kéo lấy ra bức ảnh gia đình duy nhất, mép của tấm ảnh bị ố, hình ảnh của ba mẹ bị nhoà đi ít nhiều.

“Ba mẹ ơi...”

Lòng đau khi nhìn lại nụ cười của mẹ, nụ cười đẹp nhất thế gian này, mẹ luôn cười dù trong lòng đau đến mấy. Vậy nên cô cũng tự nhủ bản thân rằng nên mạnh mẽ như mẹ, cho dù lòng đau đến mấy cũng không được khóc.

Đột nhiên một vòng tay ôm vòng qua người cô. Cô ngoảnh đầu lại liền chạm vào trán Kỷ Minh Hàn. Cô vừa định lên tiếng liền bị hắn ngăn lại:

“Suýt! Đừng nói gì.” - Hắn lau khô nước mắt trên má cô, xoay người cô hướng ra cửa sổ, chỉ tay lên nền trời nói:

“Em thấy không, rất nhiều sao, lát nữa sẽ có sao băng.”

Cô quay sang nhìn hắn:

“Anh...”

Hắn đặt vào tay cô một hộp nhỏ hình chữ nhật. Cô cẩn thận mở hộp ra. Đột nhiên hắn dùng tay giữ cổ tay cô lại rồi quay về hướng nền trời nói:

“Em xem kia, sao băng đó.”

Cô tò mò nhìn theo hắn nhưng không thấy cô liền hỏi:

“Đâu có gì đâu ạ?”

Hắn nhướn vai nhìn cô nói:

“Thử nhìn lên cổ em xem.”

Cô nghe lời hắn nhìn xuống cổ. Trên cổ cô xuất hiện một sợi dây chuyền. Cô nắm chặt dây chuyền lên, là một ngôi sao băng làm bằng hồ phách trong suốt, theo sau là vệt đuôi kéo dài như cái kim. Cô ngỡ ngàng nhìn hắn không thốt nên lời.

Hắn nhìn cô cười nói:

“Sao băng này anh hái xuống cho em, sinh nhật vui vẻ.”

Số rượu lúc chiều uống trong hôn lễ của Hán Hán khiến đầu cô quay cuồng cuồng. Hắn đi vào phòng, thấy cô không đi cùng hắn mới lên tiếng:

“Lại đây.”

Cô nghe lời ra ban công nhà hắn rồi đi vào phòng. Ngồi vào bàn piano, hắn vẫn giữ im lặng cho đến khi cô đề nghị:

“Anh dạy em học đàn đi.”

Hắn gật đầu, nói:

“Anh giữ lời hứa, dạy em bài Exodus.”

Cô gật đầu lia lịa. Hắn để cô ngồi cạnh mình trên ghế. Cô lắng nghe hắn nói, có lúc lại phá phách mấy phím đàn. Hắn vừa hướng dẫn cô vừa theo dõi xem cô có tiếp thu hết hay không, quả thật là học hành thì cô ngoan, còn bất chước thì vô đối.

Mãi mê tập cho cô mà hắn không để ý đã hơn 10h, đến khi bụng cô đột ngột kêu lên hắn mới cười ngất ngèo, còn cô lại nhũn mảy bữu môi nói:

“Sao không cho em ăn đi?”

Hắn véo mũi cô chọc ghẹo nói:

“Ăn nhiều quá sẽ trở thành heo đó.”

Cô “hử” một tiếng nhìn hắn đi ra khỏi phòng. Trong lúc hắn đi cô vẫn tập trung tập đàn. Cô tập trung đến mức hắn đứng sau lưng cô lúc nào cô cũng không biết. Đến lúc nhận ra thì giật mình xuyt té ghế. Hắn kéo cô ra khỏi phòng. Cô theo hắn xuống lầu. Lúc trước cô từng đến đây vài lần, không bắt ngờ gì mấy. Quần gia nhìn thấy cô liền cúi chào, cô lễ phép chào đáp lễ. Hắn nhìn quần gia cười nhạt rồi nói:

“Đi đem giúp cháu một ít súp nấm nhé.”

Quần gia gật đầu đi vào trong. Cô ngoảnh mặt về phía hắn đang đi tới.

Một phòng mở ra, cô nhận ra là phòng làm việc của hắn. Cô không biết hắn định làm gì. Đi đến cuối phòng hắn xoay một bức tranh, bức tường mở ra, hiện ra một căn phòng tông màu cà phê sữa. Tiếng gõ cửa làm cô giật mình. Cô nghĩ là quần gia nên chạy ra ngoài mở cửa. Sau khi quần gia rời đi cô mới quay lại chỗ hắn.

Căn phòng bí mật kia khiến cô hết sức tò mò, cô đi lại gần rồi đi vào bên trong. Căn phòng rất sáng, xung quanh là đường trang trí viền trang trí kiểu Liên Xô cũ, trên tường trang trí vài bức tranh phong cảnh, trên kệ đặt một chiếc bình gốm có họa tiết hoa bồ công anh cách điệu. Xung quanh có rất nhiều kệ sách, trên có những cuốn sách nổi tiếng của Trung Hoa, những cuốn tiểu thuyết ngôn tình của Đồng Hoa, Cổ Mạn, Lục Xu...

Cô đặt hai bát súp xuống, đi thêm vài bước thì trông thấy anh treo những tấm ảnh lên một sợi dây.

Kỷ Minh Hàn ngoảnh đầu lại nhìn cô:

“Em là người duy nhất vào được căn phòng này.”

Cô nhìn lên tấm ảnh, là hình của cô, từ lúc cô ở đại học T, lúc cô cùng Hàn Hàn và Tiêu Mặc đi cắt tóc. Lúc ấy thật là buồn cười. Những tấm hình sau là lúc cô và anh đi siêu thị, lần ở phim trường cả lần cô dự lễ cưới gần đây nhất, tất cả đều ở đây.

Hắn dựa lưng vào kệ sách chờ cô “tiêu hóa” hết đồng hình ảnh kia. Bất chợt cô thấy cảm xúc khó nói thành lời. Hắn đứng trước mặt cô, cô chạy thẳng tới ôm chầm lấy hắn, dựa đầu vào ngực hắn:

“Cảm ơn, cảm ơn anh vì tất cả.”

Hắn vỗ vỗ lưng cô âm trầm ghé sát tai cô nói như thầm thì:

“Hãy để anh làm em vui vẻ.”

Hắn đi ra ngoài lấy một chiếc bánh kem nhỏ nhắn, cô ngạc nhiên nhìn hắn:

“Anh tự làm cho em sao?”

Hắn gật đầu nói:

“Vì cái này mà anh phải tổ chức sinh nhật cho em trễ như vậy đó!”

Cô thổi nê, hắn đặt chiếc bánh xuống bàn lấy dao cắt một miếng nhỏ. Cô lấy một cuốn tiểu thuyết xuống, là cuốn “Đừng nói với anh ấy tôi vẫn còn yêu” rồi hỏi:

“Anh cũng đọc tiểu thuyết ngôn tình hay sao?”

Hắn nhìn cuốn tiểu thuyết trong tay cô đột nhiên lại nhớ về một người trong quá khứ. Nhiều năm trước Ân Ngọc cũng rất thích những cuốn này, giống như Bảo Bảo vậy.

Cô nhìn hắn im lặng nên tò mò hỏi tiếp:

“Cuốn này là của ai vậy ạ?”

Hắn im lặng không trả lời, cô nghĩ hắn có điều gì đó không muốn nói nên thôi không hỏi nữa, đánh trống lảng quệt một chút kem bôi lên mặt hắn rồi cười. Hắn vui vẻ cười với cô, quệt kem bôi lên trán cô:

“Đáp lễ nhé!”

Cô không hề biết Y Nhục, Tiêu Mặc Hàn Hàn đang lần lượt gửi quà sinh nhật của cô đến dưới nhà, Vân Thuần đang chìm trong đồng quá đáng yêu.

Chương 40: Chương 40: Tân hôn

Máy bay đáp xuống đảo Jeju Hàn Quốc vào hơn 10h tối. Quảng đường dài khiến Hân Hân và Mạc Khải Nghiên mệt lã. Anh gọi taxi rồi đi theo địa chỉ cha anh gửi. Rất nhanh sau đó xe đã dừng lại trước một khách sạn. Cha anh đặc biệt chỉ đặt một phòng, ông còn nói mau chóng sinh cháu đích tôn nếu không thì ở lại Jeju luôn đừng về nữa, quả thật đúng là ép quá mà.

Hân Hân mệt mỏi lê thân và vali đi vào thang máy, anh nhận chìa khóa rồi nhanh chóng cùng vào thang máy với cô.

Thang máy mở, anh nhanh chóng mở cửa phòng, cô liền chạy như điên lên giường, nằm bẹp xuống. Anh kéo vali vào, bỏ qua một bên rồi hỏi:

“Cô đừng nói sẽ ngủ như vậy đó nhé. Làm ơn đi.”

Cô nhủ mày đứng dậy, mở vali lấy đại một bộ rồi đi vào phòng tắm, anh nhìn theo cô nói:

“Cô nằm trên giường, tôi nằm ở sofa.”

Cô gật đầu ngáp ngáp. Anh lắc đầu lấy cuốn tạp chí lên đọc. lát sau cô tắm xong đi ra ngoài, cứ thế mà leo lên giường ngủ.

Anh mở vali lấy quần áo đi tắm mới phát hiện bên trong có rất nhiều hộp quà, không bận tâm nên anh ném nó lên bàn luôn rồi cứ thế đi tắm.

Hơn 11h đêm anh đã chìm vào giấc ngủ. Cứ tưởng được yên ổn không ngờ hơn 12h đêm một tiếng chuông báo thức reo lên. Cả hai lười biếng không chịu đi tắt mà cứ lấy hai cái gối bít hai tai lại. Hơn 5' trôi qua mà vẫn không ai chịu đứng lên tắt đồng hồ. Hân Hân chịu hết nổi bực bội la lớn:

“Mau tắt giùm cái đồng hồ đi!”

Anh nhủ mày đứng dậy, lục lọi trong 2 chiếc vali, vì vội đi ngủ nên chưa ai lấy quần áo ra khỏi vali. Khó khăn lắm anh mới tìm được cái đồng hồ rồi tắt đi. Cứ ngỡ sẽ được yên ổn không ngờ anh vừa đặt lưng xuống một chút thì đồng hồ khác lại reo lên. Lần này Hân Hân đã thực sự rất bực bội, cô ném tấm chăn xuống đất, hùng hục lửa tiến lại chỗ để vali, xóc tung chúng lên:

“Quái quỷ gì thế này, chơi khăm hơi ác rồi đó, bây giờ là 2h sáng cơ mà.”

Cô tắt đồng hồ, leo lên giường nằm bẹp xuống. Từ đó đến sáng những tiếng reng reng lần lượt reo lên chắc cũng là 5 hay 6 lần. Hậu quả là cả đêm không ai có thể ngủ một chút nào cả. Mạc Khải Nghiên vừa tỉnh dậy đã chằm mặt Hân Hân đang ngồi một đống trên giường xuyt nữa anh vì bị cô dọa mà ngất xỉu. Anh hét lớn át chế sự lo sợ trong lòng:

“Cô đùa với tôi à?”

Cô liếc mắt nhìn anh, cũng chỉ tại anh, tại anh hết:

“Anh còn không biết, cả đêm qua đồng hồ báo thức cứ reo tôi không thể ngủ được.”

Anh nhướn vai:

“Ai bảo cô không bịt tai lại chứ!”

“Tôi thật bái phục con người như anh luôn rồi, ồn như vậy mà vẫn ngủ được.”

Vừa nói xong thì cô nhân viên từ bên ngoài đi vào. Nhìn thấy mớ hỗn độn trên nền nhà khiến cô nhân viên hoảng hốt, quần áo nhàu đến mức khiến con người ta suy nghĩ mập mờ, cô ta liếc qua nhìn Hân Hân đầu tóc rũ rượi, mắt thâm quầng ngay lập tức khẳng định mình vào không đúng lúc liền nhanh chóng chạy ra ngoài. Cô nhìn anh ngờ ngác không hiểu gì, vừa nhìn thấy anh che miệng cười liến hời:

“Anh có chuyện gì sao lại cười?”

“Cô không biết à?”

Cô lắc đầu ngây thơ, anh nhủ mày nghi ngờ nói:

“Cô không hiểu hay giả không hiểu?”

Giọng điệu mỉa mai của anh khiến cô thấy khó chịu:

“Đúng, là tôi vờ ngây thơ.”

Anh nhìn biểu cảm trên mặt cô mới lạnh nhạt lên tiếng:

“Cô nhân viên hiểu lầm chúng ta đêm qua...”

Câu nói ngắt quãng của anh khiến cô nghĩ ra ngay, cô vội vàng chạy xuống khỏi giường đi ra cửa anh đột ngột ngăn cô lại:

“Cô định đi đâu?”

“Đi giải thích, vì anh mà tôi mất hết trong sạch.”

Anh buông tay cô, xoay người dựa xuống ghế, cười cười nói:

“Cô đùa tôi à? Chúng ta vừa mới kết hôn, cái gì là trong sạch cái gì là không trong sạch?”

Cô giậm chân giầy nầy:

“Nhưng...”

“Thôi đi, cô đi tắm, chúng ta đi ăn sáng.”

Cô uất ức đi vào phòng tắm, đi vào rồi cô còn nói vọng ra:

“Anh nợ tôi đó. Ăn sáng là món tôi chọn. anh được không ý kiến.”

Anh lắc đầu cười độ trẻ con của cô, trả lời:

“Biết rồi.”

Cô đi ra ngoài chờ anh tắm xong thì cũng đi ăn sáng. Cô nhân viên lúc nãy cứ nhìn hai người đầy mớ ám.

Anh bức mình vì cô cứ định quay lại giải thích liền kéo cô ra khỏi khách sạn, phóng xe nhanh chóng thẳng tới nhà hàng. Cô giầy nầy nói:

“Sao anh không heo tôi giải thích chứ?”

‘Cô...sao cô trẻ con quá vậy, cô tính giải thích thế nào? Người khác đã biết ta là vợ chồng, cô còn không biết à?’ – Anh hét lớn khiến cô giật mình im lặng ngay.

Nhận ra bản thân hơi quá anh mới hòa giọng lại, nói:

“Cô đừng nói nhiều như vậy, muộn rồi, ăn sáng đi.”

Cô im lặng dùng muỗng xúc một miếng cháo đưa lên miệng. Trong đầu lại không ngừng nghĩ về chuyện ngày hôm qua, đám cưới cuối cùng cũng tổ chức xong, tất cả là thật. Ngày hôm qua cô thấy rất vui, đi cùng anh đến thiên đường Jeju này là điều mà cô không nghĩ đến một lần nào. Anh đang ngồi trước mặt cô, trầm tĩnh ăn sáng, chẳng nói một lời nào. Không phải cô không biết nhưng rõ ràng đêm qua anh còn ngủ ít hơn cô. Mỗi lần đồng hồ báo thức reo lên cô khó chịu động mình thì anh liền đứng dậy tìm đồng hồ tắt đi.

Sáng hôm nay cô khó chịu như vậy để thử xem anh có tức giận mà kể ra hay không. Cuối cùng anh cũng không kể gì. Đêm qua cô lại cảm thấy anh rõ ràng có tình cảm với cô nếu không đâu thể đứng dậy tắt báo thức nhiều lần nhưng không hiểu sáng nay anh quát cô. Anh quá khó hiểu, ngay cả cô muốn nghĩ xem lí do vì sao cũng không nghĩ ra.

Nhận thấy cô không ăn mà chỉ quan sát mình anh liền lên tiếng:

“Cô nhìn tôi sẽ no hay sao?”

Cô giật mình quay mặt về nơi khác, ấp úng nói:

“Đâu có.”

“Lát nữa chúng ta ra biển, hải sản ở đây rất ngon.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 41: La Vương

An Hạo bật điện thoại gọi cho Từ Từ Dạ, cậu ta nhanh chóng bắt máy. Ngay lập tức An Hạo vào việc chính:

“Từ tiền bối, tôi cần nhờ anh giải quyết một vụ ly hôn.”

Từ Từ Dạ bắt một tay ra sau gáy dựa vào ghế nói:

“Tôi nhớ cậu chưa kết hôn mà!”

An Hạo cười nói:

“Đúng là chưa kết hôn nhưng đây là vụ ly hôn của người tôi quen.”

Từ Từ Dạ nghiêm túc ngồi lại nghiêm chỉnh, lấy giấy bút ra đặt lên bàn hạ giọng:

“Tóm tắt cho tôi, chuẩn bị một cuộc hẹn với người quen của cậu.”

“Là người chồng muốn dành đứa bé con chung của hai người. Nguyên đơn tên Hạ Đình, nguyên cáo tên La Vương.”

“Lí do ly hôn?”

“Chồng ngoại tình.”

“Vậy cô Hạ muốn tự nuôi con chứ không giao quyền cho anh La. Đứa bé bao nhiêu tuổi?”

An Hạo ngập ngừng một chút rồi mới lên tiếng:

“Khoảng gần 3 tháng.”

“Hẹn giúp tôi cô ấy một cuộc hẹn khoảng 2h chiều mai, địa chỉ gửi cho tôi sau vậy.”

“Được rồi.” - An Hạo cúp máy.

Sau khi nói chuyện với Hạ Đình luật sư Từ đã quyết định đeo thêm một cái mũ đen, hút thuốc xì gà, tay cầm kính lúp hóa thân thành thám tử chú tâm điều tra về vụ ngoại tình để tìm cho được bằng chứng.

Sau quãng thời gian điều tra bên ngoài không tìm được gì anh quyết định đi sâu vào dinh thự nhà họ La.

Ngày hôm đó là một chiều đầu thu nhẹ nhàng. Bảo Bảo đi cùng Hân Hân đến trường chuẩn bị nhập học. Vì sáng ngày mai Tiêu Mặc lên máy bay nên hôm nay cô quá bận rộn. Hạ Đình chỉ đang ở nhà một mình, đi An và bác An đến làm việc ở một trại mồ côi.

Sau khi đám cưới diễn ra khoảng ba ngày thì Mặc Khai Nghiên rời Jeju đến Hồng Kông, Hân Hân một mình về thành phố X.

Luật sư Từ đi qua đi lại khoảng 1h đồng hồ rồi vào một tiệm cà phê không rời mắt khỏi dinh thự kia. Nếu như tìm được bằng chứng La Vương ngoại tình thì rất dễ hiểu đứa bé sẽ do Hạ Đình nuôi dưỡng. Đây là lần đầu tiên cậu ta thử vớ vào mấy tên ông chủ làm ăn đen tối như hắc tá. Tuy nhiên lương tâm anh không thể để một cô gái như cô Hạ phải chịu ảnh hưởng nhiều đến vậy. Hơn nữa để tiểu Bối cùng sống chung với hắc tá là điều không ai muốn thấy. La Vương đã 3 ngày nay không về nhà. Phía xa xe của hắc tá đi tới, Từ Dạ im lặng ra khỏi quán, men theo con đường nhỏ lên vào nhà hắc tá.

Hạ Đình ngồi trên ghế cho Tiểu Bối uống sữa, bé cười sằng sặc. Hạ Đình véo má bé nói:

“Tiểu Bối đáng yêu, uống sữa nào!”

Bé há miệng vịn tay lên bình sữa, uống vào miệng, mắt chớp chớp nhìn Hạ Đình, chốc chốc lại há miệng rồi bặm môi cười. Cô nhìn đứa bé trong tay nghĩ đến Từ Từ Dạ không biết mọi chuyện thế nào.

Ở dinh thự nhà họ La, Từ Từ Dạ đang chậm chậm núp vào một bụi cây. Bên trong là hàng loạt xã hội đen đi qua đi lại. Anh biết đây quả là rất mạo hiểm nhưng không nghĩ lại có nhiều xã hội đen đến vậy. Anh nhìn qua nhìn lại tìm đường đi vào. Tuy có rất nhiều xã hội đen nhưng ở tầng hai có một cái cây cao bằng cửa sổ, nếu như leo lên đó đã dễ dàng vào được bên trong mà không bị bắt. Thế là anh nhanh chóng tranh thủ lúc mấy tên kia không chú ý liền leo lên cây. Đúng như anh dự đoán, chẳng ai bên dưới nhìn thấy anh cả.

Bên trong cửa sổ kính là La Vương và một người khác, anh nhanh chóng dán camera lên mặt kính, rồi bắt chéo chân lên cạnh.

Gió thổi nhẹ nhàng làm anh ngủ quên mất, lúc tỉnh dậy mới tự cốc đầu mình tại sao trong lúc dầu sôi lửa bỏng này lại có thể ngủ. Anh nhìn vào bên trong, không có một ai, anh khẳng định đã thành công. Thế nhưng vừa đi xuống khỏi cây đã bị đàn em của La Vương tập kích.

Không còn cách khác anh đành ra tay đánh người rồi trốn chạy. Mọi việc không hề giống như anh đã đoán. La Vương đã có sự chuẩn bị từ trước. Hắn ta âm thầm cho người theo sát anh, đến hôm nay chỉ việc lừa anh đi vào đây.

Từ Từ Dạ nhìn đám người bao vây mình, trong lòng thầm nghĩ:

“Chết tiệt, lần đầu tiên suy đoán sai.”

Cả đám người lao vào đánh, anh khởi động cổ tay, đánh toi bời cả lũ. Đám người ngày một đông, anh gắng hết sức đánh, rất may vì bọn người này không giỏi đánh tay. Tuy nhiên có một thứ anh phải thua. La Vương đứng từ trên cao nhắm súng bắn một phát vào ngay đầu gối. Một đợt sóng truyền từ đầu gối lên bán cầu não ngay lập tức khiến anh ngã quỵ. Anh chống tay cố đứng dậy liền bị bọn đàn em của La Vương đánh. Trước mắt anh mờ dần chỉ còn nhìn thấy hình ảnh mờ nhạt của bọn thuộc hạ rồi tan biến còn lại một màn đen tối.

Hạ Đình đang nấu ăn trong bếp đột nhiên bị bỏng tay. Tiểu Bối đang ngủ trên phòng. Cô vừa bôi thuốc vừa nhìn ra cửa. Cô thấy trong lòng rất bất an. Hơn 5h chiều rồi nhưng vẫn không có tin tức của Từ Từ Dạ. Theo thói quen thì anh vẫn luôn gọi báo cho cô tình hình, chưa bao giờ sau 5h, thường là hơn 3h hoặc hơn, anh không gọi tức là đang có việc gì đó rất quan trọng.

Con người La Vương cô là người hiểu rõ nhất, từng nghe hắn ta là người làm ăn trong giới thương nhân. Cô năm ấy mới 18 tuổi, chấp chững lên thành phố X tìm việc làm, vì gia đình khó khăn nên cô cũng không được đi học tiếp. Lần đó hắn ta “nhặt” được cô giữa đêm đông buốt giá. Lúc đầu cô chỉ xem hắn là ân nhân, sau đó lại yêu hắn bất chấp. Cô không hiểu tại sao hắn lại nhẫn tâm như vậy. Rõ ràng hắn và cô đã từng rất hạnh phúc. Cô ở cạnh anh không ngày nào không hạnh phúc. Mặc cho anh thường xuyên đi ra ngoài làm ăn nhưng đối với cô rất chung thủy, cô không nghĩ mọi việc lại xảy ra như vậy. Cô hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao anh làm vậy, có cô còn chưa đủ hay sao?

Tiếng điện thoại reo lên khiến cô giật mình thoát khỏi dòng hồi tưởng. Cô nhắc máy đặt ống nghe lên tai:

“A lô, tôi Hạ Đình nghe.”

Bên kia đầu dây truyền tới âm thanh khiến cô không ngừng run rẩy:

“Cô đến dinh thự nhà tôi đi, mang tiểu Bối đi cùng.”

Cô hốt hoảng ấp úng không nói nên lời:

“Sao...sao?”

“Tôi đang giữ Từ Từ Dạ.”

Nghe hắn nhắc đến Từ Từ Dạ cô hốt hoảng thả rơi ống nghe. Cô không muốn mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Cô nhặt ống nghe lên nói:

“Từ Từ Dạ không liên quan gì đến chuyện này!”

Hắn cười, trong ống nghe cô đều nghe thấy. Hắn chỉ muốn nói một câu: “Cô quan tâm đến anh ta như vậy sao?”. Bất quá hắn tức giận ném điện thoại vào góc tường.

Cô chỉ nghe phía bên kia đầu dây vang lại tiếng tút tút. Cô lo sợ ngồi sụp xuống đất, Từ luật sư vốn chỉ có ý tốt giúp cô, thà chết chứ cô không thể để anh xảy ra chuyện gì. Cô tháo tạp dề ném vào nhà bếp, đi lên lầu mang tiểu Bối đi ra bến xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42: La Vương (tt)

Tiêu Mặc ngồi trên giường gửi mailbox cho Bảo Bảo và Tiêu Mặc. Hôm nay chuyến bay đã được dời lại vào 7h tối nay, vì thế cô còn chưa kịp làm tiệc chia tay.

Bên dưới nhà là tiếng ba mẹ cô đang chuẩn bị chia tài sản. Chuyện gia đình cô hoàn toàn không muốn nhắc đến, ngay cả can thiệp cô cũng không thể vậy ở lại đây còn nghĩa lý gì nữa chứ?

Lúc cô đi ra khỏi nhà vừa lúc hoàng hôn lụi dần, màn đêm buông xuống theo từng bước cô đi ra khỏi nhà. Đi thật xa là cách duy nhất cô có thể quên đi

tất cả mọi chuyện, nếu tốt cô sẽ về sớm, không thuận lợi thì cũng có thể là 10 năm hoặc không bao giờ về nữa.

Đi qua hàng cây dài hun hút, cô ngoảnh đầu lại nhìn, nếu bây giờ có Bảo Bảo và Hân Hân thì tốt biết mấy. Cô chợt nhận ra thời gian qua cô không hề biết thế giới này có rất nhiều thứ dễ trân trọng nhưng khó giữ gìn. Một bước cô lên taxi đi thẳng tới sân bay.

Bảo Bảo vừa vui vẻ đi vào nhà chợt nhận ra không có ai, cô chạy lên phòng Hạ Đình thì không thấy cô đâu, Bảo Bảo hốt hoảng lấy điện thoại gọi cho Hân Hân. Lát sau Hân Hân đến trước cửa nhà Bảo Bảo. Vừa nhìn thấy cô đi ra Hân Hân vội vàng lên tiếng:

“Có khi nào cô ấy chỉ ra ngoài không?”

“Không đâu, Hạ Đình đi và để lại một bức thư này.” - Cô vừa nói vừa mở cửa xe đi vào, đưa bức thư cho Hân Hân.

Hân Hân cầm bức thư đọc, một lúc sau mới lên tiếng:

“Luật sư Từ đã bị bắt. Còn nhà của La Vương chúng ta không biết!”

Cô cố gắng nhớ lại địa chỉ nhà cũ của Hạ Đình.

Hân Hân nhấn chân ga chạy về hướng Bắc.

Hân Hân và Bảo Bảo để xe ở đầu ngõ rồi đi bộ vào. Hơn 6h tối khiến họ thấy sợ khi đi vào con đường này. Phía cuối đường có ai đó lăm lăm tiến về phía họ. Bảo Bảo run rẩy nắm chặt tay Hân Hân lại, không dám nói gì. Bóng người tiến lại gần hơn, cô nhận ra là một người phụ nữ và cô đã rất vui mừng khi nhận ra đó là Di Hà. Di Hà dường như cũng nhận ra cô nên dừng lại hỏi:

“Hình như cháu là Bảo Bảo.”

“Vâng, di có biết nhà La Vương không ạ?”

Di Hà lo lắng ra mặt:

“Sao thế? Hạ Đình xảy ra chuyện à?”

Cô sợ di lo lắng nên không, chỉ hỏi lại:

“Không có ạ! Di cho cháu địa chỉ đi ạ?”

Di Hà thở dài nói:

“Là đường J, trong một khu đất rất rộng, nhà cậu ta là căn nhà lớn nhất.”

Cô “vâng” một tiếng rồi vội vã đi cùng Hân Hân ra xe, di Hà ngược nhìn theo cô khuất ở cuối đường.

Hạ Đình đi xuống khỏi xe buýt đi đến trước nhà La Vương. Cổng nhà tự động mở ra, cô tiến vào, trên tay tiểu Bối vẫn ngoan ngoãn nằm ngủ. Cô đi theo một tên đàn em đi vào một căn phòng tối. Cô hít một hơi tiến vào. Bên cửa sổ La Vương xoay lưng về phía cô, ánh đèn neon thông qua cửa sổ chiếu vào người hắn, hình ảnh huyền hoặc làm thị giác tập trung. Trên người hắn đang mặc một chiếc sơ mi màu xám tro, làn khói thuốc lượn lờ trong không gian yên tĩnh đến lạnh người. Khí chất toát ra quả thật rất khiến người ta nể phục. Khó trách trong việc làm ăn hắn luôn khiến người khác phải nể phục. Trong sự tĩnh lặng đó, hắn đột nhiên cất giọng:

“Đem hắn vào đây!”

Cô quay lưng lại thì nhìn thấy tên đàn em đẩy Từ Từ Dạ đang ngồi trên ghế đi vào. Căn phòng quá tối khiến cô không nhìn thấy gì cả. Cô nhìn thẳng về tấm lưng của La Vương, vừa hé miệng thì hắn liền lên tiếng:

“Lại đây.”

Cô tiến lại gần hắn, có mùi rượu, hắn uống rượu. Cô đứng sau lưng hắn mở miệng:

“Từ Từ Dạ không liên quan tới chuyện này, anh thả anh ta ra, tôi giao tiểu Bối cho anh.”

Hắn nhún mồm ném điều thuốc xuống gạt tàn, ngoảnh đầu lại sau lưng kéo cô vòng qua ghế, đỡ cô ngồi lên đùi mình, âm trầm mở miệng:

“Ra ngoài hết đi.”

Bọn người kia đi ra ngoài. Cô run rẩy ngồi trên đùi hắn. Đứa bé trong tay thức giấc khóc nức nở, cô vỗ vỗ lưng tiểu Bối, lát sau bé nín khóc.

La Vương từ sau lưng cô nhìn đứa bé. Cha hắn sẽ cướp tiểu Bối cho bằng được. Hắn phải giữ đứa bé lại, nếu không cả tiểu Bối lẫn Hạ Đình đều gặp nguy hiểm. Đáng ra hắn không được yêu ai, trong công việc của hắn thì có gia đình chính là điểm yếu lớn nhất.

“Ngày mai tôi cho em đi Nga, để tiểu Bối lại cho tôi.”

Đề nghị của hắn làm cô thoáng sợ hãi:

“Tôi...”

“Nếu em đi tôi thả tên kia, ngay lập tức.”

Hắn nhìn xuống cửa sổ, bên dưới đang rất hỗn loạn, đánh nhau và chém giết. Hắn vội vàng gọi người, thả Từ Từ Dạ ra. Hắn vòng tay ôm Hạ Đình và Tiểu Bối, nói nhỏ, giọng điệu vô cùng cung chiêu:

“Tôi lo cho Tiểu Bối, em phải đi Nga ngay lập tức.”

Cô hốt hoảng đẩy tay hắn ra, nhìn thẳng hắn nói:

“Anh đưa tôi đi thật xa, anh lấy tiểu Bối đưa cho người phụ nữ kia, đúng không?”

Hắn nghiêm mặt đá ngã bàn bên cạnh, nắm chặt vai cô nói:

“Em mau đi ra ngoài, thuộc hạ của tôi đưa em đi ngay, để tiểu Bối lại.” - Hắn lấy đứa bé từ trong tay cô. Tên thuộc hạ từ bên ngoài hốt hải chạy vào:

“Đại ca, họ tới rồi.”

Bên ngoài tiếng súng vang lên, cô sợ hãi ngồi sụp xuống đất, hét lên:

“Tôi không đi, anh mau đưa cho tôi tiểu Bối.”

Hắn tức giận kéo cô đi ra khỏi phòng, bỏ xa tiếng súng kia. Tên thuộc hạ đi ra cửa sau lấy xe subaru. Cô giằng tay hắn ra, đá vào chân hắn, hắn khó chịu nắm lấy eo cô vác lên vai, cho dù cô la lớn thế nào cũng không buông. Anh bắt lực hét lên:

“Yên lặng.”

Bọn người từ cửa chính lục soát toàn bộ căn nhà. Tên thuộc hạ lái xe đậu trước cửa, hắn ném cô vào trong xe. Lưng cô đập mạnh vào ghế đau đến muốn khóc. Tên thuộc hạ ném khẩu súng vào tay hắn, nói:

“Đại ca, lão nhị chết rồi.”

Bên trong cô cố gắng đập cửa nhưng vô ích.

Hắn quay đầu nhìn về lối đi chính, vừa bắn vừa nói:

“Đưa cô ấy đến Nga ngay, cậu đem số tiền này đưa cho cô ấy sống.”

Hắn ném cọc tiền vào xe, tên thuộc hạ lái xe tông thùng hàng rào vượt ra đường.

Hân Hân lái xe đến, trước cổng chất đầy xác chết, Bảo Bảo nghe thấy tiếng súng lớn phát ra liền quay về phía Hân Hân nói:

“Cậu chờ tớ ở đây.”

Hân Hân gật đầu, Bảo Bảo chạy vào căn nhà.

La Vương bế tiểu Bối chạy ra sân sau, cô bé thức giấc khóc đòi mẹ. Thuộc hạ của cha hắn từ trên lầu nhắm một đường bắn xuống, hắn ngay lập tức chạy vào hành lang phụ. Cả đám người đuổi theo hắn. Đứa bé trong tay khóc rất lớn, bắt quả hắn liền xé mảnh vải áo nhét vào miệng bé, tiếp tục ra gara lấy xe.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43: La Vương (tt)

Bảo Bảo tiến vào, bên trong tràn ngập xác chết, mùi máu tanh tươi khiến cô phát nôn. Cô tiếp tục bước, tiếng khóc văng vẳng của tiểu Bối ở cuối hành lang phụ khiến cô không lên lầu mà đổi hướng. Cô đi dần xuống cuối hành lang.

Đám người vẫn theo sát La Vương, hấn nhanh chóng dùng súng bắn. Trong lúc ấy Bảo Bảo chậm rãi đi xuống, tiếng súng trên lầu khiến cô sợ hãi bị hai tai lại. Chính mắt cô nhìn thấy La Vương đang bế Tiểu Bối trên tay nhắm bắn những tên trên cầu thang, đạn bay như mưa, cô nép sát mép tường tiến thẳng về phía hấn. Hấn núp phía sau một chiếc xe hơi màu xanh. Đạn đập vào vỏ xe để lại nhiều lỗ thủng, những nơi đạn bắn trúng tỏa ra làn khói trắng rất kinh khủng.

Súng ngưng không bắn nữa, trên cầu thang người chết dày như kiến, chiếc ô tô bên cạnh hấn thùng nát. Cô nhanh chóng chạy tới chỗ hấn, hấn nhìn thấy phía sau cô viên đạn bay tới, không kịp nhắc cô thì viên đạn chạy xẹt qua thắt lưng cô, một ít máu rỉ ra, may mắn tên kia đang thoái thóp nên bắn trượt, nếu không..

Cô quy xuống nền nhà, tuy đạn không sâu nhưng đau không tả nổi. Cô dùng tay ôm miệng vết thương lại, máu rỉ ra tay cô thành dòng.

Hấn tiến tới nắm cổ tay cô kéo đi vào xe quát:

“Cô điên à? Sao lại đến đây?”

Núp sau xe cô liền đẩy hấn ra, quát lớn:

“Hạ Đình đâu, anh nhốt bạn tôi ở đâu hả?”

Hấn cho đạn vào súng, lạnh nhạt nói:

“Tôi đưa cô ấy đi Nga.”

Cô nhấn mặt giành lấy đứa bé trong tay hấn, tiểu Bối khóc không thành tiếng. Hấn xô cô ra ném vào tay cô một khẩu súng lục, nói:

“Nếu cô dùng được thì bắn mấy kẻ kia đi.”

“Tôi không bắn ai cả, đưa tiểu Bối cho tôi.”

Một tên từ hành lang đi tới, nhắm thẳng cô chuẩn bị bắn cô liền giơ súng dứt khoát bóp cò.

Hấn lưu tình vì cô là bạn Hạ Đình, nếu không hấn đã bỏ mặc cô từ lâu rồi.

“Tại sao anh lại làm vậy?”

Hấn ngán ngẫm lắc đầu, nhanh chóng lái xe ra ngoài. Cô ngồi trên xe ngoảnh lại nhìn, có rất nhiều tên đuổi theo, không còn cách nào cô liền giơ súng lên bóp cò, lục súng giật lại xuất bắn ngược.

Hấn lái xe đi ra khỏi gara, gấp gấp nói:

“Sau này nếu cô gặp lại Hạ Đình hãy nói với cô ấy tôi vẫn ở đây chờ cô ấy, nếu cô ấy muốn biết lí do thì đến tìm tôi.”

Trong lúc chú ý nghe hấn nói cô không ngờ lũ người ngoài kia đang chĩa súng về hướng mình, bắn liên tiếp. Cô cuống người xuống sàn tránh đạn, vô ý làm rơi khẩu súng trên tay. Vì đang ngồi ghế lái nên hấn không thể quay lại bắn. Cô cuống xuống nhặt súng trên sàn xe, cô nhắm bắn mấy tên. Thật không ngờ có ngày cô phải nắm súng giết người. Đám người quá đông khiến cô không thể bắn kịp. Chỉ còn một cách, phải có người ở lại giữ chân bọn chúng. Đúng lúc đó Hấn Hấn nhấn tin cho cô báo đã gọi cho cảnh sát. Cô ngay lập tức quyết định rồi quay sang phía hấn nói:

“Anh giúp tôi chăm sóc tiểu Bối.”

Hấn giật mình quay lại thì vừa nhìn thấy cô nhảy xuống liền hoảng hốt kêu lên:

“Cô làm quái gì thế?”

Hấn dừng xe, nhảy xuống. Tên cầm đầu bắn ngay vào đùi cô, máu toé ra. Hấn điên tiết giơ súng bắn. Hấn ngồi xuống cạnh chỗ cô ngã, kéo cô ngồi dậy:

“Mau đi thôi.”

Cô xô hấn ra, nói:

“Cảnh sát sắp tới rồi, anh mau đi đi, nhớ chăm sóc cho tiểu Bối. Tôi đã hiểu lầm anh, sau này tôi sẽ nói với Hạ Đình, ông bạn ả.”

Hấn đứng dậy, nhìn tiểu Bối trong tay kiên định nói:

“Cảm ơn cô.”

Cô nắm chặt tay để không bật khóc vì đau. Lúc hấn quay đi liền bị bắn một phát vào vai. Tên cầm đầu la lớn:

“Bắt sống La Vương.”

Cô giờ súng bắn một người, hết lớn:

“Đi đi.”

Hắn ôm bên vai lên xe phóng đi. Vết thương ở chân làm cô đau đến phát khóc, mong cảnh sát nhanh đến một chút.

Vết thương trên thắt lưng chảy máu ướt cả một vùng áo. Cô cắn răng đứng dậy lê người ra cửa. Bọn người kia đuổi sát đến mức còn vài bước nữa là bắt được cô. Vết thương trên chân rỉ máu thấm ướt cả quần jean trắng, máu đỏ nổi bật đến chói mắt. Kỳ Minh Hàn từ bên ngoài chạy vào, đỡ cô dậy. Trong đáy mắt hắn hiện lên một tia kính hãi, lo lắng ôm đầu cô dí vào ngực:

“Bảo Bảo, không sao chứ?”

Cô dựa vào ngực anh cười nói:

“Có sao đâu, hơi đau tí thôi.”

Cảnh sát bên ngoài chạy vào. Cảnh sát tập vào bắt trọn bọn người kia. Kỳ Minh Hàn nhìn vết máu trên người cô liền nhận ra vết đạn.

Cô đứng trước hắn, lúc này không hiểu sao tim cô đau dữ dội, đầu quay cuồng, ngay lập tức ngã quỵ xuống đất. Hắn đỡ cô, lắc lắc vai cô hét lớn:

“Bảo Bảo. Bảo Bảo, tỉnh dậy đi.”

Người cô mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Hắn đỡ cô bế phốc lên tay, đi thẳng tới bệnh viện.

Máy bay vừa cất cánh, Tiêu Mặc và Y Nhược không hề biết mọi chuyện đang diễn ra. Kỳ Minh Hàn đứng trước phòng cấp cứu. Hắn đưa tay lên xem đồng hồ, Hân Hân nhìn thấy hắn lo lắng liền lên tiếng:

“Bảo Bảo sẽ không sao!”

Hắn gạt đầu. Điện thoại bỗng rung lên, hắn đi xuống cuối hành lang nghe máy.

Cuộc gọi đến từ Pháp, hắn cứ tưởng là ba mẹ không ngờ là trợ lý Lưu gọi, hắn nhấn nút nghe:

“Ký thiếu, ông bà chủ...”

Trợ lý Lưu áp ứng nói tiếp:

“Bị tai nạn.”

Cụm từ kia khiến hắn không thể tin được vào tai mình, nín thở hỏi lại:

“Anh nói lại đi.”

“Ông bà chủ bị tai nạn ô tô.”

Hắn cúp điện thoại, gọi ngay cho nhân viên hàng không đặt vé. Hắn đi khỏi bệnh viện không nói lời nào với Hân Hân.

Bên trong phòng cấp cứu đang làm phẫu thuật lấy đạn ra khỏi chân cô. Hân Hân mở điện thoại gọi cho Vân Thuần, chỉ nói là Bảo Bảo không về được. Di An và chồng đang ở trại trẻ mồ côi không hề biết chuyện gì cả. Hân Hân đột nhiên nhớ đến An Hạo nên gọi cho anh thông báo về việc này.

Trong khi ấy Từ Từ Dạ đang ở văn phòng của An Hạo, mặt mày nhăn nhó hết mức nói:

“Cậu biết không, đây là lần đầu tiên tôi suy đoán sai đó.”

“Anh đừng có chuyện gì cũng gánh thế? Anh nghĩ cả đời này anh không có lần nào làm sai điều gì à?”

Từ Từ Dạ hất tay cười cười nói:

“Cậu già quá đi mất.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44: Kỷ Minh Hàn đi Pháp

Sáng hôm sau, sáng mùa thu yên bình, không khí quanh hiu, Hàn Hàn đứng bên lan can bệnh viện, bật hộp thư điện thoại, không hề có tin nhắn nào từ Mạc Khải Nghiên. Cô ấn soạn tin nhắn mới, đánh chữ “buổi sáng tốt lành” nhưng lại ngập ngừng không muốn gửi. Mùa này ở Hồng Kông rất lạnh không biết anh có giữ ấm hay không?

Kỷ Minh Hàn ngồi trên máy bay nhìn ra cửa sổ, lòng không biết bây giờ cô đã tỉnh lại hay chưa?

Dương Phong vừa thức dậy liền nhận được tin nhắn chờ của Kỷ Minh Hàn, nghe xong anh liền vệ sinh cá nhân lấy áo khoác đi thẳng tới bệnh viện.

Trong lúc đó Bảo Bảo tỉnh dậy, vết thương ở chân được băng lại kỹ càng. Cô nhồm người dậy, thắt lưng đau khiến cô nhăn mặt chống tay đứng dậy. Trên bàn thuốc cạnh giường có mảnh giấy nhỏ, cô nhặt lên đọc, bên trong miếng giấy là nét chữ cao cao uốn lượn, cô đảo mắt đọc:

“Anh đi Pháp, đừng tìm anh.

Kỷ Minh Hàn. “

Đi Pháp, hán đi Pháp. Cô ném tờ giấy xuống sàn, cô rút ống truyền ra khỏi cổ tay, máu theo đó chảy ra. Mặc cho tay đau, chân đau cô đẩy cửa chạy ra khỏi phòng.

Dương Phong hốt hải chạy ra khỏi thang máy, đẩy cửa đi vào phòng. Trong phòng trống rỗng, tấm chăn trên giường chưa xếp lại, anh nhìn quanh phòng, nhặt tờ giấy trên nền đất. Sau khi đọc xong anh đi xuống lầu, lấy xe đến thẳng sân bay.

Bảo Bảo ngồi trên taxi, trong lòng chỉ mong hán chưa đi. Tài xế lái xe nhìn thấy bộ quần áo bệnh nhân trên người cô lắc đầu ái ngại nói:

“Sao cháu lại trốn viện?”

Cô nhìn bác lắc đầu:

“Cháu tìm một người.”

Kỷ Minh Hàn ngồi trên ghế, 5' nữa máy bay cất cánh.

Xe dừng lại trước sân bay, cô rút điện thoại ra không quên lấy lại thẻ sim rồi đưa cho bác tài xế, nói:

“Cháu quên mang tiền, bác nhận giúp cháu cái này.”

Nói rồi cô quay người chạy đi, bác tài xế gọi cô lại nói:

“Cô đang rất vội, tôi không nhận đâu. Chân cô đang chảy máu đó.”

Cô nhận lại chiếc điện thoại nhìn xuống chân, máu chảy đỏ một mảnh quần, cô không quan tâm, quay người đi vào.

Giữa nhiều người cô lê chân đi vào quầy soát vé, cô cố gắng tìm ra hán nhưng ai cũng giống nhau, ngay cả dấu hiệu gì đó cũng không có. Tiếng máy phát ra:

“Chuyến bay PQ562 từ sân bay XM, từ Thành phố X đến thủ đô Paris, Pháp 5' nữa khởi hành.”

Cô chạy vào trước cửa máy bay, bảo vệ nhanh chóng lôi cô ra, cô nhìn vào trong hét lớn:

“Minh Hàn, anh không được đi!”

Chỉ còn 5 phút nữa, 5 phút hán sẽ rời khỏi cô, cô không muốn, sao hán không ở lại đến khi cô tỉnh lại.

Đảm bảo vệ nhìn chân cô đang chảy máu liền đỡ cô bỏ lên ghế rồi đi mất.

Máy bay đóng cửa, cô gắng gượng nhào tới. Cô không thành công rồi, hán đã đi rồi. Tại sao hán không ở lại, cô không biết mình đã khóc khi nào, mọi người đều e ngại nhìn cô. Bảo vệ ngăn cô lại bằng cây dùi cui cứng nhắc khiến thắt lưng cô đau. Cô khóc, hét lớn vào mấy tên kia:

“Tránh ra, tôi phải tìm người.”

Tên bảo vệ kéo cô đi ra ngoài, lên tiếng uy hiếp:

“Nếu cô không đi ngay tôi sẽ đưa cô đến văn phòng đấy.”

Cô nhìn máy bay cất cánh qua tường kính, nếu cô đủ nhanh nhẹn có thể cản hán rồi. Cô ngồi xụp xuống đất, tất cả những thứ tươi đẹp bày ra ngồn ngang. Cô đưa tay chạm vào sợi dây chuyền trên cổ, vết sao phẳng vẫn còn, cô nắm lên đặt trong lòng bàn tay, mong hán không đi. Sao hán không chờ

cô tỉnh lại? Vì sao? Hân muốn rời bỏ cô như vậy sao? Tuyệt đối cô không bao giờ buông tay. Hân chưa nói lời chia tay với cô, cô vẫn xem hân là bạn trai. Đúng vậy, hân vẫn còn là bạn trai cô, cô sẽ chờ đến khi nào hân quay lại thì thôi.

Dương Phong xuống xe đi vào. Vì cô mặc quần áo riêng biệt nên rất dễ nhận ra. Anh nhìn thấy máu trên chân cô liền hốt hoảng chạy đến đỡ cô dậy.

“Bảo Bảo, hân đi rồi.”

Cô lắc đầu, xô anh ra, trong tay vẫn nắm chặt dây chuyền, đi ra ngoài:

“Dương Phong, anh không cần đi theo em”

Anh nhìn cô khập khiễng đi, không cam lòng níu tay cô lại nói:

“Em phải mạnh mẽ.”

Cô dừng lại, mắt buồn vô hồn. Anh đau xót nhìn cô, Bảo Bảo hồn nhiên vui vẻ, trong sáng đâu mất rồi. Giây phút này anh chỉ mong Bảo Bảo có thể quên đi:

“Chỉ hôm nay, cho em một lần làm mình yếu đuối, em không hề mạnh mẽ.”

Khoảnh khắc mà Kỳ Minh Hân đi mất mấy giây cũng có thể khiến cô đau buồn một đời này. Anh níu tay cô ôm vào lòng, giọng ảm áp nói:

“Chỉ hôm nay thôi, em được cho phép buồn hôm nay thôi. Cứ khóc khi hân đi, em cứ đau đến đêm nay thôi, rồi ngày mai em sẽ quên hết, được chứ? Hứa đi.”

Cô dựa vào ngực anh, anh có thể cảm nhận được mảng áo trước ngực thấm ướt nước mắt, cô nói nhỏ:

“Em hứa.”

Anh giữ chặt cô, lần này anh sẽ không buông tay. Kỳ Minh Hân không giữ lời hứa, anh cũng sẽ như vậy.

Cô ngất xỉu dựa lên tay anh, anh bế cô ra xe, phóng thẳng đến bệnh viện. Cả ngày hôm đó anh luôn ở bên cô.

Chuyến bay đi Sanit Pertersburg Tiêu Mặc đang đi vãn khu an toàn. Tiếp viên hàng không đẩy xe mang thức ăn đến, tất cả u buồn rồi sẽ sớm kết thúc.

Không hiểu vì lý do gì Y Nhược đã đi chuyến trước, đến nơi sắp xếp lại mọi việc như chỗ ở chẳng hạn. Tiêu Mặc tiếp đi. Từ đây sang Nga mất hơn 5h đồng hồ, nếu không ngủ có lẽ sẽ hoá thành đá. Cả khoang máy bay đều im lặng, không ai ngờ được là sẽ xảy ra sự cố. Lúc ấy tầm hơn 9h tối, máy bay bay rất êm, một phần vì thời tiết tốt nên các phi công không có gì căng thẳng hoá ra thêm chút lơ là. Máy bay đã quá cũ thế nhưng vẫn còn hoạt động

[Dương Phong ngồi trước giường bệnh, nửa ngày đã trôi qua. Hân Hân đã về nhà nghỉ ngơi, anh nhìn ra cửa kính, nền trời xanh thẫm như bị kéo xuống, rất nặng nề, rất tốt, từ trước đến giờ chưa xảy ra tai nạn nhỏ nào. Đột nhiên đang bay thì phi công nhận ra nhiên liệu đã cạn từ khi nào, kiểm tra quả nhiên là nơi chứa nhiên liệu bị rạn nứt gây rò rỉ. Phi cơ trưởng chưa vội báo tin cho hành khách mà vội vàng mở máy bộ đàm gọi về trung tâm:

“A lô, máy bay JKS 568 gọi.”

Bên kia ngay lập tức trả lời, giọng nữ liền vang lên:

“Nghe rõ, trả lời.”

“JKS 568 đang hết nhiên liệu do rò rỉ.”

Chưa kịp nghe tiếng trả lời thì phi cơ đã nghe tiếng nổ, xác định là một phần cánh máy bay đột nhiên phát nổ. Tiếng nổ khiến hành khách hoảng loạn. Phi cơ trưởng dùng máy bộ đàm trấn an hành khách:

“Mọi người bình tĩnh, sự cố sẽ được xử lý. Hãy xủ dụng túi thở.”

Ông nhấn nút trên bàn điều khiển. Tiếp tục liên lạc với trung tâm.

Cô bị tiếng nổ làm giật mình tỉnh giấc, nghe tiếng thông báo cô rất im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 45: Những năm tháng đau khổ

Máy bay chao đảo liên tục, cô bị té khỏi ghế, người đàn bà ngồi bên cạnh cô liền đỡ cô dậy. Mọi người hoảng loạn trong khi máy bay mất độ cao đột ngột. Trong buồng lái vô cùng hỗn loạn, các phi công cố gắng tìm sân bay hoặc thứ gì đó đủ để hạ cánh. Ai nghĩ trên mặt biển không thấy bờ làm sao để tìm nơi hạ cánh. Nếu lúc này nhảy dù cũng sẽ rơi xuống biển. Nhiều người còn khóc thét lên thất vọng. Còn cô, cô vẫn bình tĩnh như trước, cô rất tin vào mệnh số, một con người sinh ra và chết đi nhờ số mệnh, mặc dù số mệnh có thể thay đổi, nhưng đâu thể thay đổi số mệnh chết. Cô vịn chặt ghế, khẽ nhắm mắt cầu chúc cho tất cả người thân, bạn bè, những người còn sống sót sẽ có một cuộc đời hạnh phúc.

Cô không nhận thức được mọi thứ xung quanh, chóng mặt, lảo đảo qua một góc. Cô cảm thấy ghế mình đang ngồi rời ra khỏi nền, trượt xuống. Đến khi tiếng nổ phát ra tiếp, mảnh vụn sượt qua người cô, để lại vết cắt rướm máu cô mới mở mắt. Tất cả mọi người rơi xuống, cô không dám nhìn xuống dưới. Máy bay tan tác ra làm nhiều mảnh, vỡ vụn rơi xuống biển. Cô thấy mình đang rơi tự do, cảm giác mất phương hướng như hiện thực của cô.

Cô sợ hãi cảm nhận gió tấp vào da đau rát, tạm biệt cuộc đời, cô nhắm mắt, để nước mắt rơi tự do rồi rơi xuống chạm mặt biển, tan ra hòa vào nước biển mặn chát. Cả máy bay mấy trăm người phút chốc tan thành tro bụi. Cô thầm nói:

“Ba mẹ, kiếp này con chưa kịp báo hiếu, mong kiếp sau con lại được làm con của ba mẹ. Hân Hân, Bảo Bảo hẹn kiếp sau ta làm chị em tốt, kiếp này các cậu phải hứa sẽ thật hạnh phúc.”

Cô đập mạnh xuống mặt biển. Cô đau đớn ngất lịm, chìm sâu vào đáy biển.

Một năm sau. Mọi thứ đã đổi khác khiến con người trở nên tàn lụi, những thứ tươi đẹp trở nên mờ mịt, bỗng chốc tan thành những hạt bụi nhỏ rơi vào dĩ vãng.

Hân Hân đứng trong phòng ô-mat rơi nước mắt trước tờ giấy ly hôn và đơn kiện. Hai tờ giấy phẳng phiu trước mặt cô đều một tay Mạc Khải Nghiên viết nên. Một năm qua anh đã cho điều tra kỹ, sau đó khởi kiện vụ án năm xưa. Cô biết sự thật là cha mình đã tống chết mẹ anh. Cô không muốn nhớ lại nhiều chuyện thế nhưng không hiểu sao trí óc lại gọi lên những kỉ niệm tươi đẹp mà cô và Mạc Khải Nghiên từng có.

Cô từng hỏi anh không thể vì cô mà tha thứ cho cha cô sao, anh vẫn lạnh lùng cho là cô tự bào chữa. Anh từng nói anh cưới cô vì trả thù, cô đã hiểu lý do tại sao hành động của anh một năm trước. Bàn hợp đồng cô đã kí, giờ đây đơn ly hôn cô cũng phải kí. Một năm trước cô vốn không kì vọng quá nhiều vào anh nhưng không ngờ chỉ một năm lại có nhiều chuyện xảy ra đến vậy. Cô cũng không ngờ cha cô năm xưa lại làm nên tội lỗi lớn đến thế. Trong lúc này cô chỉ còn cách yên lặng.

Cô rất sợ ngày mà anh đưa cho cô tờ giấy kia. Cô không làm tưởng, một năm qua cô đã có lúc đặt nặng tình cảm cho anh. Bây giờ cô thấy hối hận. Từ khi anh xuất hiện, cuộc sống cô đảo lộn, Hân Hân cả tính nết xưa đã biến mất. Nếu có thể quay ngược thời gian, nhất định đám cưới sẽ không diễn ra, ngày hôm nay cũng không tồn tại, và có thể bây giờ cô vẫn rất vui vẻ.

Bảo Bảo đứng trước bảng thông báo chép thời khóa biểu. Đây là lần bắt đầu năm học thứ 3, thời gian trôi qua thật nhanh, giờ đây những thứ thuộc về một năm trước không còn quấy rầy cô nữa. Không phải là cô mà cô đã tìm cách giấu đi quá khứ, chôn chặt trong một ngăn trái tim. Hân Hân đã kể cho cô nghe hết mọi chuyện, chuyện của Hân Hân nổi tiếng cả khoa truyền thông ai cũng biết. Những tương lai tốt đẹp sẽ đến, nhưng quá nhiều chuyện bất hạnh khiến con người trở nên lao lực rồi lụi tàn.

Hơn 5h cô đi ra khỏi trường, vừa ra cổng đã gặp Dương Phong. Anh đứng dựa vào mũi xe, dáng cao cao khiến cho nhiều nữ sinh qua lại nhất mực khen ngợi. Cô mỉm cười gọi anh, anh quay sang nhìn cô, sải bước dài đến cạnh cô, vui vẻ nói:

“Xong rồi hả? Đưa cặp anh mang giúp cho.”

Dương Phong lấy cặp từ tay cô đeo vào vai rồi cùng cô đi ra xe. Anh mở cửa cho cô ngồi vào. Gần đây anh đang làm dự án phim rất lớn. Sau khi Kỳ Minh Hân đi cô đã quay về tiếp tục làm việc ở đoàn phim, hiện tại đó là nguồn thu chính của cô để có tiền nộp học phí, ban đêm cô thường đi rửa chén cho nhà hàng. Công việc hàng ngày khá bận bịu khiến cô không còn thấy buồn nữa. Tuy công việc bận rộn nhưng anh hầu như đêm nào cũng không quên đón cô, chiều nào cũng đưa cô đến nơi làm thêm, khi nào rảnh thì đi đâu đó chơi, cô vẫn xem anh như người bạn tốt.

Hơn 9h tối anh lại đến đón cô về. Cô lẳng mình vào mùa thu êm dịu, suốt dọc đường về cô không ngừng nhìn về phía vỉa hè. Nơi mà các cặp đôi thường tán gẫu, nói chuyện và ăn uống. Anh không thấy cô nói gì cứ tưởng cô mệt nên không nói gì. Vừa đến đầu đường cô liền đột ngột lên tiếng:

“Đến đây là được rồi, không cần đi nữa đâu ạ.”

Cũng là câu nói đó, câu nói mà lần nào cô cũng nói trong suốt một năm qua. Anh xuống xe mở cửa cho cô, ảm áp nói:

“Em ngủ ngon, nhớ giữ ấm đừng để bị cảm lạnh.”

Cô gạt đầu đi xuống xe, lấy ba lô mang vào lưng, đi vào lối dẫn vào nhà. Anh đóng cửa xe lái đi. Cô ngoảnh lại nhìn xe anh đi thẳng. Cô dạo bước trên nền đường lạnh ngắt. Đèn đường trắng sáng rọi xuống từng bước đi. Cảm giác cô đơn này khiến cô dừng lại. Cô nhớ hẳn, rất nhớ, nhớ đến điên rồi. Ngày nào cô cũng nghĩ về hắn, sáng, trưa, chiều, mỗi khi cô cô đơn đều nhớ hắn. Dương Phong luôn quan tâm cô, cô cũng biết lý do. Cô không nghĩ bản thân có thể thử yêu một ai đó, hơn hết cô chỉ xem anh như người bạn.

Con đường quen thuộc hơn một năm qua luôn là kí ức khó phai mờ. Cô đứng trước cửa nhà, mở cửa đi vào. Đã một năm rồi, nhà hắn không có ai đến, không có ai ra vào. Chỉ mỗi cô hằng tuần đều sang dọn dẹp. Căn phòng của hắn vẫn vậy, không có gì đổi khác. Cô mong ngày nào đó hắn trở về không

cần đi đâu chỉ cần về nhà thì nó luôn sạch sẽ. Căn phòng bí mật kia cuối cùng cô vẫn luôn giữ không cho ai biết. Những hình ảnh hân từng treo ở đây cô lau chùi hằng ngày, phòng làm việc của hân có đầy những giấy tờ bị xóc tung lên. Chắc chắn lúc hân đi đã rất vội. Cô vẫn luôn ngồi trên ghế hân làm việc, nhìn lại tất cả mọi thứ. Cô hoài niệm về quá khứ. Có người nói cô chìm trong quá khứ, cô đồng ý, nhưng cô không ngu muội, cô yêu hân, có gì để hối hận. Cô lãng phí thời gian để nhớ về hân có gì sai, cô giữ những kỉ vật cô và hân từng có hoàn toàn đều tươi đẹp. Hằng đêm cô mơ những giấc mơ về hân, mơ thấy hân trở về, hân đưa cô đi thật xa, thật xa, nơi có những khóm hoa hồng leo tươi đẹp. Giấc mơ trái hiện thực ấy chính là thứ theo đuổi cô suốt một năm qua. Những hình ảnh mờ mịt trong đêm mưa, cô tìm hân, tìm trong vô vọng rồi nhận lại được gì ngoài câu “Cô nhầm người.”. Đúng là cô nhầm người, cô nhớ hân phát điên rồi. Gặp ai giống hân cô cũng lầm tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 46: Những năm tháng đau khổ (tt)

Hân Hân lái xe vào nhà họ Mạc, người hầu trong nhà đều nhìn cô khinh miệt. Cô không bận tâm nắm tờ giấy ly hôn đi lên lầu. Mạc lão gia sau khi biết bí mật đó đã sốc đến mức đột quỵ nhập viện. Cô gõ cửa, bên trong vang lên giọng nói của Mạc Khải Nghiên:

“Vào đi.”

Cô đẩy cửa, đặt tờ giấy lên bàn. Anh quay sang cầm tờ giấy lên, gật đầu nói:

“Cô ra ngoài được rồi.”

Một lần anh cũng không thèm quay sang nhìn cô. Cô ngập ngừng không biết có nên nói gì hay không, định mở miệng rồi lại thôi. Anh liền lên tiếng:

“Mau nói đi.”

“Thật ra, tôi muốn nói... lời xin lỗi với anh.”

Anh dừng lại quay sang nhìn cô nghi vấn:

“Xin lỗi?”

“Phải.”

“Tại sao? Đầu phải cô làm, là do cha cô.”

Cô đau xót nhìn anh. Mọi chuyện đến nước này vốn đã không thể cứu vãn, ngoài câu xin lỗi cô không biết mình nên làm gì.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, nói vọng lại:

“Đi đến phòng khám cùng tôi.”

Cũng vì xảy ra quá nhiều chuyện khiến anh bỏ bê công việc ở phòng khám, các bác sĩ cùng hợp tác với anh không ngừng hối thúc.

Anh đưa cô đến phòng khám, cô không biết anh định làm gì. Cô vẫn đi theo anh. Anh lái xe đến trước cửa, cô đi vào. Bên trong có rất nhiều bệnh nhân bác sĩ qua lại tấp nập, ai gặp anh cũng cúi đầu chào một tiếng. Anh đi vào tận phòng mình, cô đi theo sau.

Cô đi vào phòng liền lên tiếng:

“Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Anh lấy ống nghe đeo vào người nói:

“Cô bị vấn đề về tiêu hóa, lên giường và im lặng đi.”

Cô nằm xuống giường, anh nghiêm túc bật máy siêu âm. Anh đặt ống nghe lên ngực trái của cô. Ống nghe lạnh ngắt khiến cô giật mình. Anh quay sang lấy chai thuốc bôi dùng trong siêu âm, vén áo cô lên. Cô đột ngột theo phản xạ lấy tay che bụng lại. Anh liền dừng tay, giọng điệu pha chút đùa cợt:

“Đến chừng tuổi này cô còn sợ bác sĩ.”

Quả thật nhìn hai người không ai nghĩ đang tồn tại sự hận thù, họ giống như hai đứa trẻ nói chuyện với nhau. Cô để yên cho anh bôi gel lên bụng, dùng máy siêu âm. Trên màn hình máy hiện lên các bộ phận. Anh nhíu mày nhìn cô:

“Cô uống rất nhiều rượu.”

Cô bị anh phát giác nhất thời không biết nói gì, đảo mắt tránh ánh nhìn của anh. Anh dùng khăn bông lau gel trên bụng cô, quay lại bàn lấy thuốc. Cô nghĩ khám xong rồi nên bật dậy, anh đưa cho cô một vỉ thuốc bỏ rồi nói:

“Cô uống một viên trước khi ăn, tuyệt đối không được uống rượu.”

Cô nhận lấy vỉ thuốc, tự hỏi tại sao anh lại làm như vậy, vốn dĩ cũng không phải là trách nhiệm của anh. Điện thoại cô đột nhiên rung lên, là tin nhắn từ mẹ cô, cô chạy ra cửa:

“Tôi phải về nhà.”

Anh không nói gì, trong lòng đột nhiên xuất hiện một tia hối hận rồi biến mất.

Cô bắt taxi trở về nhà. Vừa đi vào trong nhà cô đã bắt gặp nhân viên cảnh sát đang đưa cha đi. Mẹ và tiểu Lệ ngồi xuống nền đất khóc nức nở. Cô hoảng hốt kéo tay nhân viên cảnh sát lại:

“Sao chú lại bắt ba cháu.”

Chú cảnh sát quay lại nhìn Hân Hân, rút giấy quyết định của toà án ra nói:

“Ông Ương Khải Uy bản án 15 năm tù giam tội giết người. Chức vụ hiện tại đã bị cất. Căn nhà này bị xung công quỹ, yêu cầu gia đình dọn đi ngay hôm nay.”

Câu nói đánh ngã quy cô, sao cha không nói gì với cô?

Cha nhìn cô, đáy mắt đau buồn, không nói thành lời. Cô níu tay ông lại, khoe mắt đã vương lệ, nói:

“Cháu có thể nói chuyện với cha được không chú?”

Chú cảnh sát xem đồng hồ, gật đầu nói:

“Chỉ 5 phút thôi.”

Chú cảnh sát đi ra ngoài. Cô nhìn ra cổng, lúc này đi vội quá nên cô không chú ý xe cảnh sát đang đứng bên ngoài. Cô quay sang ôm chăm lấy cha nức nở nói:

“Cha ơi.”

Ông ôm cô vào lòng, tâm chua xót thương cho con gái, đau đớn nói:

“Cha xin lỗi, cha không giúp được cho con. Là lỗi của ta.”

Cô lắc đầu:

“Không phải.”

Ông vỗ vỗ lưng cô, nói:

“Nhân quả vẫn là nhân quả. Con giúp cha chăm sóc mẹ và tiểu Lệ.”

Cô gật đầu, chú cảnh sát đi vào nói:

“Hết thời gian rồi.”

Nói rồi chú lôi cha cô đi, cô chỉ kịp với theo nói:

“Cha giữ sức khoẻ, con sẽ thăm cha thường xuyên.”

Ông đi thẳng ra cổng, cô ngồi xụp xuống nền đất, nước mắt chực trào ra. Trong lòng chua xót không tả nổi. Chấp nhận rằng cha cô là người sai nhưng trên thế gian này có đứa con nào mong muốn cha mẹ không hạnh phúc? Mười mấy năm nữa cô có kịp báo hiếu cho cha không, cô không biết. Đây không phải là do anh, cô càng không thể hận anh.

Trái tim cô phản ứng kịch liệt, đổ hết mọi lỗi lầm về cho anh. Bất quá cô nén tất cả mọi thứ vào lòng, đi lên phòng bật máy tính tìm phòng trọ. Ở giữa thành phố này quả là có rất nhiều nơi thuê trọ. Nhưng giá cả rẻ thì không có. Hồi lâu cô mới nhớ tới khu nhà lúc trước Hạ Đình sống liền bắt taxi đến đó. Xe hơi của cô đã bán từ hồi tháng trước để đóng lệ phí phát sinh ngày nọ. Cùng lúc này công việc làm ăn của cha bị trục trặc, số ưu đãi đặc biệt cũng mất. Ương gia cái gì cũng mất, giờ giống như những ngôi gia bình thường và hạ lưu. Nếu không thể tìm được nơi ở chắc là cả nhà cô phải đi ra đường mà sống.

Vài tháng sau

Hân Hân vẫn thường xuyên vào thăm cha. Tuy nhiên ông có điều gì đó giấu giếm. Mỗi tháng một lần cô đi nhận lương làm thêm thì luôn chia ra ba phần: để học, để ăn và mua đồ dùng cho cha. Bảo Bảo vẫn thường xuyên giúp đỡ cô. Có khi quá căng thẳng hai cô lại rù nhau ra biển nhớ về Tiêu Mặc. Thời gian trôi qua đã thay đổi nhiều điều trong cuộc sống, cho là đau khổ cũng tốt, hạnh phúc cũng tốt. Cuộc sống có nhiều thứ tươi đẹp, cô muốn thấy hết để không cảm thấy mình xấu xí. Mặc Khải Nghiên đã lâu không có liên lạc với hai cô. Phần về Âu Y Nhược thường xuyên liên lạc qua máy tính. Nhiều khi Y Nhược từng khóc qua màn hình, nói rằng mình thấy hối hận. Nếu như một năm trước cô không đề nghị việc đi du học thì Tiêu Mặc đã không sao rồi, âu cũng là do cô mà ra. Nỗ lực của tất cả những người ở lại đã là quá tốt rồi.

Năm tháng trôi qua như nước chảy, lúc nhanh lúc chậm. Năm tháng ấy trong lòng mỗi người mang một màu sắc khác nhau. Trong lòng Bảo Bảo mang toàn màu vàng cam, màu nhạt nhoà. Đối với Hân Hân thì tất cả như màu trắng, không còn gì cả.

Trải qua hơn 4 năm dài đằng đẵng, cuối cùng cô và Hân Hân hôm nay cũng có một công việc tại một toà soạn lớn trong thành phố X. Công việc của Hân Hân là nhiếp ảnh gia, của Bảo Bảo là một phóng viên có tiếng. Có thể nói cuộc sống của họ rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47: Sang Nga

Gần 7h tối, Bảo Bảo cùng Hân Hân trở về nhà. Trong tay Bảo Bảo đang nắm tấm vé đi Nga, tâm trạng rất tốt nói:

“Hân Hân, lần này ta có thể đi Nga chơi một chuyến rồi đó.”

Hân Hân quay lại nhìn cô, bất ngờ hỏi:

“Sao có thể?”

Cô rút tấm vé đặt vào tay Hân Hân, khoát tay lên vai rồi đi ra bến xe buýt, nói vọng lại:

“Chủ biên quyết định cử chúng ta đi Saint Petersburg phỏng vấn người tên David Dennis, nghe nói là người có quê hương là thành phố X này đấy.”

Hân Hân bỏ tấm vé vào ví, chạy nhanh đuổi kịp Bảo Bảo, nói:

“Vậy ta có thể gặp chị Y Nhược rồi.”

Cô gạt đầu. Xe buýt dừng lại, mở cửa ra. Sau khi quẹt thẻ và tìm chỗ ngồi xong Hân Hân mới lên tiếng hỏi:

“Thế cậu có biết người tên David đó trông thế nào không?”

Nói đến đây Bảo Bảo mới nhớ ra người này nổi tiếng, giàu có, địa vị có, chỉ không biết mặt mũi thế nào. Ngay lập tức trong đầu cô vụt lên suy nghĩ nếu như anh ta cũng giống giới kinh doanh trong nước thì chắc chắn sẽ rất ấn tượng, vừa lùn, vừa mập lại có bụng bia. Cô quay sang nói với Hân Hân:

“Chắc là anh ta không muốn nhiều người biết diện mạo mình nên tớ không tìm thấy tấm ảnh nào trên báo mạng cả.”

Hân Hân cười nói:

“Ta thật may mắn lắm rồi, chẳng phải chị Âu cũng ở đó mà. Không vắn tốn tiền thuê khách sạn, ở nhờ nhà chị ấy luôn.”

Bảo Bảo đặt vào tay Hân Hân viên kẹo cà phê rồi nói:

“Tớ nói với chị ấy rồi.”

Hân Hân cười, khoát tay qua vai Bảo Bảo nói:

“Cậu đúng là ranh mãnh nha.”

Xe buýt dừng lại, Bảo Bảo và Hân Hân xuống xe, mỗi người đi về hai hướng ngược chiều nhau.

Vài ngày sau là đến ngày đi công tác nên Bảo Bảo và Hân Hân được cho nghỉ buổi chiều để chuẩn bị hành lí.

Lúc đi ra sân bay cũng không có ai tiễn, họ cứ thế vào máy bay. Hơn 5h bay họ đến nơi. Từ xa đã thấy Y Nhược đứng chờ. Hân Hân nhào tới ôm chị

khóc, tay kéo hành lí xóc xếch. Bảo Bảo kéo hành lí đi theo sau. Cả ba đều bật khóc. Nhớ đến chuyện Tiêu Mặc hoặc chuyện gì đó mà chẳng ai biết.

Taxi dừng trước cửa, Y Nhựt nói câu gì đó bằng tiếng Nga rồi cùng Bảo Bảo và Hân Hân lên xe. Nhìn qua ô kính cửa xe, những hình ảnh thoáng qua trông ảo diệu vô cùng. Từng nghe nhiều người kể rằng Nga rất lạnh, đó cũng là một trong những lí do Nga là một trong 10 quốc gia tiêu thụ rượu cao nhất thế giới. Chủ yếu họ uống Vodka để chống chịu cái lạnh ở đây.

Vừa đến đây một lát thôi mà Hân Hân đã thấy lạnh rồi. Mặc dù đang là đầu mùa hè nhưng có vẻ thời tiết không ấm lên nhiều cho lắm. Y Nhựt nhìn hàng cây xanh bên ngoài nói:

“Tiếc quá, nếu các em đến vào mùa thu chắc chắn sẽ kịp ngắm lá vàng rơi rất thơ mộng.”

Bảo Bảo gật gật đầu, nói:

“Đúng là vậy, nhưng không sao. Lần này đến đây là mục đích công việc mà.”

Y Nhựt che miệng cười, nói đùa:

“Con bé này, cứ công việc mãi.”

Taxi dừng lại trước nhà Y Nhựt. Hân Hân bước xuống xe, thần thờ nhìn căn nhà lớn không thốt nên lời. Đã lâu Hân Hân chưa từng sống trong căn nhà lớn như thế này. Y Nhựt đi trước, Bảo Bảo kéo tay Hân Hân đi vào. Chị Âu vừa đi vừa nói:

“Nhà chị được xây theo phong cách Pháp. Em thấy không, phía xa có mái vòm kia.” - Chị chỉ tay về phía Bắc rồi nói tiếp:

“Nếu các em muốn ở lại đây thì phải trả tiền đấy nhé!”

Hân Hân đánh nhẹ vai chị, nháy mắt nói:

“Bao nhiêu rúp(1) một đêm thế ạ?”

(1): Đơn vị tiền tệ của Nga.

Một người giúp việc từ xa đi tới, nói thầm vào tai của Y Nhựt một câu tiếng Nga, cả Hân Hân và Bảo Bảo đều không hiểu. Y Nhựt nói gì đó với cô gái kia rồi nói với Hân Hân:

“Em đi cùng cô ấy vào trong nhà nhé.”

Bảo Bảo nhờ Hân Hân mang hành lí vào trong còn mình đi dạo quanh vườn nhà. Trên bức tường nhà đồng rêu xanh trên còn nở hoa đỏ rực nổi bật. Cô đưa tay chạm vào hoa chúng liền cụp xuống, hạt trong bầu rơi xuống lất phất như bụi. Cô đi sâu vào trong, nơi trồng một giàn hoa tử đằng xanh tím, mùi hương toả ra nét quý phái nhưng rất mộc mạc. Cô đứng giữa giàn hoa như đứng giữa thiên đường màu sắc. Tiếng chim hót như bài tình ca Nga xao xuyến tâm hồn. Trong nắng ấm cô chợt trông thấy bóng của Hạ Đình. Cứ ngỡ bản thân nhìn lầm nên cô không dám lên tiếng. Mãi đến khi Hạ Đình quay một tiến lại gần cô cô mới mừng rỡ mà nhào tới ôm người trước mặt:

“Hạ Đình, tớ rất nhớ cậu.”

Hạ Đình cũng ngạc nhiên không kém liền kéo cô ra chỗ chiếc xích đu phía sau vườn rồi nói:

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tớ đi công tác. Chuyện 5 năm trước không như cậu nghĩ đâu. La Vương vì bảo vệ cậu nên mới đưa cậu đến đây!”

“Thật là như vậy sao?” - Hạ Đình đột nhiên thấy hối hận vì 5 năm qua luôn thù hận La Vương:

“Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

Bảo Bảo lắc đầu, nắm vai Hạ Đình ấn xuống ngồi trên xích đu, bản thân cũng ngồi xuống nói:

“Mình không rõ lắm nhưng nhất định hẳn không phải có ý xấu. Ngày hẳn đưa cậu đi là để bảo vệ cậu. Lúc tớ đến nhà hẳn tìm cậu hẳn đang bị truy sát, may mà nhờ có hẳn tớ mới có thể sống sót. Ngày hôm đó nếu tớ không vào trong nhất định không gây rắc rối nhưng nhờ đó mà tớ biết được hẳn là người thế nào. Hẳn nói sẽ chờ cậu quay về.”

Lúc này Hạ Đình mới nhớ đến Tiểu Bối, hấp tấp hỏi:

“Mình chắc chắn sẽ về. Cậu có bị thương không? Tiểu Bối thế nào?”

Cô lắc đầu, thờ dãi nói:

“Tớ không sao. Về phần Tiểu Bối tớ không rõ, năm ấy La Vương đưa cô bé đi, chỉ nói khi nào gặp cậu nhớ nói với cậu về thành phố X tìm anh ta.”

Hạ Đình vừa hé miệng lên tiếng liền có giọng nói của Y Nhựt:

“Bảo Bảo.”

Cô liền quay lại. Y Nhựt ngạc nhiên nhìn Hạ Đình nói:

“Em quen Bảo Bảo sao?”

Hạ Đình gật đầu. Bảo Bảo đứng dậy lên tiếng:

“Hạ Đình là bạn học của em.”

Chị Âu cười khà ái, lên tiếng:

“Cùng vào nhà thôi.”

Ở tổng công ty đầu tư nhà họ Kỷ. Trong văn phòng lớn, Kỷ Minh Hàn ngồi xoay lưng về cửa phòng, hướng mặt về a kính, phóng tầm mắt xuống thành phố cổ Sanit Petersburg. Ánh nắng hè khiến hắn có chút nhớ về thành phố X. Nhớ một người từng sống ở thành phố X, nhớ một người khiến hắn nhớ nhưng mỗi khi gió thu qua hay nắng hè đến. Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Hắn âm thầm xoay ghế lại, lên tiếng:

“Mời vào.”

Trợ lý Lưu đẩy cửa tiến vào, trên tay cầm theo vài tập hồ sơ, thấp giọng nói:

“Boss, chiều nay 2h ta có buổi họp đột xuất từ phía đối tác, lúc 2h cũng có hẹn phỏng vấn với tạp chí G, có nên huỷ không ạ?”

Hắn không chú tâm mấy về cuộc họp, chỉ muốn rõ một chuyện nên mới hỏi:

“Người phỏng vấn tôi là ai?”

“Là nhiếp ảnh gia Ưng Bảo Hân, phóng viên An Bảo Bảo của tạp chí G. Cả hai đều rất nổi tiếng.”

Hắn thoáng ngạc nhiên bởi cái tên An Bảo Bảo, nhếch mép cười bán nguyệt nói:

“Dời cuộc họp lại ngày mai. Phỏng vấn vẫn giữ nguyên.”

Trợ lý Lưu ngạc nhiên. Kỷ thiếu xưa nay lấy công việc làm đầu, những cuộc phỏng vấn đơn giản đều từ chối, sao hôm nay lại dời cuộc họp để tham gia phỏng vấn, thật khó hiểu. Trợ lý Lưu đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48: Phỏng vấn David

“Ra là vậy, Hạ Đình đến Nga gặp được chị Y Nhựt. Vì là người cùng quê nên chị Âu đã tận tâm giúp đỡ, tiếng Nga của Hạ Đình rất khá, 5 năm cũng không bỏ phí.” - Hân Hân nói.

Hạ Đình cười nói:

“Minh thật sự rất biết ơn chị Âu. Trái đất đúng là rất tròn. Ở nơi cực Nam Trái Đất này chúng ta gặp nhau hóa ra lại là người quen biết.”

Chị Âu ở sau lưng Hạ Đình bưng đĩa táo nói:

“Chúng ta là chị em tốt mà.”

Bảo Bảo cười, đỡ đĩa trái cây xuống bàn:

“Chúng ta quả thật rất có duyên.”

Cả hội bạn gái nói chuyện với nhau suốt. Khoảng thời gian 5 năm không gặp nhau khiến họ có rất nhiều chuyện để nói. Thoát cái 2h chiều cũng đến. Chị

Âu nhờ người đưa Bảo Bảo và Hân đến công ty lớn kia. Trong lòng chị rất rõ người mà Bảo Bảo phỏng vấn, David Dennis. Nhưng vẫn phải cứ thuận theo tự nhiên, nói trước có thể sẽ thay đổi kết quả.

Xe dừng trước cửa công ty. Hân Hân và Bảo Bảo ngược nhìn lên cao, toà nhà cao chập trời, nhìn thôi cũng thấy chói mắt. Bảo Bảo nhìn về phía con đường bên ngoài, điểm tụ cuối dãy cây dài xuất hiện bóng người cao cao. Thân ảnh ấy khiến cô lầm tưởng là Kỷ Minh Hân, theo quán tính cô tiến lên một bước về phía bóng dáng kia. Hân Hân kéo cổ tay cô lại, nói:

“Cậu đi đâu vậy?”

Cô chợt nhận ra người đó sao có thể là hân. Hiện tại hân ở Pháp cơ mà. Cô hít một hơi đi vào công ty cùng Hân Hân. Đến chỗ cô tiếp tân, cô nói bằng tiếng anh hỏi:

“Chúng tôi từ tạp chí G đến phỏng vấn ông David Dennis.”

Cô tiếp tân cũng đáp lại bằng tiếng Anh:

“Vâng, boss đang chờ cô ở phòng họp, mời đi theo tôi.”

Cô gái đi trước, Bảo Bảo và Hân Hân đi theo, thang máy mở ra, chạy thẳng lên tầng 25. Bảo Bảo hồi hộp nắm chặt tay Hân Hân, cảm giác lạ lẫm chưa từng có. Mặc dù cô từng phỏng vấn cho rất nhiều người nổi tiếng, nhưng đây là lần đầu cô phỏng vấn doanh nhân lớn thế này, nếu không thành công... Cô không dám nghĩ về hậu quả. Cái tên David kia làm cô nghẹt thở, có cảm giác rất muốn gặp nhưng lại sợ người này. Một lần nữa cửa thang máy mở ra, đi thêm vài bước nữa là đến một căn phòng. Cô gái dừng lại nói:

“Đến nơi rồi, ông Dennis đang ở đây.”

Bảo Bảo gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng nói: “Mời vào.”

Cô đi trước, Hân Hân mang túi máy ảnh theo sau. Máy lạnh thổi ù ù rất thoải mái. Bảo Bảo nhìn thẳng về phía cuối phòng, nơi đặt một bộ bàn ghế, còn có một đang đứng, một người ngồi cuối gầm mặt xuống xấp giấy trên tay. Cô đoán chừng đó là David Dennis kia. Khoảng cách giữa hai người dần rút ngắn. Trợ lý Lưu tiến lên vài bước. Người này cô có thể nhận ra, là trợ lý của Kỷ Minh Hân. Cô không biết tại sao anh ta xuất hiện ở đây đến khi David đứng dậy, chìa tay trước mặt cô nói:

“Chào mừng.”

Câu nói tiếng Anh thu hút cô, theo quán tính chìa tay nắm lấy tay hân giật mạnh. Cô biết người trước mặt mình là ai, nhưng hân xuất hiện quá đột ngột khiến cô không kịp xử lý. Hân Hân thần thờ khi nhìn thấy hân, không phải hân đang ở Pháp sao? Cô như ngừng thở nhìn hân bằng xương bằng thịt đứng trước mặt cô.

Hân thả tay cô ra, lúc này cô mới thức tỉnh, hít một hơi thật sâu nói:

“Cảm ơn ông đã nhận lời phỏng vấn của báo chúng tôi.”

Ánh mắt sắc bén dán lên người cô, đáy mắt không cảm xúc, hân nói:

“Được báo phỏng vấn là niềm vinh hạnh của tôi. Mời ngồi.”

Cô ngồi xuống ghế đối diện hân. Cô nhìn thấy rõ sự thiếu tập trung trong mắt hân, trong lòng dao động liên hồi, bên tai chỉ nghe loáng thoáng câu nói của hân, trí óc gào thét cái tên Kỷ Minh Hân. Cô cứ nghĩ sau 5 năm dài dang dở cô sống trong chờ đợi, khi gặp lại hân chắc chắn cô sẽ chạy đến ôm chầm lấy hân, nói cho hân biết cô nhớ hân đến thế nào, cuộc sống này không có hân tẻ như thế nào. Nhưng không, đối diện trước ánh mắt phủ phàng ẩn chứa sự vô tình của hân cô dường như đánh mất tất cả dũng khí, có khi hoài nghi rằng lẽ nào hân đã quên cô rồi. Hân không nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng mà thay vào đó là ánh mắt gắt gao như nhìn một người hân chưa từng quen biết. Cô nắm chặt tờ giấy câu hỏi gợi ý trong tay, vò đến nhàu nát. Cuối cùng Hân Hân vỗ vai cô một tiếng mới kéo cô ra khỏi sa lầy. Cô nhìn vào tờ giấy tránh ánh mắt của hân, lên tiếng:

“Bắt đầu phỏng vấn được chứ ạ?”

Hân gật đầu. Cô nhìn hân, bật máy ghi âm, hỏi câu đầu tiên:

“Thưa ông Dennis, về công việc của công ty. Nghe nói sắp có dự án thành phố xanh được tiến hành ở thành phố X được công ty độc quyền đầu tư, vì sao lại có sự khác lạ như thế?”

Hân cười nhẹ, nói:

“Có thể nói thành phố X là quê hương của tôi, mặc dù số tiền đầu tư khổng lồ nhưng tôi vẫn muốn tự mình thực hiện.”

Cô buông lỏng tay, lí trí bị cảm xúc ức chế, cô nhìn hân, nói ra câu mà từ đầu cô đã muốn hỏi:

“Vậy ông có từng nhớ ai đó hay từng yêu ai đó ở thành phố X không?”

Hắn bắt ngờ nhìn cô, đôi mắt lay chuyển lảng tránh, tìm có trả lời:

“Không.”

Cô thần thờ, cô không thể thấy bản thân lúc này tệ hại đến mức nào. Hy vọng rằng hắn sẽ trả lời có, một câu thôi cũng đủ để cô sống tiếp. Từ không ngần ngại lọt vào tai cô trở nên dài đằng đẵng, chưa từng ư? Một lần cũng không có ư? Năm ấy cô không biết hắn ra đi vì lý do gì nhưng ít nhất khi gặp lại hắn cũng có thể xem cô như người quen chứ! Không lẽ một câu chào em hay một ánh mắt dịu dàng dành cho cô cũng không thể? Khi hắn quay sang đối diện cô, cô thấy chính mình trong mắt hắn. Đôi mắt như chiếc gương phản chiếu hình ảnh chân thực nhất, sự yếu đuối hiện rõ trên trán cô, đôi mắt cô đỏ hoe, tệ như những gì mà cô đang cảm thấy.

Cô ám ức nhìn hắn. Từng nhớ những năm trước, hắn và cô từng bàn về đám cưới lúc cô tốt nghiệp. Nếu như hắn không đi có thể lúc này cô đang rất hạnh phúc. Cô không lý do tại sao hắn đột ngột đi như vậy. Cô không biết bản thân mình nên làm gì. Đáng lý cô không nên hỏi, càng hỏi lại càng chuốc thêm nhiều đau khổ, chẳng được ích gì. Cô đặt máy ghi âm xuống bàn, âm thanh đánh động khiến hắn ngạc nhiên. Tờ giấy cô nắm trên tay được ném xuống đất một cách phũ phàng. Cô quay người chạy khỏi phòng. Hắn đứng lên nhìn về hướng cô định đi tới nín cô lại bỗng khựng lại, không đi nữa. Hắn hốt hoảng đứng dậy nói:

“Xin lỗi, cô ấy có việc gì đó, tôi xin phép.”

Hắn gật đầu. Cô đuổi theo Bảo Bảo. Vừa chạy ra ngoài Bảo Bảo liền núp sau lùm cây bùng bật khóc. Cho dù 5 năm cô đợi chờ hắn thế nào hắn cũng không biết, hắn cần gì quan tâm cô. Cô nghĩ gì, như thế nào hắn không quan tâm thì cô yêu hắn hay không yêu từ lâu đã trở nên vô nghĩa.

Hân Hân vừa mở cửa phòng liền va phải một người, mới tiếp xúc nhưng cô đã nhận ra mùi này rất quen, là hoắc hương, chỉ có Mạc Khải Nghiên. Người đàn ông trước mặt sợ cô té ra sau mới dùng tay vòng qua vai đỡ cô. Cô ngước lên, khuôn mặt khả ái của Mạc Khải Nghiên đập vào mắt cô. Vẫn là đôi mắt sáng ấy, cằm nhọn, khuôn mặt khóc cạnh mà 5 năm qua cô chưa từng một lần quên. Anh đẩy cô, lảng tránh đi vào trong. Cô gạt bỏ suy nghĩ phức tạp kia chạy đi tìm Bảo Bảo. Tiếng động khẽ sau chậu cây làm cô chắc chắn là Bảo Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49: Eli

Cô ngồi sụp xuống đất, đặt tay lên vai Bảo Bảo, nói:

“Sao cậu lại yếu đuối như thế chứ?”

Cô ngước mắt lên nhìn Hân Hân, dùng tay dụi dụi mắt, nói:

“Đứng, tại sao tớ lại yếu đuối như thế cơ chứ! 5 năm qua mình đã mạnh mẽ, tại sao lúc này mình lại yếu đuối.”

Hân Hân gật đầu, nắm tay cô đứng dậy, nói:

“Đi thôi, tiếp tục phỏng vấn.”

Bảo Bảo lau nước mắt, hít một hơi đứng dậy. Lúc đi vào phòng liền gặp một người đi ra, cô không chú ý đến người này mà chỉ chú tâm vào việc phỏng vấn.

Cô tự tin bỏ qua tất cả, hoàn thành buổi phỏng vấn.

Hân Hân đi theo sau cô ra khỏi phòng, ánh mắt có vẻ thất thần. Lúc đi vào thang máy cô liền quay sang hỏi Hân Hân:

“Cậu sao thế?”

Hân Hân lắc đầu, nhìn lên con số trên tấm bảng đang biến hoá rất nhanh. Thoát cái đã đến nơi, cô đi ra ngoài, Hân Hân ngồi vào xe, cô không lên xe mà đi theo hướng ngược lại. Hân Hân vội vàng lên tiếng:

“Cậu đi đâu thế?”

“Cậu đừng lo, tớ muốn đi đâu đó một mình thôi.”

Hân Hân gật đầu. Bảo Bảo đứng nhìn xe hơi khuất dần, cô rảo bước trên vỉa hè có bóng cây. Tâm trạng cô đang rất khá, bỗng nhiên thấy khát nên cô đứng lại trước máy bán hàng tự động. Cô rút đồng xu của Nga mà lúc sáng Y Nhược đưa cho mình khi nào cần mua nước thì bỏ vào máy, chọn nước quả vị nho, ấn nút chấp nhận. Không ngờ cái máy quái đản này nuốt luôn đồng xu của cô, cô tức giận đá vào chân máy. Thường thấy trong những bộ phim Hàn Quốc chỉ cần đá vào chân máy thì ngay lập tức máy sẽ nhả hàng. Nhưng cái máy này càng đá càng nuốt, nhất quyết không chịu ra. Cô tức quá

đá thêm cái nữa, chân máy cứng quá làm chân cô rất đau, bắt quá cô ui da một tiếng.

Bỗng nhiên có một bàn tay đẹp nhắn nhủ nút trên màn hình, ngay lập tức lon nước rơi xuống. Cô gái kia liền lên tiếng:

“Cô là người Trung Quốc đúng chứ? Lần đầu đến đây à?”

Cô ngước lên bắt gặp một cô gái có đôi mắt bồ câu rất đẹp, thoáng ngạc nhiên vì cô gái nói bằng tiếng Trung. Cô cũng đáp lại bằng tiếng Trung:

“Cảm ơn cô, tôi đúng là người Trung Quốc, cũng là lần đầu tôi đến Nga.”

Cô gái mỉm cười nói:

“Ta tìm chỗ nào nói chuyện.”

Cô gật đầu. Đi cùng cô gái đến một cái ghế gỗ dưới bóng cây tùng bách. Không hiểu vì lý do gì cô lại rất tin tưởng cô gái kia, cô ấy mang lại cảm giác rất an toàn. Cô vui vẻ hẳn lên:

“Tôi tên Bảo Bảo, chúng ta làm bạn được chứ?”

Cô gái cười gật đầu, uống một ngụm cà phê nói:

“Được chứ, tôi tên Eli, tên Trung của tôi là Ly Mạn. Nhưng mà tôi thích tên Eli hơn.”

Bảo Bảo che miệng cười, nói:

“Ly Mạn sao? Tên ngộ quá.”

“Tôi cũng thấy vậy đó, nên cô gọi tôi là Eli nhé.”

“Không không, Ly Mạn rất độc đáo.”

Hai người vừa uống nước vừa trò chuyện. Eli đưa cô đi rất nhiều nơi đẹp của thành phố này. Lần đầu tiên cô đến một nơi hàng hiệu như trung tâm mua sắm Nevsky, bên trong khách hàng toàn là những nhân vật tầm cỡ.

Sau chuyến đi dài bằng tàu, Eli đưa cô đến thành phố bên bờ sông Neva.

Ở đây con người rất lương thiện. Eli mua một vé dịch vụ chèo thuyền trên sông dành cho hai người, còn thuê một người lái thuyền vui tính. Ông ta chèo thuyền chậm chậm, khi rảnh tay lại lấy đàn ukulele ra chơi mấy bài ca dao Nga sôi động. Ông còn biết đàn những bài ca dao của người Trung Quốc làm đệm cho cô và Eli hát.

“Cậu thấy ở đây thế nào?” – Eli lên tiếng, tay hát hát nước trên sông.

“Rất đẹp ấy chứ!” – Cô cũng thử chạm tay xuống nước. Làn nước mát lạnh như rừ trời tạt cả.

Nước ở đây trong veo, những căn nhà thấp san sát nhau sát mép bờ sông. Cô cứ nghĩ đây chỉ là cảnh mà mình chỉ có thể nhìn thấy trên truyền hình. Bên trên những căn nhà thấp là những căn nhà cao với kiến trúc cũ theo lối Liên Xô những năm 80, vừa cổ kính lại vừa thơ mộng. Tường nhà nhuộm màu rêu khô vàng cũ, cô lấy điện thoại ra chụp vài tấm. Eli cười rút trong túi ra một máy ảnh chụp lấy liền, kéo cô lại giờ máy ảnh lên chụp vài tấm:

“Đây là nơi tớ thấy đẹp nhất từ từ đi.”

“Vậy cậu còn đi nhiều nơi khác nữa hay sao?”

“Tớ từng đi Paris, Pháp; Tây Ban Nha và Ma Rốc với thiên đường màu sắc; Nhật Bản; Hàn Quốc; Các quốc gia ở Nam Phi, còn cả thung lũng vùng Nam Mỹ. Mình nói thật nhé nếu cậu đi thì đừng đến thung lũng, ở đó nhiều muỗi lắm.”

“Sao cậu không về Trung Quốc?”

Đột nhiên Eli dừng lại một lát. Cô cứ nghĩ mình hỏi không đúng câu nên định lên tiếng liền bị ngắt bởi cậu nói của Eli:

“Vào 7 năm trước tớ phải phẫu thuật sau tai nạn, sau đó tớ không nhớ gì cả. Mới đây vào một lần tớ đi du lịch bị té đập vào đầu nên mới nhớ ra, gần đây việc sáng tác của tớ rất bận nên tớ định khi nào sáng tác trong cuốn tiếp theo này thì trở về Trung Quốc.”

“Cậu là tiểu thuyết gia à?” – Cô ngạc nhiên hỏi.

Eli gật đầu. Cô nắm tay trước ngực thốt lên:

“Thích quá, cuối cùng tớ cũng có người bạn làm tiểu thuyết gia rồi.”

“Sau này nếu có dịp tớ tặng sách cho cậu.” – Eli rất vui vì Bảo Bảo rất thích mình làm tiểu thuyết gia.

Cô nhận ra người sống ở đây đều rất tốt bụng và thoải mái. Họ không chạy theo đồng tiền mà sống cùng thiên nhiên. Hơn 5h chiều nước sông Neva bắt đầu dâng lên, cuộc chèo thuyền dừng lại. Cô cùng Eli dừng lại ở một tiệm ăn chuyên bán thức ăn bản địa. Mùi thơm hấp dẫn từ những món bánh hấp và chiên. Mỗi cùng Eli vui vẻ khiến Bảo Bảo không chú ý giờ giấc, đến lúc nhận ra thì đã hơn 8h tối. Chênh lệch múi giờ lớn khiến cô thấy hơi mệt mỏi, Eli đón giúp taxi cho cô về nhà. Sau một thời gian đi chung với nhau cô phát hiện Eli thì ra là tuteur thuyết gia, cuốn tiểu thuyết nổi tiếng nhất mang tên “Năm ấy hoa giấy đã viết thư tình”, cô thật sự rất vui vì có được một người bạn như Eli.

Taxi dừng lại trước cửa nhà Y Nhục. Cô xuống xe bước vào nhà. Trong vườn lấp lánh ánh đèn điện trắng sáng. Hạ Đình và Hân Hân từ trong đi ra, vẻ mặt rất lo lắng. Hạ Đình ngửi ngửi trên người cô, lắc lắc đầu lên tiếng:

“Không có mùi rượu.”

Cô ngỡ ngác không biết hai cô bạn định làm gì. Lúc này Hân Hân mới nhẹ nhõm lên tiếng:

“May quá, tớ sợ cậu buồn quá lại đi uống rượu.”

Hoá ra là thế. Cô cười đánh vào vai Hân Hân nói:

“Không có chuyện đó đâu, mình kể cái này nhé...” - Cô khoác vai Hạ Đình và Hân Hân đi vào nhà, vừa đi vừa nói:

“Hôm nay mình quen được một cô gái tên là Eli, cô ấy là người Trung Quốc, là nhà văn nổi tiếng nữa đó.”

“Vậy là từ chiều tới giờ cậu đi chơi với cô ấy à?” - Hân Hân chu miệng nói.

“Hay lắm, bỏ hai đứa bạn ở nhà lo muốn phát ốm lên đây này.” - Hạ Đình đặt tay lên tim vờ ho ho khụ khụ nói.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 50: Vũ hội

Nhân lúc tất cả mọi người đến Nga, Y Nhục dự định sẽ tổ chức vũ hội vào ngày kia. Tất cả mọi người đều tập trung chuẩn bị vào ban ngày. Tiệc sẽ bắt đầu vào 7h tối nay, tổ chức cạnh hồ bơi. Những món ăn dành cho tối nay đa phần đều là đồ ngọt. Những người giúp việc tập trung làm thức ăn. Bảo Bảo, Hân Hân và Hạ Đình thì làm bánh nướng. Theo yêu cầu là làm 300 cái bánh nướng. Hạ Đình bỏ bánh vào lò nướng rồi quay sang bàn cùng nhào bột. Hân Hân đột nhiên nảy ra ý định liền quét bột mịn vào ngón tay, bôi lên má Hạ Đình. Hạ Đình giật mình lấy tay lau đi, quét bột lên ngón khác bôi lên mặt Hân Hân, cười nói:

“Đáng đời nhé, phá mình hả?”

Hân Hân vốc bột lên ném vào mặt Bảo Bảo, Bảo Bảo ngay lập tức “đáp lễ”. Chỉ một thoáng sau cả căn bếp đều vương vãi đầy bột. Những cô gái đang làm bánh cũng nhập hội. Ai nấy mặt mũi đều lấm lem bột trắng, nhìn nhau qua lại cười vang. Y Nhục từ bên ngoài đi vào ngỡ ngác nhìn mọi thứ diễn ra rồi lao vào cuống cuống chơi. Đây là một trong những lí do dừng bao giờ để hội bạn gái làm bánh với nhau, sẽ là hủy diệt.

Hơn 4h chiều tất cả mọi thứ đều hoàn thiện. Hân Hân liền kéo Hạ Đình và Bảo Bảo lên phòng. Cô lôi ra trong tủ ba chiếc váy lấp lánh rất đẹp. Hạ Đình ngạc nhiên thốt lên:

“Mình chưa bao giờ thấy chiếc váy nào đẹp thế này!”

Hân Hân đưa cho Hạ Đình chiếc váy màu hồng phấn rồi nói:

“Tớ định mua cho cậu nhưng không biết cậu thích màu gì nên mình mua tất cả, cậu thích màu nào lấy màu đấy nhé.”

Nói rồi Hân Hân lấy trong tủ ra một chiếc váy màu be, vài tron bóng đưa cho Bảo Bảo:

“Cậu thích váy bó đúng không?”

“Không cần đâu. Chắc là đắt lắm” – Bảo Bảo vừa nói vừa nhìn chiếc váy cổ ren ôm sát nói.

“Chị Âu cùng tớ đã mua tất cả, không đắt đâu.” - Hân Hân dúi vào tay Bảo Bảo chiếc váy.

“Cảm ơn cậu.” - Cô nhìn chiếc váy nói, trong lòng xúc động. Từ trước giờ cô chưa từng tặng thứ gì cho Hân Hân. Đột nhiên cô nhớ đến chiếc kẹp tóc lúc trước Tiêu Mặc mua tặng sau ngày đi In-đô-nê-xi-a. Chiếc kẹp ấy bị cô bỏ quên ở nhà mất rồi.

Màn đêm buông xuống, âm nhạc balad nhẹ nhàng trôi. Bên bờ hồ ánh điện lấp lánh, nhiều vị khách đã đến. Bàn ghế mảnh dài được xếp rộng rãi, khoảng đất rộng đủ để tiệc khiêu vũ diễn ra. Bánh ngọt, trái cây và rượu bày biện lên bàn, màu rượu xanh đỏ bắt mắt. Người ra vào chủ yếu là bạn bè của Y Nhược ở Nga, những người ngoại quốc ăn mặc sang trọng, họ rất cao và quý phái.

Y Nhược lo lắng đi qua đi lại, nghệ sĩ dương cầm đến bây giờ vẫn chưa tới. Bảo Bảo trông thấy chị lo lắng nên hỏi:

“Sao thế ạ?”

“Người chơi dương cầm vẫn chưa đến.”

“Em chơi được.”

Y Nhược thoáng ngạc nhiên rồi gật đầu. Cô đi xuống bếp liền bắt gặp Hạ Đình đang cùng chuẩn bị thức ăn vào đĩa. Vừa nhìn thấy Bảo Bảo mặc chiếc váy Hân Hân liền thốt lên:

“Đẹp quá.”

Bảo Bảo lắc đầu kéo Hạ Đình ra ngoài:

“Đi nào, cậu mặc áo đẹp như vậy sao lại ở đây?”

Hạ Đình đi ra ngoài. Trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười. Chỉ một lớp phấn mỏng cũng đủ làm nổi bật Hạ Đình giữa đám đông.

Bảo Bảo đi đôi giày da trơn bóng, dây mảnh khánh khoát qua đôi chân mảnh, ánh trắng bạc toả ra trông rất cao quý. Cô búi tóc cao, trước trán tóc lưa thưa bông bồng mỏng. Hân Hân từ bên trong đi ra, để tóc xoả trên lưng, mặc một chiếc váy xoè dài chất liệu cứng, trên tay còn nắm theo bóp, hoa văn trên váy là hoạ hoa ly nhã nhặn. Bảo Bảo ngạc nhiên nhìn diện mạo của Hân Hân, đã rất lâu cô ấy chưa mặc đẹp như vậy, cách trang điểm đậm lâu nay cô cũng không còn nhớ nữa. Hân Hân bước tới. Rất nhiều người đàn ông lần tới xin làm quen Hạ Đình và Hân Hân. Bảo Bảo lánh đi một nơi khác.

Bên ngoài những chiếc xe hơi hàng hiệu đổ vào sân vườn, những hiệu xe Macerdes Bent, Hyun Dai ngay cả Subaru đời mới nhất màu da cam trang nhã. Những cô bạn diễn viên của Y Nhược cũng đến.

Nghệ sĩ dương cầm chưa tới nên Bảo Bảo tiến lại chỗ cây dương cầm màu trắng, ngồi xuống ghế. Hồi ức duy nhất của cô về dương cầm là trong quá khứ lúc Kỷ Minh Hân dạy cho cô bài Exodus. Đến tận bây giờ cô vẫn không quên, trong 5 năm qua số bài cô học không ít, duy chỉ có Exodus vẫn không thể đàn nửa bài sau. Cô quyết định đàn bài Aria. Nhạc trầm buồn êm dịu khiến người nghe thoải mái. Hơn 7h, tất cả mọi người đều đã đến. Bạn cũ như Vương Tử Huyền, Khúc Tiểu Ánh cũng đến. Bảo Bảo ra ngoài lấy mặt nạ đeo vào rồi ra chào hỏi mọi người. Mọi người cũng đeo mặt nạ vào.

David lái xe đưa vợ sắp cưới tiến vào biệt thự. Chiếc ferari màu vàng bắt mắt, cô gái mặc chiếc váy màu trắng tinh khiết bước xuống xe, níu tay David đi vào trong. Hân quan tâm lấy mặt nạ trắng bạc đeo vào cho cô, bản thân lấy một mặt nạ màu đen bóng đeo cắt dọc khuôn mặt, lộ ra xương hàm góc cạnh. Hân cời vest ném vào tay người giữ xe bên cạnh, để sơ mi trắng toát đi vào trong.

Mọi người đều nắm trên tay ly rượu, Hân Hân đeo mặt nạ đỏ che phần trên khuôn mặt đứng cạnh Hạ Đình đeo một chiếc mặt nạ màu xanh nhạt. Bảo Bảo không dùng mặt nạ có que nắm mà dùng mặt nạ có dây buộc buộc ra sau đầu, nền màu trắng sữa tôn họa tiết gắn pha lê sáng óng ánh, ở cuối mắt gắn lông vũ màu hồng bay bổng. Trông thật toàn vẹn mỹ.

Cả sân nhốn nháo hẳn lên với sự xuất hiện của David Dennis và vị hôn thê bí ẩn kia. Bảo Bảo yên vị trên ghế đàn tiếp một bài khác, là Je T'anne. Tiếng đàn buồn trong không gian lấp lánh ánh đèn, mặt hồ chốc chốc lại gợn sóng, tất cả mọi người nói chuyện rôm rả rồi nâng cốc. Anh phục vụ mang cho cô một ly vang trắng. Rượu trong veo óng ánh trong tay cô. Đột nhiên một cô gái từ xa lại gần cô. Cô gái ngồi xuống ghế đối diện cô, trên tay cầm một ly vang đỏ. Cô gái tháo mặt nạ xuống, nói:

“Bảo Bảo, là tớ, Eli đây.”

Cô ngược mắt hỏi:

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tớ được mời mà, tớ quen với chị Y Nhược.”

“Ra là vậy.”

“Mà sao cậu lại ngồi đây đàn, cậu là phóng viên cơ mà? Đừng nói là cậu hành nghề nghệ sĩ dương cầm đấy nhé!”

“Đâu có.”

Hân Hân và Hạ Đình đi tìm cô mới nhìn thấy cô đang chơi đàn, tiến lại gần lôi kéo:

“Ra ngoài với chúng tớ đi.”

Hạ Đình nhìn thấy cô gái đứng cạnh Bảo Bảo liền lên tiếng:

“Đây là...”

“Là Eli, tớ kể với các cậu đó.”

Eli quay nhìn Hạ Đình nói:

“Chào, tớ tên Eli.”

Hạ Đình cười nói:

“Tớ là Hạ Đình, kia là Hân Hân.”

Từ xa có tiếng gọi Eli nên cô đi trước. Hân Hân liền giục Bảo Bảo:

“Ra ngoài với chúng tớ đi.”

“Tớ đàn một bài đã, người Y Nhựt mời chưa đến mà.”

Hạ Đình “Hừ” “một tiếng rồi kéo tay Hân Hân:

“Thế là phải nhớ ra cùng chúng tớ đây!”

“Biết mà!”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 51: Vũ hội (tt)

Cô chờ người nghệ sĩ dương cầm nhưng không thấy đâu. Điện thoại cô rung lên, cô mở khóa xem tin nhắn. Chị Âu nhắn rằng nhờ cô chơi thêm một bài nữa sẽ bật máy chơi sẵn. Cô thử chơi bài Exodus, 5 năm qua không lần nào cô chơi trọn vẹn, lúc này cô muốn thử xem bản thân liệu có thể quên đi bức tường chơi hết bài.

Âm thanh dịu dàng vang lên. Bài này quả thật rất khó, rất dễ nhầm giữa các nốt. Âm thanh dịu dàng trôi lênh bênh, khiến người lúc tỉnh lúc say, khiến cô hồi tưởng về Kỷ Minh Hân. Âm thanh bồng bềnh, ngón tay thon dài của Bảo Bảo lướt nhẹ trên phím đàn. Cô nhắm mắt thưởng thức, âm thanh lướt theo gió. Nhiều người thầm thì rằng bài đàn rất hay. Kỷ Minh Hân nghe thấy âm thanh quen thuộc, nghi vấn tại sao lại có sự trùng hợp. Ân Ngọc đứng bên cạnh nói chuyện lưu loát với những doanh nhân lớn. Y Nhựt hoá “thần làm ăn” sau cái chết của Tiêu Mặc. Những doanh nhân giàu có mà chị quen biết có thể tính bằng số người ở một khu phố nhỏ ở Trung Quốc. So với hân thì không hề thua kém. Nhờ có sự giúp đỡ của David ở Nga mà chị gần như thấu tóm gần hết các công ty nhỏ.

Ân Ngọc nhìn thấy hân đi đâu đó liền lên tiếng hỏi:

“David, anh đi đâu thế?”

“Có chút công việc.”

Hân phải đi xem người đang đàn là ai, có phải Bảo Bảo hay không. Hân lách đi, lúi về nơi phát ra âm thanh, dương cầm trắng nổi bật giữa những màu sắc hào nhoáng. Người đang chơi đàn là ai khiến hân cảm thật rất hoang mang. Người phục vụ đưa những ly rượu với màu sắc khác nhau ra trước mặt hân. Hân chọn một ly Brandy trái cây và một ly Zhamir của Ecuador rồi đi về hướng cô. Sắp đến đoạn khó nhất mà 5 năm qua cô không thể đàn vì thể cô tập trung cao độ. Hân đứng đối diện cô, vì ánh đèn sáng mờ nhạt mà hân hoàn toàn không nhận ra cô gái là ai. Cô không bận tâm gì đến người đàn ông kia. Trường độ cao nhanh từ bậc thấp nhất đến bậc cao nhất rồi xuống 2 lên 3 bậc, tạo nên âm thanh khó nắm bắt, cho dù người sinh ra bẩm sinh có năng khiếu cảm âm cũng khó mà đoán ra là nốt gì. Lặp lại hai lần khiến cô hơi căng thẳng, người đàn ông đứng cạnh cứ nhìn chăm chăm khiến cô thấy rất bất tiện. Lặp thêm một lần nữa, cô loạn phím. Hân đặt hai ly rượu xuống bàn, bàn tay đặt lên bàn phím đệm cho cô. Cô nhận ra cách đệm này cũng chỉ có Kỳ thiếu mới làm. Cô dừng lại không đàn nữa, cuối cùng cũng chỉ là một bài piano cũ cần gì phải dốc sức như vậy chứ? Cô ngược lên nhìn người bên cạnh. Hân hướng đôi mắt sắc bén nhìn cô, tay vẫn đặt trên phím đàn. Cô cảm thấy hân ta thật thiếu lịch sự, khó chịu nói bằng tiếng anh:

“Tôi không biết anh là ai nhưng anh hơi thiếu tôn trọng tôi rồi.”

Hân vẫn nhìn chăm chăm cô, mặt nạ che mắt nửa khuôn mặt, mùi nước hoa trên người hân lan toả trong không gian, êm dịu nhẹ nhàng vương vấn khiến cô thoáng lu mờ. Hân kề sát mặt cô, cơ hồ cô có thể nghe thấy tiếng thở đều đều, mùi xạ hương trên người quyến rũ, hân phun ra một câu:

“Tôi mời cô Brandy.”

Hắn vót tay lấy ly rượu màu hồng tím nhạt trên bàn đặt vào lòng bàn tay cô, môi nhếch lên, cô không rõ hắn có ý gì. Nhìn vào ly rượu cô đoán chừng là rượu nho đỏ California, màu sắc trogn sang nhưng thu hút ánh nhìn, vô cùng nổi bật. Hắn kẹp ly rượu Zhamir trong veo giữa ngón giữa và áp út, đi mắt. Cô rất phân vân, người này rất quen.

Cô quay sang nhìn nơi Hân Hân đang tụ tập cùng Khúc Tiểu Ảnh, Vương Tử Huyền... Cô uống cạn ly rượu. Ban đầu tiếp xúc với rượu lại cảm thấy chua ngọt dễ uống nhưng đến khi chất lỏng trôi xuống cổ họng hoá ra là vị đắng chát, cay nồng như bong gân cổ, cô bưng ly nước lọc uống một hơi xoa dịu, cô lắc đầu, trầm nghĩ:

“Rượu trái cây không đơn thuần chỉ là trái cây và rượu.”

Cô đi đến chỗ Hân Hân, lên tiếng chào hỏi:

“Chào mọi người.”

Từ Huyền khoát tay nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi nói:

“Tiểu Bảo xinh nhì!”

“Cảm ơn chị. Em nghe nói chị tu nghiệp ở Anh.”

Từ Huyền nhếch môi cười, quay sang người ngoại quốc đứng bên cạnh mình rồi nhìn cô nói:

“Đúng là như vậy. Đây là bạn chị, Jessica.”

Cô nhìn sang phía cô gái ngoại quốc nói bằng tiếng anh:

“Chào chị, em tên Bảo Bảo là phóng viên. Nếu sau này có dịp được phỏng vấn chị thì thật là vinh hạnh.”

“Tôi cũng vậy.” – Jessica vui vẻ cười với cô rồi cất giọng.

Trong khi cô tỉnh táo ăn nói lưu loát thì Hân Hân lại uống rượu say mềm. Đáng ra phải tranh thủ cơ hội này làm quen với nhiều người nổi tiếng chứ. Cô nhìn qua nhìn lại không thấy Hạ Đình đâu liền vỗ vai Hân Hân hỏi:

“Hạ Đình đâu rồi? Hân Hân!”

Hân Hân cụp mắt xuống, bị câu nói của cô làm thức tỉnh:

“Hà? Hà? Hạ Đình, cậu ấy uống hết 3 ly rượu Zhamir cực mạnh sau đó lên phòng ngủ rồi.”

Cô nhìn Hân Hân nồng nặc mùi rượu, cái tính sâu rượu hơn 5 năm rồi mà không chịu bỏ. Cô liền đỡ Hân Hân đi lên cầu thang. Hân Hân còn ý thức giằng lại, nói:

“Tớ không vào nhà đâu!”

Nhiều người bên ngoài khiêu vũ điệu Van nhẹ nhàng, cô dịu giọng tránh quấy rầy họ nói:

“Cậu say rồi.”

“Không có mà.”

Cô bắt lực để Hân Hân ngồi xuống ghế, lấy nước lọc đưa cho cô bạn.

Dương Phong vội vàng đi qua cổng, dừng xe lại rồi đưa thiệp mời cho nhân viên và lấy mặt nạ đeo vào. Vừa đúng lúc gặp Chị Âu đang tiếp khách. Thấy Dương Phong chị liền nói vài câu tiếng Nga với mấy người khách kia rồi đi đến chỗ anh nói:

“Sao đến muộn thế? Cứ tưởng cậu xem thường tôi nên không đến.”

“Làm gì có, chưa tàn tiệc là tốt rồi.”

Bảo Bảo ngồi ăn bánh canh chừng Hân Hân không làm gì bậy bạ. Trông thấy Dương Phong từ xa cô liền giơ tay vẫy:

“Đạo diễn.”

Anh đi đến chỗ cô, ngồi xuống ghế lấy một ly bia, nhìn cô hỏi:

“Khi nào em về?”

“Khoảng 2 ngày nữa. Chủ biên nói với lần này xem như thưởng thêm kì nghỉ.”

Anh gạt đầu. Nhìn ra bên ngoài, cô lấy miếng bánh nướng hình nắp sò đưa cho anh:

“Anh ăn thử đi, là em làm đó.”

Hân Hân say khướt vẫn uống thêm. Cô hận người đàn ông khiến cô nhưng nhớ, anh biến mất 5 năm tại sao không đi luôn, hôm qua lại xuất hiện trước mặt cô. Cô nheo mắt nhìn về phía xa, cho dù men rượu khiến đầu óc cô quay cuồng cô vẫn nhận ra một người đàn ông điển trai đứng giữa hai cô gái, trên người mặc comle đen nhánh, mặt nạ che hết khuôn mặt là ai, ai khác ngoại trừ Mjác Khải Nghiên đào hoa kia nữa. Hai cô gái đứng hai bên, mỗi người một tay kéo. Với mức say của cô hiện giờ chỉ loáng thoáng nghe được một chút từ hai cô gái đang nằng nặc bằng tiếng Anh. Cô gái mắt xanh như biển, chỉ tiếc trang điểm quá đậm khiến mất đi sự tự nhiên. Hai má đỏ ửng, chắc là do uống nhiều rượu, trông cách ăn mặc lại rất quý tộc chưa ngoa nói:

“Xin lỗi nhé, Michael là của tôi.”

Cô gái khác cười lớn, trên người mặc bộ váy bó sát người, ngực quá cỡ lộ ra lỗ hổng. Trông phong cách trái ngược hoàn toàn với cô gái kia. Có khi là một đại tỷ mafia không chừng. Cô ta lên giọng uy hiếp:

“Từ khi nào thế? Nực cười quá đi mất, cô có tin người như tôi không? Nếu không thì đừng trách tại sao biển xanh lại mặn.”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 52: Vũ hội (tt)

Người tên Michael không biết phải làm thế nào. Cô cảm thấy thật buồn cười. Người trông chờ một cô gái thực sự yêu mình thì xếp đầy ra, còn có những cô gái lại như thiêu thân lao vào những kẻ phong lưu khoáng đạt để tranh giành. Sao không biến mình thành người duy nhất khi yêu người chung thủy mà phải biến mình thành một trong số khi yêu kẻ đa tình. Sự đời là thế, càng nguy hiểm người ta lại càng thích lao vào.

Cô sụp mắt nuốt hết rượu, những hình ảnh như bão tố cuốn về, Mạc Khải Nghiên cũng từng như vậy. Lúc ở Jeju, anh ta còn bị vướng vào mấy cô gái xinh đẹp trên đảo. Cô nhớ lúc đó cô là người ra tay dẹp loạn, hai cô ả cứ nằng nặc bằng tiếng Hàn nghe nhức cả óc. Cô cười nho nhỏ, đúng là lúc ấy vui thật.

Anh ta đẩy hai cô gái kia ra, đi thẳng về hướng cô. Anh chìa tay trước mặt cô, dùng tay gỡ mặt nạ ra nói:

“Cô không phiền nhảy cùng tôi một điệu chứ?”

Cô ngược lên, khuôn mặt của Mạc Khải Nghiên mờ mờ ảo, cô cứ nghĩ mình uống say quá nên nhìn lầm, cười cợt:

“Nhảy một điệu?”

“Một điệu.”

Cô cười thoải mái, đặt bàn tay lên lòng bàn tay anh nói:

“Được thôi.”

Cô chặt vật đứng dậy, anh đỡ cô. Cô đi ra ngoài lúc ngã qua ngã lại. Hai cô gái tức giận giậm chân bỏ đi. Hân Hân theo kiến thức như rô bốt đi qua đi lại. Người đàn ông này có mùi rất quen thuộc khiến cô tin tưởng dựa vào.

Eli chạy lại cạnh Bảo Bảo vỗ vỗ vai nói:

“Sao cậu không khiêu vũ?”

Bảo Bảo quay sang nhìn Dương Phong. Eli lên tiếng mừng rỡ:

“Là đạo diễn Phong FX đó sao?”

Anh ngạc nhiên:

“Cô biết tôi sao?”

“Vâng.”

Anh nhìn kĩ Eli, tỏ ra rất bất ngờ, còn nói đứt quãng:

“Àn...”

Eli liền chớp ngay lấy cơ hội:

“Anh biết tôi ư?”

Anh đột ngột lắc đầu:

“Không biết.”

Anh quay sang Bảo Bảo:

“Chúng ta nhảy một điệu.”

“Được thôi.”

Eli mừng rỡ nói:

“Tớ đi một lát, tớ nói cho cậu biết, hôn phu của tớ là người tớ cùng khiêu vũ.”

Cô gật đầu. Dương Phong đi ra bên ngoài, giữ khoảng cách vừa đủ với Bảo Bảo, chìa tay trước mặt cô. Cô đặt tay lên tay anh, đi ra ngoài.

Tiếng dương cầm phát ra đều đều. Nhiều cặp đôi khiêu vũ với nhau. Cô chỉ chú ý người đang khiêu vũ cùng Eli. Dương Phong rất rõ người đó là ai. Mặt nạ của David rơi xuống. Ân Ngọc khựng lại định nhặt lên nhưng thôi.

Dưới ánh đèn sáng lộ ra khuôn mặt David, không bị che hay khuất. Rất rõ ràng, hôn phu của Eli là Kỳ Minh Hàn. Cô dường như đứng lại cũng may nhờ có Dương Phong vẫn tiếp tục dẫn dắt. Sớm biết rõ ngày này sẽ đến. Anh biết là nhờ có Y Nhược thường xuyên liên lạc, cũng chính anh là người nhờ chị ấy đừng bao giờ nói cho Bảo Bảo biết.

Từ đầu trong chuyện này ai cũng giấu cô cả. Anh nhìn cô nhắm mắt lại che giọt nước mắt lăn xuống má hận không thể đánh chết Kỳ Minh Hàn. Nếu hắn đi thì sao lại phải xuất hiện lần nữa. Rõ ràng cậu ta biết người phóng viên ấy là Bảo Bảo nhưng vẫn chấp nhận.

Anh thả rơi mặt nạ xuống đất. Trong đôi mắt của Bảo Bảo long lanh nước mắt. Mặt nạ trên mặt cô làm sao có thể che hết đau đớn biểu lộ trên khuôn mặt. David nhìn thấy Dương Phong thoáng bất ngờ, ngay lúc cả hai có cơ hội tiến gần nhau một chút liền nói nhỏ:

“Đổi người.”

Anh đẩy Bảo Bảo xoay giữa không trung, bắt lấy Eli.

Bảo Bảo lơ lửng giữa không gian, tay tung lên không trung liền bị một bàn tay lớn nắm lấy. Hắn thuận thế xoay một vòng tại chỗ hoàn hảo. Cô ngỡ ngác, ánh mắt long lanh nước nổi bật dưới ánh đèn. Kỳ Minh Hàn nắm chặt tay cô, một tay đặt trên eo, ánh mắt trầm buồn như có điều gì thâm giấu. Cô ngược mắt nhìn hắn, chỉ muốn hỏi một câu vì sao lại thế, lúc hắn ra đi chưa từng nói câu chia tay. Cô không hiểu nếu có thể biết trước ngày hôm nay thì trước kia cô sẽ làm gì. Cô và Eli là bạn mới quen, cô không nghĩ mọi chuyện được sắp xếp thế này. Hắn đẩy cô đứng lên chân, bước đi. Cô không để ý tới việc này, chỉ cảm thấy rất vui. Cuối cùng sau bao nhiêu năm trải qua Thất Tịch một mình, Giáng Sinh một mình, cô cuối cùng cũng được bên hắn. Dù biết bây giờ cô đã trở thành người cũ, vậy chấp nhận thôi. Cô níu kéo, níu rồi. Nhớ, cô nhớ rồi. Chờ, cô cũng chờ rồi. Bỗng nhiên hắn lên tiếng:

“Em uống nhiều rượu ư?”

“Có liên quan đến anh sao?”

“Em...”

Cô bỏ tay hắn ra, quay đi, để hắn đứng như trời trồng, thần thờ nhìn về phía cô.

Hắn hân hân như dựa hết vào người Michael, khi lại lên tiếng lâm lâm:

“Mạc Khải Nghiên, anh vẫn quá phong lưu.”

Anh bật cười nhìn cô, mời cô chồm chồm nói cười trong khi mắt nhắm, nói nhỏ:

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Dương Phong nhìn Eli, đôi mắt hồ phách nheo lại đầy nghi hoặc. Không phải nhiều năm trước Ân Ngọc đã chết rồi hay sao? Phần mộ của cô hằng năm vẫn xanh cỏ. Tại sao bao nhiêu năm trôi qua Ân Ngọc lại xuất hiện, còn là hôn thê của Kỳ Minh Hàn, khi mới biết tin anh rất bất ngờ, thế nên cho dù có

hay không có cơ hội anh tuyệt đối không để cô biết. Anh thấy rất khó hiểu nhưng không tiện hỏi. Không ngờ Eli hiểu được ý anh liền thoải mái trả lời:

“Anh muốn biết Ân Ngọc tôi vì sao lại xuất hiện?”

“Sao cô biết?”

“Tôi là tiểu thuyết gia đó. Chuyện này tôi vừa nhớ lại gần một năm thôi. Lúc tìm tôi ngừng đập, tôi nghe rằng tôi được đẩy vào nhà xác, nhưng không tìm được tim tôi đột ngột đập trở lại. Thật là kì diệu.”

“Sau đó?”

“Tôi còn ảnh hưởng vì chấn thương ở não, tôi mất trí nhớ rất lâu. Vào một lần tôi bị ngã trúng vào đầu, những kí ức về Kỳ thiếu được phục hồi, cùng lúc đó tôi gặp lại anh ấy. Tôi với anh ấy quả là có duyên đúng không?”

“Vậy chuyện của Kỳ Minh Hàn trong lúc cô đi cô có biết không?”

Eli lắc đầu, cười hỏi:

“Anh ấy lấy vợ à?”

Anh lắc đầu.

Buổi tiệc gần tàn, các doanh nhân lớn đều về hết. Trong khuôn viên chỉ còn lại những người bạn thân của Y Nhược. Buổi khiêu vũ dừng lại, Bảo Bảo chợt nhớ ra người đàn ông lúc trước mời cô uống Brandy là Kỳ Minh Hàn.

Eli cặp lấy tay cô, môi nở nụ cười nói:

“Thế nào? Hôn phu của tớ đẹp trai ra phết ấy chứ!”

Cô gật đầu, gượng cười nói:

“Đẹp.”

Mấy cô gái phía sau say khướt, nói chuyện với nhau rôm rả, khua tay khua chân vô tình đẩy ngã cô và Eli, mất thăng bằng, cô và Eli chao đảo rơi xuống hồ. Nhiều người hoảng hốt quay sang nhìn cô và Eli. Một cô gái không biết cứu thế nào chỉ biết la lên:

“Cứu người.”

Thân người đập xuống mặt nước, cô thấy mình lơ lửng, dòng nước lạnh ngắt len lõi khắp cơ thể, cô vớ tay lên vẫy vẫy trên mặt nước, chân đạp đạp không có nơi nào để tựa vào. Lúc ngã xuống Eli bị văng xa ra giữa hồ, chấp chới không thể kêu cứu. Nước tràn vào hốc mắt đau rất vô cùng, cô mong Kỳ Minh Hàn cứu cô. Eli uống nước quá nhiều dần không vùng vẫy nữa.

Từ xa, Kỳ Minh Hàn nhìn thấy lao xao liền tiến lại gần, vừa nhìn thấy Bảo Bảo đang lặn hụp dưới nước liền định nhảy xuống liền trông thấy Eli đang ở trong lòng nước im lặng. Đúng lúc đó Dương Phong bơi đến bế Bảo Bảo lên bờ, Kỳ Minh Hàn đành nhảy xuống hồ bơi ra chỗ Eli vớt cô lên.

Dương Phong đặt Bảo Bảo xuống nền đá hoa cứng nhắc, dùng tay vỗ vỗ má cô, nói:

“Bảo Bảo, không sao chứ?”

Cô ho ho vài tiếng, lật người phun nước ra. Anh đỡ cô ngồi dậy, cô cứ tưởng người cứu mình là Kỳ Minh Hàn nên vui vẻ hẳn. Đến khi bất ngờ nhìn thấy Kỳ Minh Hàn bế Eli lên khỏi mặt nước cô mới biết người cứu mình là Dương Phong. Anh biết cô buồn liền với tay ôm cô vào ngực, im lặng không nói gì. Anh có thể làm nhiều hơn nói, vì thế đối với cô anh không muốn nói gì. Eli nằm im lìm trong vòng tay Kỳ Minh Hàn. Nhìn Eli trong tay khiến hắn thấy rất lo lắng liền đặt Eli xuống. Bảo Bảo đứng dậy, nhìn về hướng Eli, hốt hoảng chạy lại cạnh Kỳ Minh Hàn:

“Cậu ấy không sao chứ?”

Hắn không trả lời, nắm lấy hai vai Eli rồi mới lên tiếng:

“Em ép nước ra ngoài được không?”

Cô gật đầu, đặt tay lên ngực Eli, ép chặt. Cô mím môi lo lắng, Eli vẫn không có động tĩnh. Cô quay ánh mắt sang nhìn hắn, run run nói:

“Anh giúp...”

Hắn một phẩm muốn hô hấp nhân tạo cho Eli, một phần không muốn, chưa bao giờ hắn thiếu quyết đoán đến vậy. Cô vội vàng hối thúc hắn:

“Mau lên đi.”

Hắn cuối cùng vẫn làm, nếu không tính mạng của Eli sẽ nguy hiểm, đến khi môi sắp chạm môi đột ngột Eli mở mắt. Hắn đỡ Eli ngồi dậy, Bảo Bảo mừng rỡ vỗ vỗ lưng cho Eli nói:

“May quá!”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 53: Đêm trắng huyền thoại

Đêm xuống lạnh thấu xương, mọi người đều về hết cả. Trước khi về Mạc Khải Nghiên đỡ Hân Hân ngồi trên ghế, cô nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Sau khi Kỷ Minh Hân đưa Eli trở về, Dương Phong cũng về cô liền lên phòng. Mặc dù đã quay trở vào biệt thự nhưng cô không ngừng hắt hơi. Thấy cô hắt hơi nên Y Nhược mở hộp thuốc lấy một gói thuốc cầm đưa cho cô rồi nói:

“Chắc em bị cảm rồi.”

Cô nhận lấy gói thuốc rồi nói:

“Cảm ơn chị.”

Chị Âu gật đầu rồi đi lên phòng, nói vọng xuống:

“Em nhớ ngủ sớm một chút.”

“Vâng.”

Cô đi vào bếp, lấy ly nước hoà gói thuốc. Thuốc nhanh chóng tan ra, cô bưng ly nước đưa lên miệng, một hơi uống cạn. Cô mím môi suy nghĩ về Kỷ Minh Hân, cô phải làm gì đây. Ngày kia cô phải về, mọi chuyện cần phải nói rõ. Nhưng nếu cô nói ra Eli chắc chắn rất khó xử, hẳn lại càng khó xử. Chưa có ai giúp cô hay cho lời khuyên, bây giờ cô muốn trốn, đừng để bao giờ hắn tìm ra. Cô đi lên phòng, đẩy cửa phòng Hạ Đình. Ánh đèn ngủ rọi sáng, cô tiến vào, ngồi xuống bên cạnh Hạ Đình. Rèm cửa sổ phòng vẫn chưa thả xuống, cô đứng dậy đứng trước cửa sổ.

Hạ Đình nghe tiếng động liền mở mắt, nhìn thấy Bảo Bảo đứng ở cửa sổ sợ chết khiếp. Bảo Bảo đứng nhìn xuống dưới, ánh đèn soi xuống mặt đường lấp lánh như làm dây hơn nổi thống khổ. Con đường vắng lặng, gió lạnh xuyt xoa thổi. Hạ Đình vừa nhìn cũng biết là chuyện tình cảm, nếu không đâu thể khiến con người bận lòng đến thế.

“Sao cậu không ngủ?”

“Tớ đi ngủ ngay, tớ ngủ cùng cậu được chứ!”

Hạ Đình gật đầu, cô leo lên giường, chui vào chăn, cố gắng không nghĩ nhiều nữa.

Sáng hôm sau

Mặt trời ló dạng, Hân Hân phấn khích từ dưới lầu chạy lên phòng Hạ Đình, oang oang nói:

“Các cậu, biết tin gì chưa?”

Hạ Đình chống người ngồi dậy, lấy tay xoa xoa hai bên thái dương nói:

“Đầu đầu chết được, tin gì thế?”

“Dự báo đêm nay sẽ là đêm trắng đầu tiên ở Nga vào năm nay đó, tối nay chúng ta đi chơi đi!”

Bảo Bảo lần qua lần lại, đầu óc tối sầm, đau đến không ngồi dậy được. Cô cứ nghĩ chắc là do hôm qua cô uống nhiều rượu nên hôm nay mới đau đầu. Cô nhào người tới ngồi dậy nói:

“Nghe nói họ bán rất nhiều đồ ăn vặt.”

Hân Hân gật gù, tung tăng kéo tay Hạ Đình đi xuống dưới. Bảo Bảo ngồi dậy, đi làm vệ sinh cá nhân.

Ấn sáng xong cô đi ra ngoài, mới lúc sáng trời vẫn ngập đầy nắng, bây giờ trời giờ chứng chuyển sang u ám. Cô đi dạo trên vỉa hè, cầm tai nghe vào điện thoại bật bài hát yêu thích. Ở đây cô số người đi dạo qua lại, có người đạp xe thư giãn. Dòng xe đi lại dày đặc, một đứa bé trai người bản địa đang tập

xe lái tới. Cậu bé trước mặt cô cuồng quít không biết tránh thế nào, cứ thế tông thẳng vào cô. Không may là bánh xe đạp dậm lên bàn chân cô, làm trầy mất một phần móng, máu theo đó chảy ra. Cô sợ thằng bé kia lo lắng nên chỉ nói một câu tiếng anh:

“Chị không sao, em đi trước đi.”

Thế mà thằng bé hiểu cô nói gì, xem ra giáo dục ở đây không tệ. Một đứa bé nhỏ thế này cũng có thể hiểu được cụm từ tiếng anh giao tiếp này thật rất tốt. Thằng bé đạp xe đạp đi theo hướng ngược lại, trước khi đi còn ngoảnh lại nhìn cô, gật đầu. Thằng bé đi xa, lúc này cô mới thực chất mà biểu cảm, vết trầy khá sâu, móng bị bong ra tạo thành một lỗ hồng rất lớn. Cô rất sợ, còn nghĩ đi đâu đó xa xăm. Nhích người lại cạnh ghế gỗ ven đường, cô ngồi xuống mở túi ra tìm xem có băng dán vết thương. Cũng may vừa còn một miếng, cô tháo ra vừa định dán ngón chân lại thì cả người bị nhấc bổng lên, cảm giác mất thăng bằng như khiến cô càng thêm hỗn loạn. Cô ngược lên nhìn liền chạm ngay mắt Kỳ Minh Hân. Cô quay sang nơi khác lảng tránh, hân bế cô lên xe màu trắng trước sự ngỡ ngàng của nhiều người. Cô bị hân bỏ vào xe, hân ngồi ghế chính khởi động xe phóng đi. Cô ngồi trong xe quay sang hân định hỏi hân đưa cô đi đâu đúng lúc hân có điện thoại, cô không dám hỏi gì cả. Hân rút tai nghe ra khỏi tai, nhìn thấy chân cô đang chảy máu liền trách một câu rồi nhấn ga đi nhanh:

“Không cần thận gì hết.”

Cô không dám nhìn vào hân, quay mắt nhìn ra cửa kính, nói:

“Tôi không sao!”

Xe rẽ vào một con đường vắng, cô nhìn xung quanh, con đường y hệt đường vào nhà hân ở thành phố X. Cô quay sang hỏi hân:

“Sao lại giống đường ở thành phố X như vậy?”

“Anh muốn giống như trước.”

Cô hít một hơi nhìn về phía trước, đây là cơ hội để cô nói rõ chuyện này với hân.

“Chuyện về Eli thì sao?”

Hân dừng xe, đỡ cô xuống, bế phốc cô đi thẳng lên lầu, hành động vô cùng khó hiểu. Hân mở cửa phòng đi vào, đặt cô xuống giường rồi đi ra ngoài. Lúc này cô mới nhận ra máu trên ngón chân tứa ra ướt cả nền nhà, đầu ngón chân đau nhói, chắc là vì vết thương làm tổn thương quá nhiều mạch máu, máu cũ chưa đông máu mới lại trào ra. Cô hét hoảng không biết phải làm gì thì cửa phòng lần nữa mở ra. Kỳ Minh Hân xách hộp y tế đi vào. Hân quỳ một chân dưới nền, kéo chân cô đặt lên đùi, lấy bông gòn lau vết máu cho cô. Cô bị đau liền rút chân lại, hân nhấn mặt kéo chân cô, nói:

“Bị xe đạp tông chảy máu, em thấy sao hả?”

Cô thấy mình tệ quá đi, tránh xe đạp cũng không nổi. Hân nhẹ tay bôi thuốc cho cô, miệng thở nhẹ. Cô đứng sững nhìn hân, hân của 5 năm sau vẫn dịu dàng như 5 năm trước.

Hân băng garô lại cho cô, đứng lên liền va phải trán cô. Cô tránh ra xoa đầu ui da lên một tiếng, hân bật cười xoa xoa đầu cô. Cảm giác quen thuộc từ bàn tay truyền đến, Bảo Bảo đứng trước hân lại bộc lộ sự ngốc nghếch chân thật. Hân đặt hộp thuốc xuống nền đất, ngồi xuống trước mặt cô, nắm chặt hai vai nói:

“Bảo Bảo, nếu anh nói anh sẽ cưới em em có tin không?”

Cô nhìn vào mắt hân, ánh mắt rất chân thành, nói:

“Không tin.”

Hân mỉm cười nói:

“Không được.”

Cô tin hân nhưng cũng tin những gì cô thấy, có thể hân vì lý do gì đó cô không rõ, nhưng nếu hân nói vậy thì là vậy. Người ta nói yêu một người sẽ khiến ta mù quáng nhưng cô không cảm thấy mình như vậy, tin tưởng người mình yêu thì có gì sai. Cô luôn tin tưởng hân, cô cũng tin đám cưới của Eli và hân cũng sẽ xảy ra. Nếu mù quáng, cô mù quáng nhưng bảo cô ngừng yêu, cô không làm được.

Hân mang hộp thuốc định đi ra khỏi phòng liền bị cô ngăn lại:

“Em muốn về nhà.”

Hân khựng lại một chút rồi gật đầu:

“Mang hộp thuốc xuống anh sẽ đưa em về.”

Cô gật đầu, nhìn hân đi ra ngoài cô liền nhìn xuống bàn chân. Ngón chân bị bó garô tròn như bánh cuốn, trông bàn chân rất ngộ nghĩnh. Cửa bật mở, cô cứ tưởng là Kỳ Minh Hân nên đứng dậy nói:

“Đi thôi.”

Dương Phong kéo tay cô ra ngoài, lúc này cô mới bắt ngờ mà thốt lên:

“Dương Phong, sao anh lại ở đây?”

“Câu này là anh hỏi em mới đúng, em có biết Ân Ngọc cũng ở đây không?”

Cô ngơ ngác:

“Ân Ngọc là ai?”

Anh lắc đầu không nói gì, tiếp tục kéo cô xuống lầu. Cô giằng tay anh ra, hét lớn:

“Anh mau nói đi, Ân Ngọc là ai?”

Vừa đúng lúc Kỳ Minh Hàn xuất hiện, hắn đứng trước mặt Dương Phong, kéo tay cô về sau lưng, lạnh giọng:

“Cậu đưa Bảo Bảo đi đâu?”

“Kỳ Minh Hàn, tôi nói anh đưa Bảo Bảo cho tôi.”

Kỳ Minh Hàn vẫn lạnh tanh quay đầu dắt cô đi ra cửa. Dương Phong tức giận nắm cổ áo hắn lên, vung một đấm. Cô hốt hoảng chưa kịp lên tiếng thì hai người đã lao vào đánh túi bụi. Cô không biết làm thế nào, cô càng bảo dừng họ lại càng đánh nhau. Cô quay người, đi ra ngoài. Giữa hai người, người cô yêu và người như anh trai, cô không chọn ai.

Dương Phong bỏ hắn ra, đuổi theo cô, đúng lúc Eli từ trên lầu đi xuống. Thấy Kỳ Minh Hàn ngồi dưới nền nhà liền chạy xuống bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 54: Đêm trắng huyền thoại (tt)

Dương Phong níu tay Bảo Bảo, cô tức giận quay lại không kìm chế lỡ tay tát anh một tát. Anh khựng lại, ánh mắt mờ mịt không rõ phương hướng. Cô chợt thấy áy náy, cuối gằm mặt xuống, lí nhí nói:

“Xin lỗi. Nhưng anh nói Ân Ngọc, cô ấy rốt cuộc là ai?”

Anh kéo tay cô ra xe, vừa đi vừa nói:

“Em lên xe trước đã, trên đường anh sẽ kể.”

Cô thắt dây an toàn, anh lái xe chậm chậm. Lát sau anh cất giọng trầm ấm nói:

“Ân Ngọc chính là Eli, bạn gái năm xưa của Kỳ Minh Hàn.”

“Bạn gái sao?”

“Đúng vậy. Nhà Ân Ngọc vốn là gia đình giàu có, có hứa hôn với Kỳ gia. Năm ấy Kỳ thị đang bên bờ phát triển tốt, đối thủ cạnh tranh không ít, kẻ thù lại càng nhiều. Có lần họ tiến hành ám sát Ông bà Kỳ - chính là ba mẹ Kỳ Minh Hàn bây giờ. Lần đó họ dùng súng, cứ tưởng ông bà sẽ chết nhưng đột ngột cha mẹ Ân Ngọc lại đỡ thay đạn, sau đó Ân Ngọc trở thành trẻ mồ côi, ông bà Kỳ liền nhận cô làm con nuôi, sau này lớn lên thì lấy làm con dâu.”

“Vậy sao em chưa từng gặp Eli ở thành phố X lần nào?”

“Trước lúc em đến thành phố, Ân Ngọc từng là bạn diễn của Kỳ Minh Hàn, sau đó trong khi thực hiện một cảnh mạo hiểm cô ấy lên con đu quay, ngã từ tầng cao xuống. Mọi người cứ nghĩ Ân Ngọc đã chết, Kỳ Minh Hàn rất suy sụp, có lúc Kỳ thị gần như giải thể, may có Mạc Khải Nghiên công ty mới có ngày như bây giờ.”

Cô không khỏi bàng hoàng. Vậy hoá ra cô là người đến sau, vậy mà cô vẫn vững tin mình là người đến trước, ngay từ đầu đã như vậy. Cô chợt nhớ có lần xem tin tức về hắn, cái tên Ân Ngọc từng vô tình lướt qua nhưng cô không chú ý, giờ đây cô mới nhớ.

“Nhưng cô ấy nói với em tên Trung của cô ấy là Ly Mạn.”

“Anh không biết nữa, thật ra những việc này một phần anh được biết trước, một phần nhờ có chị Y Nhược.”

“Sao anh chị không nói cho em biết sớm?”

“Biết sớm em định sẽ làm gì? Anh yêu em, muốn cưới em.”

Cô bàng hoàng không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Đột ngột như vậy khiến cô bị bài xích. Khuôn mặt khả ái của anh vẫn chân thành như vậy. Năm năm trước lúc Kỷ Minh Hàn đi Pháp, bên cô là anh. Không phải cô không nể tình anh nhưng hôn nhân không phải ngày một ngày hai. Cô biết anh rất tốt, rất thật lòng. Nhưng không yêu vẫn là không yêu, mãi là như vậy. Xe dừng trước đèn đỏ, cô mở cửa xe, nói:

“Em xin lỗi.”

Nói rồi cô đi ra ngoài, anh nín tay cô lại, ánh mắt lộ ra đau thương. Nhìn ánh mắt ấy càng khiến cô đau lòng, cô không có gì đặc biệt anh cũng không cần lưu tâm. Anh nắm chặt cổ tay cô, nói:

“Em không suy nghĩ được hay sao?”

Cô đi ra khỏi xe, trong lòng ngổn ngang vô số cảm xúc. Chuyện về Kỷ Minh Hàn cô đã hiểu, cô cũng không có quyền can thiệp. Cô cũng không yêu Dương Phong, cô không muốn ích kỷ, tất cả đều không muốn. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hối hận, nếu khi Kỷ Minh Hàn đề nghị thử hẹn hò, cô không đồng ý thì ngày hôm nay sẽ không xảy ra.

Cô đưa tay sờ lên mặt dây chuyền đeo trên cổ. Khi nào trở về thành phố X, cô sẽ ném nó xuống biển. Mặc cho sóng vỗ bao nhiêu lần, dây chuyền vẫn sẽ chìm sâu vào lòng nước sâu. Đèn xanh bật lên, xe chuyển bánh, cô đứng lặng cạnh ghế chờ xe buýt. Mấy ngày đến Saint Petersburg thơ mộng này cô thấy nhớ Sơn Đông quá, lần sau về cô sẽ xin nghỉ phép dài về thăm mộ cha mẹ, ăn món ốc luộc chấm nước mắm pha gừng, mỗi khi nghĩ về điều này cô thấy thật nhẹ nhõm. Xe buýt dừng lại, cô lên xe.

Vì đêm nay là đêm trăng huyền thoại ở Nga, nhiều người đi lại rất đông. Góc phố thấp đèn lấp lánh, bên dưới là nhiều quán ăn nhanh nhỏ nhỏ. Mùi thơm từ thức ăn xông ra thu hút rất nhiều người. Hàn Hàn lôi kéo Hạ Đình mua này mua nọ, mua lọ mua chai. Cô vẫn đi theo, tham quan và tìm vài món đồ lưu niệm. Mua xong cũng đã hơn 7h tối, trời sáng như ban ngày, nền trời trong veo. Thường vào đêm trăng người Nga uống rượu và vui chơi thâu đêm, ban ngày kéo dài đến tận hơn 19h đồng hồ, ban đêm dài có vài tiếng. Mọi người xung quanh chè chén, uống thứ rượu xanh đỏ lạ mắt. Đứng giữa đám đông khiến cô thấy rất ngột ngạt, Hàn Hàn thấy cô không được thoải mái nên gọi taxi cho cô về trước. Về đến nhà thì cô đã dọn dẹp hành lý, chuẩn bị sáng mai lên máy bay. Eli lái xe Jeep đến trước cửa nhà, cô nhắn tin cho Bảo Bảo ra ngoài. Một điều khiến cô cứ hồ nghi, ánh mắt Kỷ Minh Hàn nhìn Bảo Bảo rất lạ, giống như sự thân thuộc đến mức không có gì gần gũi hơn. Cửa nhà mở ra, Bảo Bảo ra hiệu cho cô lái xe vào. Bảo Bảo đưa Eli vào trong nhà, Y Nhược ăn mặc lộng lẫy trên lầu đi xuống, nhìn thấy Eli thoáng ngạc nhiên rồi cười nhẹ:

“Đêm trăng cứ thoải mái. Chị đi dự tiệc. Nếu em uống rượu thì lấy trong tủ kính, rượu này nhẹ, đừng uống rượu Zhamir, em ngủ khi nào không hay đấy!”

Bảo Bảo gật đầu:

“Vâng.”

Chị Âu đi ra ngoài. Eli giờ xách đồ ăn trong tay lên nói:

“Thịt nướng này.”

Bảo Bảo lấy bát đĩa ra, vừa mở gói đồ vừa nói:

“Cậu không đi chơi đêm trăng à?”

“Minh năm nào cũng tham gia, năm nay mình đổi kế hoạch.”

Bảo Bảo lấy lá cải quăn thịt, chấm tương ớt, đưa trước mặt Eli:

“A!!!!!!”

Eli há miệng nuốt trôi miếng thịt, hưng phấn nói:

“Ngon bá cháy.”

Cô ăn một miếng, thấy thiếu thiếu, đúng lúc Eli nói:

“Có rượu thì ngon tuyệt.”

“Được rồi.” - Cô đứng dậy đi đến bên cạnh tủ rượu, mở cửa kính, lấy ra một chai Whisky sẵn tay lấy hai ly thủy tinh.

Rót rượu ra ly cô mới để ý gần đây uống hơi nhiều rượu. Eli cộng ly với cô, miệng vui vẻ nhưng mắt đượm buồn. Chốc chốc lại lần la nói:

“Bảo Bảo à! Có phải tớ tệ lắm không?”

“Sao cậu lại nghĩ thế? Cậu là nhà văn tài năng lại rất nổi tiếng, cậu xinh đẹp, hoạt bát, sao lại tệ?”

“Kỷ Minh Hàn ấy, anh ấy không giống như xưa. À tớ chưa kể chuyện lúc ấy cho cậu cơ mà.”

“Tớ biết.”

“Sao cậu biết?” - Eli ăn một miếng thịt nướng.

“Đương Phong nói cho tớ biết cậu là Ân Ngọc.”

Eli phẩy tay, rót rượu vào ly nói:

“Thôi, không nói nữa. Cậu kể về cậu đi, tình đầu hay gì đó.”

Câu hỏi của Eli khiến cô thấy hơi khó xử. Nhưng lý trí thầm nhủ Kỷ Minh Hàn là hôn phu của Eli, sớm muộn cô ấy cũng biết. Nếu như bây giờ nói ra có thể gây rạn nứt mối quan hệ giữa hân và Eli. Trong đầu cô chợt thoáng lên ý tưởng chia rẽ hai người họ thế rồi cô phát hiện ra bản thân mình quá ích kỷ, chỉ tiếc nuối mà thốt lên:

“Anh ấy giống như sao băng, vụt đến đời tôi mang theo bao phép màu. Có anh ấy tôi thấy mình có tất cả mọi thứ trên thế giới này. Đến khi tôi chấp tay cầu ước, sao băng đã vụt tắt. Tôi nghĩ là do tôi chưa kịp ước chứ không phải sao băng mau lụi tàn.”

“Cậu và anh ấy chia tay rồi sao?” - Eli tò mò hỏi.

“Vẫn chưa, anh ấy chưa nói với tớ.”

“Vậy vẫn còn cơ hội kia mà.”

“Không có cơ hội nào cả!”

Eli nghĩ mình đang nói tới vấn đề không vui liền cười nói:

“Tuần sau mình và David đám cưới. Khi nào về thành phố X mình liên lạc với cậu. David nói muốn về thành phố X.”

Cô không mấy bất ngờ, dù sao Eli vẫn là người đầu. Cô xem như đây là tình đầu dễ yêu nhưng cũng dễ tan vỡ. Kỷ Minh Hàn nói sẽ cưới cô, cô không tin rằng như vậy nhưng cô vẫn hy vọng. Nhưng Eli cũng yêu, cũng sẽ cưới, tốt nhất là cô từ bỏ; cô định khi nào về thành phố X cô sẽ nói cho hân biết cô muốn chi tay, thế nên cô quyết định sau khi về thành phố X sẽ xin tu nghiệp ở đất nước xa xôi nào đó. Cô quay sang nói với Eli:

“Mình không đến được đâu, chắc khi ấy mình đi tu nghiệp rồi.”

Mắt Eli ỉu sù, chu miệng nói:

“Sau đám cưới tớ rồi đi không được sao?”

Cô thờ dãi, làm sao cô có thể đến, người cô yêu lấy bạn cô, cô chúc phúc được sao?

“Mình...”

“Thôi, cậu chúc phúc cho tớ là được rồi.”

Cô rót ly rượu, uống một ngụm, vị rượu cay xè khiến cổ họng khó chịu. Bên ngoài nồm nức tiếng nói chuyện, hơn 9h tối mà bầu trời rất sáng, những người hầu trong nhà đều ra ngoài vui chơi. Trong nhà chỉ còn lại cô và Eli.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55: Kỷ Minh Quân

Ngồi trên máy bay cùng Hạ Đình và Hân Hân khiến cô cảm thấy thật thoải mái. Lần này cô về toà soạn đầu tiên sẽ đến chỗ chủ nhiệm Tiêu hỏi xem còn bài nào cần đi xa một chút lấy tin hay không. Sau đó cô có thể sẽ đi tu nghiệp ở một thành phố ở Itali hoặc là thành phố của gió Chicago, biết đâu cô sẽ tìm được tình yêu mới.

Vừa xuống máy bay cô và Hân Hân đón taxi về nhà, Hạ Đình thì đi thẳng về nhà Bảo Bảo. Vừa đi đến toà soạn mọi người đã vui vẻ ra mừng cô và Hân Hân. Chủ nhiệm Tiêu mua sẵn điểm tâm chiều đặt trên bàn, nói:

“Tiêu Bảo của chúng ta chăm chỉ quá, lâu lâu mới có kì nghỉ thế này đúng là rất tốt. Hân Hân cũng vui chứ?”

“Tất nhiên ạ. Vừa rồi còn có đêm trắng nữa, em có mua quà lưu niệm cho mọi người này.”

Hân Hân đem túi quà phát cho mọi người. Bảo Bảo đi vào trong cùng chủ nhiệm Tiêu. Tiêu Lan ngồi xuống ghế, ra hiệu cho cô ngồi xuống rồi nói:

“Em ngồi đi, phỏng vấn David Dennis thế nào?”

“Tốt ạ!”

“Cũng không cần vội viết bài làm gì, số sau ta mới đưa David vào trang chính. Chị nhận đơn xin nghỉ phép của em rồi, sao thế? Em mệt à?”

Cô lắc đầu, nói:

“Không phải đâu ạ. Thật ra cũng đã lâu em không về quê thăm người quen nên em muốn xin nghỉ một thời gian. Dù sao nay cũng là giữa hè, em muốn nghỉ ngơi.”

“Vây cũng tốt, em làm nốt tuần sau rồi nhận lương luôn thế.”

Cô chợt nhớ ra tối qua có nói Eli mình bận công việc, cô quay sang hỏi chủ nhiệm:

“Chị à, số này còn thiếu bài nào nữa không ạ?”

“Thiếu à? Để xem, trang bìa là người mẫu Tâm Anh, bài viết do Trang Tự phụ trách, hình như còn thiếu hai bài nữa. Chị tại biếng nhác không chịu đi lấy tin nên mới thiếu thế này. Để chị gọi Trang Tự.”

“Khoan đã, thiếu hai bài nào hả chị?” – Cô nín tay chủ nhiệm Tiêu lại hỏi.

“À, bài tình hình hạn hán ở thành phố Y và trường mới xây ở đảo Z.”

“Để em đi cho, em đi đảo Z viết bài. Hôm nay thứ 6, hôm kia được nghỉ, ngày mai em đi thành phố Y là được rồi, đảo Z em sẽ đặt vé vào tuần tới.” – Cô nói.

“Vây thì tốt quá. Nhưng em mới đi Nga xong, đi nữa em có mệt không?” – Tiêu Lan vỗ vỗ bốp một tiếng nói, tâm trạng chắc là rất thoải mái.

“Không đâu ạ!”

“Chị tại Trang Tự bận đi coi mắt, anh chàng này cứ lo hôn nhân, tiểu Dương sợ đen da, Mễ Lộ bận ăn đám cưới của anh trai. Cứ tới hè là rộn cả lên.”

“Vâng, ai cũng bận hết, em được đi nhiều cũng là ưu đãi lớn rồi. Thôi, em ra ngoài làm việc tiếp.”

Tiêu Lan gật đầu, cô đi ra ngoài. Tuần sau Kỷ Minh Hân sẽ cưới Eli, cô đang thấy mình rất mơ hồ. Tìm lại số điện thoại trong danh bạ cô chỉ có số cũ của hân. Chẳng phải lâu nay hân chưa nói chia tay với cô. Hân rồi không còn là của cô nữa, cô không muốn hân vì cô mà áy náy. Hơn cả cô muốn mình là người định đoạt thứ quan hệ không cuối này, cô muốn tự nói chia tay. Có khi cô hơi sĩ diện nhưng cô nghĩ tự mình nói ra chính là phương thuốc duy nhất để không cảm thấy bị bỏ rơi. Thật là tội tệ, cô nghĩ mình đủ sức để mạnh mẽ. Cô rất mạnh mẽ. Tình yêu là gì chứ? Cô nghĩ nó là thứ rách nát nhất trên đời này. Nó khiến cô chờ đợi hân suốt 5 năm rồi nhận lại thiệp mời đám cưới. Thật nực cười, cô sẽ tuyệt đối không mất phong độ, xem như chuyện của hân chưa từng xảy ra. Khoan được thi cô từ bỏ, cô nghĩ vậy.

Hơn 6h chiều cô về nhà, Hân Hân đã về từ sớm. Một mình cô đứng chờ ở trạm xe buýt. Từ xa cô trông thấy một cậu bé khoảng 5, 6 tuổi gì đó. Trông cậu bé hình như là không biết qua đường thì phải. Cô thầm nghĩ không biết tại sao không có ai đi cùng đưa bé, giờ này làm gì có cậu bé đi một mình thế này. Cô xem đồng hồ, còn hơn 15 phút nữa xe buýt mới đến. Cô đi lại gần cậu bé, em liền giương đôi mắt đen long lanh nhìn cô, đáng yêu vô cùng. Cô ngồi xuống dịu dàng nói:

“Em muốn qua đường sao?”

“Vâng ạ, chị giúp em đi.”

Cô cười xoa xoa đầu em, nhìn lên cột đèn đứng lúc chuyển xanh, cô nắm bàn tay của bé đi qua đường. Qua đến bên kia cô liền hỏi cậu bé:

“Sao không ai đến đón em? Hay chị đưa em về!”

Cậu bé gật đầu nhưng mắt lại dán vào cửa tiệm gà rán đối diện. Cô vừa nhìn đã đoán được ý muốn của cậu bé là gì liền dắt tay đưa em vào tiệm. Để cậu bé ngồi xuống ghế, cô gọi phục vụ 2 đùi gà rán rồi quay sang cậu bé nói:

“Chị mời em ăn gà, sau đó để chị đưa về, trẻ em đi một mình rất nguy hiểm.”

Cậu bé nở nụ cười đáng yêu, môi chúm chím mấp máy nói:

“Được ạ.”

Cô chợt thấy sao cậu bé giống một người nhưng cô nghĩ điều này có chút không đúng nên cô không truy cứu, một lòng muốn tìm hiểu thêm về cậu bé đáng yêu này:

“Vậy em tên gì?”

“Em tên Minh Quân ạ.”

Cô phục vụ mang gà rán ra, cô lấy đùi gà cho cậu bé. Bỗng nhiên cậu bé khựng lại, lắc đầu nói:

“Em quên mất, anh em dặn không được ăn đồ của người lạ.”

Cô bật cười, cậu bé đúng là đáng yêu quá đi. Cô xoa xoa đầu cậu bé nói:

“Nếu chị muốn hại em đã hại lâu rồi. Em từng thấy chị trên tivi lần nào chưa?”

Cậu bé nghiêng đầu nghĩ ngợi, lát sau liền cười nói:

“A, chị là chị Bảo Bảo, phóng viên tạp chí nổi tiếng mà.”

Cũng may thằng bé biết cô, cô chằm khoai tây chiên vào chén tương ớt:

“Tốt rồi, để chị đưa em về nhé.”

Cậu bé gật đầu, nhìn qua ô cửa kính liền reo lên:

“Anh!”

Cô theo hướng Minh Quân nhìn nhìn ra cửa sổ kính, không có ai. Minh Quân đứng dậy chạy ra cửa, cô tính tiền rồi vội vã chạy theo Minh Quân. Bên ngoài chỉ có chiếc xe Colossus Limo dài, cửa xe kín mít không thể thấy bên trong là ai. Ở trước hạ cửa kính xuống, bên trong là tài xế mặc vest đen, nghiêm túc nói:

“Nhị thiếu gia.”

Hắn ta xuống xe, mở cửa ngăn sau. Tổng quan hình như là xe hai ngăn, ngăn trước để tài xế ngồi. Ngăn sau rộng rãi y hệt như trong một quán bar, xe này cô thường thấy trong phim htooi, chưa bao giờ nhìn thấy thật ở ngoài. Khi cửa ngăn sau kéo ra, cô lơ mơ nhìn thấy bóng người đàn ông quen thuộc nhưng không đoán được là ai. Đến khi xe chuyển bánh cô mới nhớ ra mình bỏ lỡ chuyến xe buýt duy nhất để về nhà, đành phải đi bộ thôi. Nhìn đường phố sáng đèn cô mong thời gian trôi chậm lại, cô muốn có chút thời gian. Cô không rõ là mình muốn sử dụng thời gian làm gì, bản thân cảm thấy thật tội tệ.

Kỷ Minh Hàn đưa Minh Quân vào nhà, Eli từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Minh Quân lấm lem mới lấy khăn mùi xoa lau mặt cho cậu bé. Kỷ Minh Hàn vẫn giữ mặt vui vẻ nhưng đáy mắt có chút buồn. Eli cảm thấy không khí rất gượng gạo liền đưa Minh Quân lên phòng. Gần đây cô chợt nhận ra hình như bản thân không muốn đám cưới này diễn ra. Nhưng mỗi lần thấy ánh mắt ám áp của Kỷ Minh Hàn cô lại bác bỏ ý nghĩ kia, hắn đối xử với cô tốt thế mà. Và lại hôn ước của cô và hắn là do cha mẹ nhân sinh hứa hôn. Nay cha mẹ hắn cũng đã mất rồi, không thực hiện được sẽ bắt kính.

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 56: Gặp lại Tiêu Mặc

Tàu thủy cập bến, Bảo Bảo theo đoàn người xuống thuyền. Gió biển lùa vào làn tóc, xoa dịu tất cả mọi thứ, cô ngước mắt lên nền trời xanh ngọc hít một hơi thật sâu, tất cả rồi sẽ ổn. Cô đặt chân xuống nền cát lấp lánh, cô nhắm hướng đường dẫn vào giữa đảo rảo bước, bật máy ghi âm lên, nói:

“Tôi đang trên đường đến trường KNQ, ở đây gió thổi mát rượi, tiếng sóng biển vồn vã. Xung quanh có rất nhiều dừa và cây bóng mát, dưới gốc cây có khoảng 3, 4 đứa trẻ chơi ô ăn quan; chúng rất đáng yêu. Những trò chơi ở đây đều là những trò chơi dân gian, không có trò chơi điện tử như thành phố. Tôi đi thêm vài bước vào sâu trong đảo. A, phía xa là trường KNQ. Tôi đi lại gần, hai bên đường là hai hàng cây phong cao lớn. Tôi vừa bước vào liền bắt gặp một em bé đang đọc bài...”

Cô ngồi xuống bên cạnh cô bé:

“Chào em, chị là phóng viên tạp chí G, đang học bài đúng không, cho chị hỏi em một câu nhé?”

“Vâng.”

“Đối với ngôi trường mới này em có cảm nghĩ gì khi được theo học ở đây?”

“Em thấy...”

Hơn 4h chiều thì xong việc, 6h chiều nay cô phải về thành phố X. Nhưng ở trên đảo không có khách sạn nên cô cũng không biết phải đi đâu. Đang lúc đi loay quanh không biết đi về đâu thì trông thấy một cô gái mang thai nhưng rất xinh đẹp đứng trước vườn hoa cải cuối ngõ. Cô cứ nghĩ sắp có nhà ở nhờ rồi nên chạy như bay đến chỗ cô gái kia. Ánh nắng vàng rọi lên hoa cải lốm đốm vàng tươi. Cô gái mang theo giỏ hái những bó hoa cải thật đẹp. Từng cơn gió thổi qua hoa cải bay bay đầy mộng mơ, dưới ánh nắng chiều tà lại càng thêm tươi đẹp. Ai nói vườn hoa cải chỉ đẹp vào buổi sáng, ảnh hưởng của cô gái kia chẳng phải đã nhấn mạnh đẳng cấp của loài hoa này ư?

Cô đứng bên ngoài phóng tầm mắt ra phía xa, nói lớn:

“Cô gì ơi, tôi muốn ở nhờ nhà cô được không?”

Cô gái nghe tiếng nói thân quen liền thả rơi giỏ hoa rơi xuống, quay lưng lại. Ánh nắng sáng rọi xuống, trong mắt Bảo Bảo cô gái trước mặt xinh đẹp như một thiên thần. Mặc dù thai nhi đã lớn như sự duyên dáng của cô gái kia khiến cô thoáng bất ngờ. Gió thổi nhẹ tóc cô gái bay bay, chiếc mũ rộng vành lại tôn lên phần nữ tính.

Tiêu Mặc nhận ra người trước mặt. Chắc chắn là Bảo Bảo. Cô chạy thẳng về phía Bảo Bảo, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Khoảng cách giữa hai người thu ngắn lại, Bảo Bảo chợt nhận ra người trước mặt rõ ràng là Tiêu Mặc nhưng trí óc lại không ngừng thì thầm rằng Tiêu Mặc đã chết 5 năm rồi, làm sao có chuyện cô gái trước mặt là Tiêu Mặc được đây?

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Bảo Bảo cô hơi khựng lại, hươ hươ tay trước mặt cô bạn nói:

“Bảo Bảo, không nhận ra tớ sao?”

Bảo Bảo đang ngỡ ngàng, không phải Tiêu Mặc đã chết ở tai nạn máy bay năm xưa rồi hay sao, không là do cô đang bị ảo giác. Cô thử nhéo mình một cái, rõ ràng là rất đau. Vậy Tiêu Mặc bằng xương bằng thịt mà cô đang nhìn thấy hoàn toàn không phải là ảo ảnh. Cô mừng rỡ ôm Tiêu Mặc vào lòng, nước mắt bao nhiêu năm trào ra, cổ họng xúc động nghẹn ứ không nói được lời nào. Tiêu Mặc cũng xúc động mà không nói được lời nào, chỉ biết vỗ vỗ lưng Bảo Bảo.

Tiêu Mặc đưa Bảo Bảo vào căn nhà ngôi gần đó. Trông nhà tuy nhỏ nhưng rất rộng rãi, cô ngồi xuống ghế trong phòng khách. Tiêu Mặc đi vào trong lấy nước, từ dưới bếp đi lên, rót nước trái cây vào ly rồi nói:

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tớ đi thực tế để viết bài cho số báo tới. Tại sao cậu lại ở đây?”

“Chuyện rất dài...”

Tiêu Mặc chưa nói hết câu thì một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đi vào. Thấy anh Bảo Bảo liền đứng dậy. Tiêu Mặc nhanh chóng giới thiệu:

“Đây là chồng tớ, tên Quách Sở Hạo.”

Nói rồi cô quay sang phía anh:

“Đây là Bảo Bảo bạn em.”

Anh nhìn Bảo Bảo, chìa tay ra nói:

“Chào cô.”

Bảo Bảo bắt tay. Sở Hạo mang cặp sách trên tay nói:

“Cô cứ nói chuyện với Tiêu Mặc tự nhiên nhé.”

Bóng Sở Hạo khuất đi, Tiêu Mặc liền rủ Bảo Bảo ra bờ biển. Hoàng hôn thấp thoáng chân trời phía tây, Bảo Bảo ngồi đung đưa chân trên bờ đê. Tiêu Mặc cũng ngồi xuống cạnh cô, mắt đắm chiêu nhìn về hướng mặt biển xanh:

“Bảo Bảo này!”

“Gi cơ?”

“Thật ra vào lúc mình bị rơi xuống biển mình cứ nghĩ mình đã chết rồi nhưng theo lời kể của Sở Hạo thì mình bị trôi dạt vào đảo này. Ngày hôm đó trời cũng đẹp như hôm nay, anh ấy nhặt được mình trên bờ biển.”

“Sao 5 năm nay cậu không về?”

Tiêu Mặc vui chân xuống mặt cát ấm nóng, hạt cát luồn vào kẽ chân, cô nhẹ nhàng nói:

“Mình bị mất trí nhớ, gần đây khoảng một tháng mình đã hồi phục trí nhớ. May quá nếu không lúc này làm sao tớ nhận ra cậu.”

“Thật là may quá. Vậy Quách Sở Hạo làm nghề gì?”

“Anh ấy là giáo viên.”- Tiêu Mặc nói.

Cô nghe Tiêu Mặc trả lời anh ấy làm giáo viên cũng rất yên tâm, Tiêu Mặc ccuoois cùng cũng có được hạnh phúc là điều mà Y nhược, Hân Hân và cả cô đều mong muốn. Cũng rất lâu rồi Bảo Bảo chưa ngắm hoàng hôn kỉ thế này. Mỗi ánh nắng ấm chiếu lên gương mặt xinh đẹp của cô trông hoang dã vô cùng. Màu nắng nhuộm sáng cả người, cảm giác khiến con người lắng đọng lại. Cô đưa tay che mắt lại, cảm giác thật thích. Cô chậm chậm lên tiếng:

“Thời gian qua có rất nhiều chuyện xảy ra, chúng ta đều đã trưởng thành hết rồi.”

“Đúng vậy, Hân Hân và Mạc Khải Nghiên thế nào rồi? Cả cậu và Kỳ Minh Hân nữa.” – Tiêu Mặc dùng chân đá đá cát trắng rơi vãi nhiều nơi.

“Chia tay hết rồi.”

“Sao thế được?” – Tiêu Mặc như không tin nổi vào tai mình, Bảo Bảo và Kỳ Minh Hân yêu nhau thế mà tại sao lại chia tay. Còn nữa, Mạc Khải Nghiên rõ ràng rất quan tâm Hân Hân, sao có chuyện họ ly hôn.

“Tớ cũng không hiểu tại sao nữa, chia tay vẫn là chia tay.”

Cô lắc lắc đầu, nhìn về phía biển xa xa lấp ló có tàu đang đi tới nói:

“Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Hoàng hôn ở đây đẹp quá. À, thế khi cậu về thành phố X?”

Tiêu Mặc ậm ừ lát sau mới trả lời:

“Tớ định khi nào sinh em bé xong rồi sẽ về.”

“Vậy cũng tốt.”

“Ba mẹ tớ sống có tốt không?”

“Mẹ cậu tớ không rõ lắm, còn cha cậu...ông ấy rất hay bị bệnh nhưng sẽ không sao đâu.”

Cô đứng dậy nhìn Tiêu Mặc nói:

“Thôi, tàu đến rồi, tớ đi đây. Cậu giữ sức khỏe, số điện thoại tớ đây.” – Cô rút trong túi một mảnh giấy, chép số điện thoại cho Tiêu Mặc.

Tiêu Mặc gật đầu, tiễn cô ra bờ biển, gió biển thổi vào cổ mát rượi. Cô ôm chia tay Tiêu Mặc, trong lòng nhất định sẽ ném đi sợi dây chướng ngại. Sau đó cô sẽ quên đi tất cả về Kỳ Minh Hân, trở về Sơn Đông sống một cuộc sống vui vẻ.

Gần 6h chiều, thuyền cập bến, hoàng hôn đỏ nhạt loang cả một vùng trời phía tây, cô chia tay Tiêu Mặc lên tàu, tàu rẽ sóng đi về đất liền. Cảm giác gặp lại bạn thân sau bao nhiêu năm xa cách khiến cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng chia tay sớm thế snafy cũng rất tiếc nuối. Gió thổi tung làn tóc cô, lộ ra sợi dây chướng ngại quen thuộc. Cô sờ lên mặt dây chướng ngại, cảm giác trơn nhẵn, khoogn cần nhìn cô cũng có thể tưởng tượng ra sợi dây chướng ngại trong tay cô như thế nào. Suốt thời gian Kỳ Minh Hân đi không đêm nào cô không ôm sợi dây chướng ngại mà khóc chứ. Đối với sợi dây chướng ngại này cô có rất nhiều cảm xúc, vui buồn lẫn lộn. Giờ đây ép cô phải ném nó đi, cô thấy mất đi nhiều thứ. Cô đặt dây chướng ngại lên lòng bàn tay, ngắm nó lần cuối, cô quyết định như thế có đúng không? Cô không biết, nếu như cô giữ lại nó thì sao nhỉ? Cô gơ tay lên định ném đi ngay lập tức có một cô gái xinh đẹp giữ tay cô lại. Cô bắt gặp nhìn người đối diện:

“Chị là ai?”

“Em định ném dây chướng ngại đất tiền này đi à? Nếu em muốn chấm dứt tình yêu em có thể gửi trả lại cho người ấy mà. Có những chuyện đâu phải ném đi kỉ vật thì có thể quên được. Mà muốn quên, em hãy xóa đi kí ức trong tim em kia.”

Cô ngơ ngác nhìn cô gái trước mặt, trông rất trẻ nhưng tại sao lại dọa được chuyện của cô. Mãi suy nghĩ cô không chú ý cô gái kia đã rời đi lúc nào rồi. Câu nói của cô gái cứ văng vẳng bên tai cô: “Muốn quên, hãy xóa kí ức trong tim em...”

Bạn đang đọc truyện *Sai Một Bước, Lạc Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

